

Авторката на незабравимата „Нещо назаем“
се завръща с още един световен бестселър.

НЕЩО СИНЬО

Емили
Тифин

„Находчива книга,
която преподава с лекота
уроците за наистина важните неща
в живота.“

Winston-Salem Journal

ЕМИЛИ ГИФИН НЕЩО СИНЬО

Превод: Мария Неделева

chitanka.info

Животът на Дарси Роун е сбъдната приказка, докато не открива, че годеникът ѝ има връзка с най-добрата ѝ приятелка. Какво се случва с мечтите, когато животът и щастието ти се окажат илюзия?

Изоставена от бащата на бъдещото си дете, загубила подкрепата дори на собствената си майка, Дарси се опитва да подреди живота си в Лондон. Пътуването се оказва повратна точка в живота ѝ и тя не само успява да открие грешките си и да преосмисли ценностите си, но и да намери истинската любов и да сбъдне своята неочаквана и изненадваща приказка.

Ако в дебютната си книга „Нещо назаем“ Емили Гифин разказва историята на „доброто момиче“ Рейчъл, „Нещо синьо“ е гледната точка на Дарси в историята за изневяра, раздяла, поврат и щастлив завършек.

*На Бъди — винаги!
И на Едуард и Джордж.*

БЛАГОДАРНОСТИ

Бих искала да изкажа благодарност на семейството и приятелите ми за тяхната обич и неизменна подкрепа, особено на родителите ми, които ме насърчаваха през изминалата година.

Благодаря на агента ми Стефани Еванс, на редактора ми Дженифър Ендърлин и на издателя ми Стивън Лий за техния професионализъм, за ентусиазма и разбирането им.

Дълбока признателност на лоялния ми триумвират^[1]: Мери Ан Елджин, Сара Гифин и Нанси Лекрой Молър, които изчитаха всяка чернова на тази книга и изразяваха стойностно мнение; благодарности за това, че винаги бяха наблизко във всяко отношение, било то важно или маловажно.

Благодарности и на Дъг Елджин и Брайън Спейнауър, задето се присъединиха към групата по-късно и внесоха в нея своето мъжко присъствие.

На Алисън Уениг Джакаутот — задето е най-добрата от доверениците. На Дженифър Ню за трайното ѝ приятелство.

И на всички читатели на „Нещо назаем“, които дойдоха за автограф, поканиха ме на своите литературни кръжоци и отделиха време да споделят толкова щедрите си коментари.

И накрая, моите най-силни и сърдечни благодарности на съпруга ми Бъди Блейха и двамата ми сина Едуард и Джордж. Обичам да бъда в отбора ви.

[1] Съюз между три равнопоставени личности. — Бел.ред. ↑

ПРОЛОГ

Родих се красива. Появих се на този свят със секцио и започнах живота си в добро състояние, като избегнах изкривяването на главата и белезите от дърпане, които щяха да се получат, ако ме бяха насилили да мина през детеродния канал. Така че излязох с изящно носле, красиво очертани устни и ясно изразени вежди. Мъхът, покриващ темето ми, беше точно колкото е нужно и там, където трябва, обещавайки хубава коса с изключителна линия.

И наистина, косата ми растеше гъста и копринена, с цвят на кафеени зърна. Всяка сутрин седях чинно, докато майка ми навиваше косата ми на едри, горещи ролки или я извиваше на сложни плитки. Когато тръгнах на детска ясла, другите момиченца — много от тях подстригани грозно като изпод паница — вдигаха врява, за да легнат до мен по време на следобедния сън, а пръстите им се пресягаха да докоснат конската ми опашка. Те с радост ми даваха от сладките си или ми отстъпваха реда си за пързалката. Правеха всичко, за да им бъда приятелка. Именно тогава установих, че в живота има обществена йерархия и че външният вид играе особена роля в тази йерархия. С други думи, в крехката си възраст на три години разбрах, че с красотата идват привилегиите и властта.

Докато растях и продължавах да се ползвам от влиянието на най-хубавото момиче в увеличаващите се видове надпревара, този урок се затвърждаваше. Бях сред каймака на учениците в прогимназията и гимназията. Но, за разлика от героите в любимите ми филми на Джон Хюз^[1], моята популярност и красота изобщо не ме направиха подла. Аз управлявах като доброжелателен диктатор, като играех ролята на куче-пазач за други популярни момичета, които се опитваха да злоупотребяват с властта си. Въставах срещу клики, оставайки вярна на моята умна най-добра приятелка Рейчъл. Бях толкова популярна, че си бях изковала собствени правила.

Разбира се, имах и своите моменти на несигурност. Помня един такъв в шести клас, когато с Рейчъл играехме на „психиатър“ — една

от любимите ни игри. Обикновено аз бях пациентът и говорех неща като: „Докторе, толкова ме е страх от паяци, че цяло лято не смея да изляза от къщи“. „Ами ще ти препоръчам да гледаш «Паяжината на Шарлот»... или «Премести се да живееш в Сибир, където няма паяци. И пий от тези.» Тя ми подаваше витамини“ под формата на камъчета и кимаше окуражително.

Обикновено така ставаше. Но същия този следобед Рейчъл ми препоръча вместо да си измислям някакво състояние, да изтъкна някой свой истински проблем. И аз се сетих как малкият ми брат Джеръми всеки път по време на вечеря обсебва разговора с оригинални злостни шеги и озадачаващи факти за животинското царство. Признах й, че родителите ми са по-благосклонни към Джеръми... или поне го изслушваха по-внимателно, отколкото мен.

Рейчъл прочисти гърлото си, замисли се за секунда, после сподели някаква теория за това как малките момчета биват насърчавани да бъдат умни и забавни, а момиченцата ги хвалят, че са сладки. Тя нарече това „опасен капан“ за момиченцата и каза, че водело до превръщането им в „празни жени“.

— Откъде знаеш? — попитах я, чудейки се какво точно означава „празни“ според нея.

— Отникъде. Просто така мисля — отвърна Рейчъл, доказвайки, че тя не е застрашена да падне в капана на хубавите момиченца. В действителност теорията й работеше безпогрешно за нас. Аз бях красивата, със средни оценки в училище; Рейчъл беше умната, със средна хубост. Изведнъж ме обля вълна на завист — искаше ми се и аз да съм изпълнена с големи идеи и важни думи.

Но бързо прецених случайните вълни на сивкаво кестенявата коса на Рейчъл и уверих себе си, че са ми се паднали добри карти. Не можех да открия Пакистан или Перу на картата, нито да превръщам дробни проценти, но красотата ми щеше да ме изстреля в света на ягуарите, на големите къщи и на официалните вечери с по три вилици от лявата страна на чинията ми от фин порцелан. И единственото, което трябваше да направя, беше да сполуча в брака като майка ми. Тя не беше гениална — беше завършила едва три семестъра в общински колеж, но хубавото лице, дребното телосложение и безпогрешният й вкус бяха спечелили баща ми — зъболекар, и сега живееше добър живот. Мислех, че животът й е великолепен план и за моя.

И тъй, изкарах тийнейджърските си години и влязох в университета в Индиана „между капките“, що се отнася до знанията ми. Записах се в най-добрия женски клуб към университета, излизах с най-страхотните момчета и бях снимана за календар с най-мечтаните момичета цели четири години. След като завърших със среден успех, последвах Рейчъл, която все още беше най-добрата ми приятелка, в Ню Йорк, където тя учеше право. Докато Рейчъл залягаше над учебниците в библиотеката, а после започна да работи за една голяма фирма, аз продължавах да търся вълшебства и забавления и бързо разбрах, че по-хубавите неща са още по-хубави в Манхатън. Там открих най-великолепните клубове, най-хубавите ресторанти и най-желаните мъже. И пак бях с най-хубавата коса в града.

През двайсетте си години, докато Рейчъл и аз продължихме да следваме различните си пътища, тя често ми задаваше разумния въпрос: „Не се ли безпокоиш за кармата?“ (За първи път случайно ми беше споменала за кармата в прогимназията, след като си бях послужила с измама на теста по математика. Тогава се опитах да дешифрирам значението на думата, като използвах песента „Карма Хамелеон“, но, разбира се, не успях.) По-късно разбрах какво е имала предвид тя: че усилената работа, честността и порядъчността винаги биват възнаградени, докато да разчитат на външния си вид е един вид оскърбление. И както в онези дни, когато си играехме на психиатър, от време на време се притеснявах, че тя е права.

Казвах си обаче, че не е нужно да съм доброволка, която се съсипва от работа, като раздава храна за бедни, за да имам добра карма. Може и да не следвах традиционния път към успеха, но си бях спечелила прелестна работа като PR, тайфа от чудесни приятели и удивителен годеник в лицето на Декс Тейлър. Заслужавах апартамента си с тераса към Сентръл парк и солидния пръстен с безцветен диамант на лявата си ръка.

Това беше в отминалите дни, когато мислех, че съм пресметнала всичко. Просто не разбрах защо хората, особено Рейчъл, настояваха да правят нещата много по-трудни, отколкото трябваше да бъдат. Тя може и да е спазвала всички правила, но ето я сега сама, на трийсет години, трепеща се до късно вечер в една адвокатска фирма, която ненавижда. Междувременно пък аз бях щастливата, точно каквато бях и през цялото ни детство. Помня как я напътствах, карах я да вкара

малко забавления в мрачния си, дисциплиниран живот. Съветвах я неща от рода на: „Като начало няма да е зле да дадеш обикновените си обувки за благотворителност и да си купиш няколко чифта по-модерни. Ще се почувстваш по-добре, повярвай ми“.

Сега съзнавам колко плитко звучи това. Вярно, полагах всякакви грижи за външния си вид. Но тогава наистина не мислех, че с това наранявам някого, дори себе си. Изобщо не се замислях много. Да, бях великолепна и късметлийка в любовта, но истински вярвах, че съм скромен човек, който заслужава добра съдба. И не виждах причина останалата част от живота ми да бъде по-малко очарователна от първите ми три десетилетия.

После се случи нещо, което ме накара да поставя под съмнение всичко, което знаех за света. Рейчъл, моята обикновена, вършеща добрини шаферка, с къдрава коса с цвят на пшеничен зародиш с един замах ми открадна годеника.

[1] Американски сценарист и продуцент на филми като „Сам вкъщи“ и „101 далматинци“. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 1

Гадно прецакване.

Това беше един от любимите изрази на малкия ми брат Джеръми, когато бяхме деца. Той го използваше, когато се наслаждаваше на честите сбивания на автобусната спирка или в коридорите на прогимназията; тогава с висок и възбуден глас възкликваше: „ФРАС-ПРАС! Ама че гадно прецакване, човече!“, а устните му заблестяваха от слюнка. После енергично започваше да удря юмрук в другата си свита длан, преливайки от удоволствие от себе си. Но това беше преди много години. Сега Джеръми е зъболекар, работи заедно с баща ми, и аз съм сигурна, че от десет години насам нито е ставал свидетел, нито са му разказвали подобен случай, нито той самият е бил подложен на гадно прецакване.

Не се бях замисляла за този израз допреди известно време — допреди онова паметно пътуване с такси. Току-що си бях тръгнала от жилището на Рейчъл и заразказвах на шофьора за ужасяващото разкритие.

— Леле! — възкликна той със силен акцент, който го издаваше, че е от Куинс. — Ама вашата приятелка доста гадничко ви е прецакала, а?

— Да — извиках, ближейки раните си. — Точно така направи.

Лоялната, надеждна Рейчъл, моята най-добра приятелка от двайсет и пет години, която винаги слагаше моите интереси на първо място, или поне се обвързваше с тях, ме беше — ФРАС-ПРАС! — гадно прецакала. Прати ме в трета глуха. Елементът на изненадата на нейното предателство беше онова, което вътрешно ме изгаряше най-много. Фактът, че изобщо нищо не бях подозирала. Беше толкова неочаквано — все едно да видиш как куче-водач води неотлъчно слепия си, доверчив господар срещу товарен камион „Мак“.

В интерес на истината нещата не бяха толкова прости, колкото ги изкарах пред шофьора на таксито. Но аз не исках той да се подлъже в преценката си — преценка на онова, което Рейчъл ми беше причинила. Да, бях допуснала няколко грешки, но не бях изменила на приятелството ни.

Беше седмицата преди предвидения за сватбата ми ден и аз се отбих у Рейчъл, за да ѝ кажа, че сватбата ми е отменена. Годеникът ми Декс пръв изрече трудните думи — че може би не бива да се женим, — но аз бързо се съгласих, защото имах връзка с Маркърс, един от приятелите му. Едното нещо доведе до друго и след една много страстна нощ аз забременях. Всичко беше невероятно трудно за възприемане и аз знаех, че най-трудната част ще бъде да призная на Рейчъл за случилото се, защото в началото на лятото тя проявяваше умерен интерес към Маркърс. Двамата бяха излизали няколко пъти, но романът им постепенно приключи, когато, без тя да знае, започна моята връзка с Маркърс. През цялото време се чувствах ужасно — задето мамя Декс и дори още повече, задето лъжа Рейчъл. И все пак бях готова да се пречистя пред най-добрата си приятелка. Бях сигурна, че тя ще ме разбере. Както винаги.

И тъй, стоически стигнах до жилището на Рейчъл в Търър Ийст Сайд.

— Какво има? — попита ме тя, като отвори вратата.

Почувствах се комфортно при мисълта колко утешително и познато прозвучаха тези думи. Рейчъл беше по майчински най-добрата приятелка, по-майчински настроена от собствената ми майка. Спомних си колко често през годините ми беше задавала този въпрос — когато слязох от подвижния капак на покрива на татковия автомобил по време на гръмотевична буря или когато белите ми дънки „Гес“ целите се оцветиха, защото ми дойде неочаквано. Тя винаги беше на разположение с нейното „Какво има?“, последвано от „Всичко ще се оправи“, изречено с авторитетен тон, който ме караше да чувствам, че е права. Рейчъл бе способна да оправи всичко. Да ме накара да се почувствам по-добре, когато никой друг не успяваше. Дори в този момент, когато може би щеше да се разочарова, че Маркърс е предпочел мен пред нея, бях сигурна, че тя ще се справи достойно с положението и ще ме увери, че съм избрала правилния път, че нищо не става случайно, че аз не съм подла, че съм постъпила правилно, задето съм

следвала сърцето си, че тя ме разбира напълно и че в крайна сметка Декс също ще ме разбере.

Поех си дълбоко въздух и се вмъкнах в подредената и гарсонiera, докато тя бърбеше нещо за сватбата, че била насреща, готова да ми помогне с последните приготовления.

— Сватба няма да има — изтърсих аз.

— Какво? — Устните й преbledняха, впоследствие и цялото й лице. Наблюдавах я как се обърна и седна на леглото. После ме попита кой я е отменил.

Това ме върна в дните на гимназията. След всяко скъсване, което тогава винаги ставаше публично достояние, и момчета, и момичета питаха едно и също: „Кой го направи?“. Всеки искаше да знае кой е изоставеният и кой изоставяше, за да се знае върху кого да се хвърли вината и кого да съжаляват. Казах й нещо, което никога не бих казала в гимназията, защото, ако трябва да съм честна, мен никога не са ме изоставяли.

— Беше взаимно... Е, технически беше Декстър. Днес сутринта ми каза, че не може да го направи. Не бил сигурен, че ме обича. — Извъртях очи нагоре. В онзи момент не вярвах, че такова нещо е възможно. Мислех си, че единствената причина Декс да ме изостави, е, че е започнал да чувства нарастващото ми безразличие. Пасивността, която настъпва, когато си влюбена в друг.

— Шегуваш ли се? Това е лудост. Как се чувстваш?

Оглеждах сандалите си „Прада“ на розови райета и мъниста и розовия лак на ноктите си, в топ със сандалите, и дълбоко въздъхнах. После й признах, че имам връзка с Маркър, пропъждайки чувството си за вина. Вярно, Рейчъл имаше кратка лятна свалка с Маркър, но изобщо не беше спала с него, а и от седмици двамата не се бяха целували. Така че, новината едва ли би я разстроила чак толкова.

— Значи си спала с него? — попита отново Рейчъл със странно висок глас. Бузите й порозовяха — признак, че е ядосана, — но аз продължих, разкривайки всички подробности: как започна връзката ни, как сме се опитали да я преустановим, но не сме успели да преодолеем лудото привличане помежду ни. После пак въздъхнах дълбоко и й казах, че съм бременна от Маркър и че възнамеряваме да се оженим. Успях да пророня няколко сълзи, но Рейчъл запази хладнокръвие. Зададе ми няколко въпроса, на които и отговорих честно. После й

благодарих, че не ме е намразила; чувствах се невероятно облекчена, че въпреки дълбоката промяна в живота ми, аз пак имам своя пристан, своята най-добра приятелка.

— Да... не те мразя — отвърна Рейчъл и прибра един кичур коса зад ухото си.

— Надявам се и Декс да го приеме спокойно. Поне доколкото Маркъс позволи. Той ще го мрази известно време. Но Декс е рационален. Никой от нас не го направи умишлено, за да го нарани. Просто се случи.

После, тъкмо когато щях да я попитам дали ще бъде шаферка на сватбата ми с Маркъс, целият свят се срути върху мен. Разбрах, че нищо вече няма да е същото, нито че нещата са били такива, каквито съм ги мислила. Защото в този момент видях часовника на Декс върху нощното шкафче на най-добрата ми приятелка. Несъмнено беше неговият скъп „Ролекс“.

— Какво прави часовникът на Декс върху нощното ти шкафче? — попитах, надявайки се тайничко да получа логично и благоприятно обяснение.

Вместо това обаче тя сви рамене и запелтечи, че не знаела. После каза, че всъщност това е неин часовник, че и тя има такъв. Което не беше правдоподобно, защото бях търсила този часовник месеци наред, а после купих и нова верижка от крокодилска кожа, за да бъде напълно оригинален. Освен това, дори да предположим, че беше поразително нов „Ролекс Ойстър Пърпетюъл“, гласът ѝ трепереше, лицето ѝ стана по-бледо от обикновено. Рейчъл прави много неща добре, но уменията да лъже не е сред тях. Така че, разбрах. Разбрах, че най-добрата ми приятелка на света с извършила неописуем акт на предателство.

Останалото се разви в забавен каданс. На практика можех да чуя звуковите ефекти, които акомпанираха „Бионичната жена“, един от любимите ми сериали. Един от любимите ни сериали, защото всички ги бях гледала с Рейчъл. Станах, грабнах часовника, обърнах го и прочетох надписа на глас: „С цялата ми любов, Дарси“. Почувствах езика си удебелен и тежък в устата си, като си спомних деня, в който дадох часовника да бъде гравирани. Тогава се обадох на Рейчъл по мобилния си телефон и я попитах какво да напиша. „С цялата ми любов“ беше нейното предложение.

Втрених се в нея, но тя продължаваше да мълчи. Само ме гледаше с големите си, кафяви очи и с вечно рошавите вежди, събрани над тях.

— Какво става, по дяволите? — попитах спокойно. После изкрещях същия въпрос, осъзнавайки, че Декс вероятно също е тук и се крие някъде. Минах покрай нея на път за банята и дръпнах завесата за душа. Нищо. Тръгнах да проверявам в гардероба.

— Дарси, недей — каза тя, облягайки гръб на вратата му.

— Отдръпни се! — изкрещях. — Знам, че той е вътре.

Тя се отдръпна и аз отворих гардероба. И наистина, той беше там, клекнал в ъгъла, облечен само по раираните си тъмносини боксерки. Също подарък от мен.

— Лъжец такъв! — изкрещях, чувствайки, че дишането ми се учестява. Бях свикната на драми. Та аз живеях от драмите. Но не и драми от този род. Не такива, над които няха контрол от самото начало.

Декс излезе и започна да се облича спокойно, пъхайки първо единия, после другия си крак в джинсите, след което предизвикателно дръпна ципа нагоре. По лицето му нямаше и следа от вина. Сякаш го обвинявах само, че ми е откраднал завивките или че яде от сладоледа ми „Чери Гарсия“ от „Бен&Джери“.

— Ти ме излъга! — креснах отново, този път по-силно.

— Сигурно ме будалкаш — изрече той с нисък глас. — Върви на майната си, Дарси.

През всичките години, прекарани заедно, Декс никога не ми е казвал такова нещо. Аз бях тази, която прибягваше до такива думи в краен случай. Не и той.

Опитах отново.

— Каза, че нямало друга между нас. А чукаш най-добрата ми приятелка! — изкрещях, без да съм сигурна срещу кого да се изправя по-напред. Бях съкрушена от двойното предателство.

Исках да чуя от него: да, нещата изглеждат кофти, но развратничество не е имало. Отричане обаче не последва. Вместо това той каза:

— Това не е ли като „присмял се хърбел на щърбел“, Дарс? Ти и Маркърс, а? И чакате дете? Май е редно да те поздравя.

Не можех да възразя нищо на това, затова просто размених ролите ни и рекох:

— Знаех го през цялото време.

Беше пълна лъжа. Нито за миг не съм си представяла подобно нещо. Шокът беше неописуем. Но това е пример за гадно прецакване; да си прецакан, както и да е, но така гаднярски боли много. Те ми бяха нанесли страхотен удар, но и аз нямаше да им се дам.

— Мразя ви и двамата. И винаги ще ви мразя — заявих, съзнавайки, че думите ми звучат немощно и детински, както навремето, когато бях петгодишна и казах на баща ми, че обичам дявола повече от него. Искях да го шокирам и ужася, но той само се закикоти на изобретателната ми иронична забележка. Декс също като че ли само се развесели от моето изявление, което ме вбеси до сълзи. Казах си, че трябва да побягна от апартамента на Рейчъл, преди да съм започнала да крещя. На път към вратата чух Декс да казва:

— О! Дарси?

Обърнах лице към него.

— Какво? — изсъсках, молейки се той да каже, че всичко е било шега, голяма каша. Може би и двамата щяха да прихнат и да заявят как е възможно да съм си помислила такова нещо. Може би дори и тримата щяхме да се прегърнем.

Той обаче каза само:

— Може ли да си получа обратно часовника, моля?

Преглътнах силно и метнах часовника, целейки се в лицето му. Предметът обаче улучи стената, плъзна се по дървения под и спря на сантиметри от босите крака на Декс. Вдигнах поглед от часовника към лицето на Рейчъл.

— А ти — рекох й, — не искам да те виждам повече. За мен ти си мъртва!

ГЛАВА 2

Успях някак да стигна долу във фойето (където осведомих портиера на сградата за най-пикантните подробности), взех такси (където отново разказах историята) и стигнах до жилището на Маркър. Нахлух в разхвърляната му гарсонiera и го заварих да седи с кръстосани крака на пода и да свири на китарата си мелодия, която наподобяваше рефрена във „Файър енд рейн“.

Той вдигна поглед към мен, по лицето му беше изписана смесица от раздразнение и сливане.

— Сега пък какво има? — попита.

Възнегодувах срещу употребата на думата сега, която навеждаше на мисълта, че аз непрекъснато изпадам в някакво кризисно положение. Не можех да задържа в себе си това, което ми се беше случило. Разказах му цялата история, без да спестя нито една подробност. Искях новия ми любим да изпадне в ярост. Или поне в шок. Но колкото и да се опитвах да го привлека към собственото си безумно състояние, той изстреля в отговор два съществени пункта: „Как може да обезумяваш, когато ние постъпихме по същия начин с тях?“ и „Нима ние не искаме нашите приятели да бъдат щастливи като нас?“.

Отвърнах му, че нашата вина няма нищо общо със случая и за бога, *не, ние не искаме те да са щастливи!*

Маркър продължи да дрънка на китарата и да се подхилква.

— Какво смешно има? — попитах раздразнена. — Няма нищо смешно в създаването на положение!

— Е, може да не е за смях с ха-ха-ха, но е иронично смешно.

— Не е ни най-малко смешно, Маркър! И престани да свириш това!

Той прекара палец по струните още веднъж, преди да прибере китарата в калъфа ѝ. После пак седна с кръстосани крака и хващайки върховете на мръсните си гуменки, заговори отново:

— Просто не разбирам как може да си толкова бясна, след като ние вършим същото...

— Изобщо не е същото! — прекъснах го и също седнах на студения под.

— Виж, аз може и да изневерих на Декс с теб, но не съм направила нищо на Рейчъл.

— Е, да, но ние пък с нея излизахме известно време. Имахме потенциал, преди ти да се намесиш.

— Вие имате само няколко тъпи срещи, докато аз бях *сгодена* за Декс. Що за човек ще вземе да се чука с годеника на приятелката си?

Маркърс кръстоса ръце и ме погледна многозначително.

— Дарси.

— Какво?

— Пред теб седи един такъв. Забрави ли? Аз бях един от шаферите на Дексър. Това говори ли ти нещо?

Подсмъркнах. Вярно, Маркърс и Декс бяха състуденти и приятели от години. Но положението беше несравнимо.

— Не е същото. Женските приятелства са по-свещени: връзката ни с Рейчъл е от паметивека. Тя беше най-добрата ми приятелка на света, а теб те включиха последен в списъка на шаферите. Декс вероятно не би те избрал, ако не му беше нужен пети мъж за моите пет шаферки.

— Леле! Колко съм трогнат!

Подминах сарказма му и продължих:

— Освен това ти никога не си се правил на светец като нея.

— Тук си права. Аз не съм светец.

— Ти изобщо не си тръгнал с годеника на най-добрата ти приятелка. Или с бившия годеник. Край. Завинаги. Дори безброй години да минат, ти пак няма да бъдеш в същото положение. И определено няма да скочиш в леглото с него само ден след като сте скъсали. — После го обсипах с още въпроси. „Смята ли той, че това ще е едnodневна връзка? Или дали са сложили начало на връзка? Възможно ли е да са се влюбили един в друг? Завинаги ли ще продължи това?“

На всички тези въпроси Маркърс свиваше рамене и отговаряше с няколко вариации на „Не знам“ и „Не ми пука“.

Аз пък на свой ред крещях: „Ами предположи! Загрижи се! Утеши ме!“.

Накрая той отстъпи — потупа ме по ръката и отговори задоволително на въпросите ми. Съгласи се, че вероятно това между Рейчъл и Декс е едnodневна авантюра. Че Декс е отишъл при Рейчъл, защото е бил разстроен. Че като бъде с Рейчъл, щял да се чувства най-близо до мен. А колкото до Рейчъл, тя просто искала да даде утеха на съкрушен мъж.

— Добре. Тогава какво ще ме посъветваш да правя аз сега? — попитах го.

— Ти нищо не можеш да направиш — отговори той и се пресегна към отворената кутия с пица, която лежеше до калъфа на китарата. — Изстинала е, но все пак си вземи.

— Като че ли ми е до ядене в момента! — Въздъгнах драматично и се проснах с разтворени ръце и крака на пода. — Така, както го виждам, имам две възможности: убийство и/или самоубийство... Ще е много лесно да убия и двамата, нали разбираш?

Прииска ми се да спре да диша при тези мои думи, но за голямо мое разочарование те изобщо не го шокираха. Само си взе едно парче пица, преви го надве и го пълна в устата си. Задъвка пицата и с все още пълна уста изтъкна, че аз ще бъда главната и единствена заподозряна.

— И ще се озовеш в женския изправителен дом в северната част на щата Ню Йорк. Със селяшка прическа. Мога да си те представя как изпразваш кофи с овесена каша, а селяшката ти коса се вее от бриза в затворническия двор.

Замислих се над думите му и реших, че далеч повече предпочитам собствената си смърт пред селяшка прическа. Което ме наведе на избора самоубийство.

— Добре, В такъв случай убийството го изключваме. Вместо това ще се самоубия. Те истински ще съжаляват, ако се самоубия, нали? — не че наистина го мислех, казах го по-скоро да видя какъв ще бъде ефектът.

Исках Маркърс да ми каже, че не може да живее без мен. Той обаче не се хвана на въдицата за самоубийството, както Рейчъл навремето, когато бяхме в началното училище и тя обеща, че ще се наложи над избора на майка ми за класическа музика на погребението ми и ще се погрижи да бъде „Он дъ търнинг уей“ на Пинк Флойд.

— Те ще има да съжаляват, че съм се самоубила — продължих аз. — Мислиш ли, че ще дойдат на погребението ми? Дали ще се извинят на родителите ми?

— Да. Вероятно ще се извинят. Но на хората бързо им минава. В действителност понякога те дори забравят за починалия на погребението — зависи доколко е вкусна храната.

— Ами тяхната вина? Как ще живеят те с нея?

Той ме увери, че първоначалната вина би могла да се превъзмогне с помощ от някой добър терапевт. Така че, след няколко вечери на кожената кушетка и безброй въпроси, започващи с *ами ако*, пациентът най-накрая ще разбере, че само душа с множество проблеми би отнела живота си и че един, макар и значителен акт на предателство, не би подтикнал здравомислещ човек да скочи пред влака.

Знаех, че Маркърс е прав — спомних си как веднъж, когато с Рейчъл бяхме в девети клас, един наш съученик, Ерик Мъри, се бе застрелял в главата с револвера на баща си в стаята си, докато родителите му гледали долу телевизия. Версиите бяха няколко, но всички знаехме, че това имаше нещо общо с разправията между него и гаджето му Амбър Лусети. Тя го зарязала заради един колежанин, с когото се запознала, когато била на гости у сестра си в щата Илинойс. Никой от нас не можа да забрави момента, когато класният наставник извика Амбър да излезе от час, за да ѝ съобщи ужасяващата новина. Никой не можа да забрави и вика на Амбър, огласил коридорите. Всички ние си представихме, че тя ще се побърка напълно и ще свърши в някое заведение за душевноболни.

След няколко дни обаче, Амбър се върна в клас и изнесе доклада си за неотдавнашния фалит на стоковия пазар. Аз току-що бях произнесла речта си, отнасяща се за магазините за хранителни стоки. Смаях се на способността на Амбър да направи такова смислено изложение, почти без да поглежда в справките си, при положение че бившият ѝ приятел лежеше в ковчег под твърдата земя. Но компетентната ѝ реч беше нищо в сравнение със спектакъла, който разигра, когато се появи с Алън Хайсак в „Пролетен танц“, по-малко от три месеца след погребението на Ерик.

Така че, ако исках да разруша света на Рейчъл и Декс, може би отговорът не беше самоубийството. Което ме остави с един избор: да

продължа да живея своя очарователен, съвършен живот. Нали казват, че щастието е най-доброто отмъщение? Ще се ожения за Маркър, ще родя детето му и ще продължа напред към заета, без изобщо да се обръщам назад.

— Ей, я ми дай едно парче, в края на краищата — казах на Маркър. — Сега ям за двама.

Същата вечер позвъних по телефона на родителите си и им поднесох новината. Обади се баща ми и аз го помолих да каже и на майка ми да слуша по другия апарат.

— Мамо, татко, сватбата се отменя. Съжалявам — изрекох стоически, дори може би прекалено стоически, защото те мигом предположиха, че вината е единствено в мен. Миличкият Декс никога не би отменил сватба една седмица преди определения ден. Майка ми даде воля на сълзите си и започна да нарежда колко била обикнала Дексър, а баща ми пък я надвикаше с неговото: „Хайде, Дарси, не прибързвай толкова“. На това място им хвърлих бомбата с гардероба. Рядко срещано мълчание надвисна над телефона, толкова пълно, че за миг си помислих, че връзката е прекъснала. Накрая баща ми заговори и каза, че вероятно е станала някаква грешка, защото Рейчъл ни би постъпила така. Отвърнах, че и аз изобщо нямаше да повярвам, ако не бях видяла със собствените си очи голия Декс в гардероба на Рейчъл. Естествено, и дума не обелих за Маркър или за бебето. Искан да получа тяхната пълна емоционална и финансова подкрепа. Искан да хвърля вината върху Рейчъл, съседското момиче, което ги измами точно така, както измами и мен. Съвършената, заслужаваща пълно доверие, добросърдечна, лоялна, надеждна, предсказуема Рейчъл.

— Сега какво ще правим, Гари? — обърна се майка ми към баща ми с детинския си тон.

— Остави на мен — отвърна той. — Аз ще се погрижа за всичко. Дарси, не се притеснявай за нищо. У нас е списъкът на гостите. Ние ще се обадим на всички. Ще се свържем с Карлайл, фотографа. С всеки. Ти стой твърдо на позициите си. Искан ли да дойдем с майка ти във вторник, или предпочиташ да ти пратим билет ти да дойдеш? Решението е твое, мила.

Баща ми беше в пълна бойна готовност, както винаги, когато се очакваше торнадо или снежна буря, както и когато нашата домашна полусляпа котка с изрязани нокти се шумугнеше през задната врата и изтичаше на улицата, а ние с майка ми се спотайвахме и тайничко се наслаждавахме на драмата.

— Не знам, татко. Аз не мога дори да мисля трезво в момента.

Баща ми въздъхна и рече:

— Искаш ли да се обади на Декс? Да му влея малко разум?

— Не, татко. Излишно е. Всичко свърши. Моля те, недей. Все пак имам известна гордост.

— Негодник такъв! — вметна майка ми. — А и Рейчъл! Направо не мога да повярвам, тази малка уличница.

— Стига, това няма да помогне — смъмри я баща ми.

— Да, знам — съгласи се майка ми. — Но умът ми не го побира, че Рейчъл е постъпила по този начин. И как, за Бога, е възможно Декс да иска да бъде с нея?

— Аз знам, мамо! Няма начин те двамата да останат дълго заедно, разбра ли? Той не би могъл да я харесва, нали?

— Не, разбира се — отвърна майка ми.

— Сигурна съм, че Рейчъл е изпълнена с разкаяние — додаде баща ми. — Не е редно да се постъпва така.

— *Нередно* не е точното определение — възрази майка ми.

Баща ми опита отново.

— Коварно? Опортюнистично?

Майка ми се съгласи с тази преценка.

— Тя вероятно го е желала през цялото време, докато ти си била с него.

— Знам — отвърнах, чувствайки бегло съжаление, че бях оставила Декс да си тръгне. Всеки гледаше на него като на трофей. Погледнах Маркърс, за да се уверя, че съм взела правилното решение, но той се бе вторачил в любимото си предаване.

— Рейчъл обади ли се, за да обясни или да се извини? — попита баща ми.

— Още не.

— Ще се обади — вметна майка ми. — А междувременно ти дръж фронта, мила. Всичко ще се оправи. Ти си красиво момиче. Ще си намериш някой друг. Някой по-добър. Кажи й, Гари.

— Ти си най-красивото момиче на света — потвърди той. —
Всичко ще бъде наред. Уверявам те.

ГЛАВА 3

По ирония на съдбата Рейчъл беше тази, която ме запозна с Декс. Те двамата бяха състуденти по право в Нюйоркския университет. Рейчъл настояваше, че не е постъпила във факултета, за да излиза с момчета, а за да учи и прехвърли приятеля си Декс, най-предпочитания мъж в кампуса, на мен.

Помня много добре този момент. Двете с Рейчъл бяхме в един бар във Вилидж и чакахме Декс да дойде. Когато той влезе, аз инстинктивно разбрах, че Декс е специален. Той наподобяваше мъжа от лъскавата реклама на „Ралф Лоурън“ — присвил очи от слънцето на борда на ветроход или наведен и потънал в размисли над шахматна дъска с бучащ огън зад гърба му. Бях сигурна, че той не би допуснал да ходи размъкнат или да се търкаля пиан, не би ругал пред майка си, че използва скъп афтьршейв — и може би разтворен бърснач за по-специални случаи. Бях сигурна, че обича опера, че може да реши всяка кръстословица в „Таймс“ и че поръчва отлежало порто след вечеря. Кълна се, че разбрах всичко това от пръв поглед. Разбрах, че той е моят идеал — изтънченият мъж от Източното крайбрежие, който ми беше необходим, за да пресъздам манхатънска версия на живота на майка ми.

Същата вечер двамата с Декс хубаво си побъбрихме, но трябваше да минат седмици, преди той да ме покани на среща — което само ме предизвика да го искам още повече. Веднага щом се обади, аз скъсах с момчето, с което ходех тогава, защото бях сигурна, че нещо голямо се задава. И се оказах права. Декс и аз бързо станахме двойка и нещата тръгнаха по безупречен начин. Той беше безупречен. Толкова безупречен, че аз се чувствах мъничко недостойна за него. Знаех, че съм възхитителна, но понякога се безпокоях, че не съм особено умна или интересна за човек като Декс и че разбереше ли той какво всъщност представлявам, можеше и да не ме пожелае повече.

Рейчъл не помогна в случая, защото, както винаги, тя като че ли имаше начин да подчертае моите недостатъци, да изтъкне апатията и

безразличието ми към темите, които тя и Декс подхващаха с голям интерес: какво се случвало в страните от Третия свят, за икономиката, кой какво отстоявал в Конгреса. Мисълта ми е, че и двамата слушаха NPR.^[1] за Бога. Пълна досада. Дори от звука на гласовете по тази станция очите ми направо се изцъкляха. Каквото и да говореха. След като няколко месеца демонстрирах престорен интерес за неща, които почти не ме интересуваха, реших да си призная всичко. И тъй, една вечер, когато Декс се беше вгълбил в някакъв документален филм за политически събития в Чили, аз грабнах дистанционното и смених канала.

— Ей! Аз гледам филма! — каза Декс.

— До гуша ми дойде от бедни хора — заявих и пъхнах дистанционното между краката си.

Декс захихика леко.

— Знам, Дарси. Те наистина могат да бъдат много досадни, нали?

Изведнъж осъзнах, че колкото и съдържателен да беше Декс, той като че ли нямаше нищо против моето повърхностно понякога отношение към света. Нито към неизвинителното ми увлечение да купувам качествени стоки и да се забавлявам. Напротив, мисля, че той дори се възхищаваше на искреността и прямотата ми. Може и да не бях най-задълбочената от момичетата, но не бях фалшива.

Основното е, че Декс и аз имахме своите различия, но аз го правех щастлив. И през повечето време бях добра и лоялна приятелка. Само два пъти преди Маркъс позволих разбирането ми за противоположния пол да прерасне в нещо повече — което според мен е достоен за възхищение рекорд за седем години.

Първата ми маловажна забелка се случи преди няколко години с Джак, нахакан, двацет и две годишен мъж, с когото се запознах една вечер в бар „Лемън“, където бяхме отишли да пийнем по нещо с Рейчъл и Клеър — най-добрата ми приятелка от работата и най-голямата връзка на Източното крайбрежие. Рейчъл и Клеър бяха толкова различни, колкото Лора Ингълс^[2] и Парис Хилтън, но и двете ми бяха приятелки и двете нямаха гаджета, така че ние често излизахме заедно. Във всеки случай ние трите седяхме на бара и си бърбяхме, когато Джак и приятелите му непохватно се доближиха до нас. Джак беше най-дружелюбният от групата, излъчваше момчешко

настроение и чар, разказваше преживяванията си в отбора по водна топка на „Принстън“, където доскоро учил. Аз тъкмо бях навършила двайсет и седем и се чувствах малко изморена и стара, затова бях поласкана от интереса, който Джак прояви към мен. Затова отчетох вниманието му, докато приятелите му (не особено приятна версия на Джак) ухажваха Клеър и Рейчъл.

Ние отпивахме от коктейлите и флиртувахме и към края на вечерта Джак и компанията му пожелаха да намерим по-оживено местенце (което доказва теорията ми, че броят на баровете, които сменяш, е обратнопропорционален на възрастта ти). И тъй, взехме таксите с намерението да открием един купон в Сохо. Но, пак по младежки, се оказа, че Джак и момчетата му разполагат с погрешен адрес и погрешен телефонен номер на приятеля на приятеля, който прави купона. Стигна се до нелепото положение всички да се обвиняват един друг. „Копеле, не мога да повярвам, че оплеска нещата“ и т.н. Озовахме се на Принс Стрийт в студа, готови да се разотидем. Рейчъл и Клеър си тръгнаха първи, като взеха заедно такси до Ъпър Ийст Сайд. Приятелите на Джак се качиха на следващото с твърдото намерение да открият купона. И така, Джак и аз останахме сами на улицата. Бях пияна и Джак, изглежда, лапна въдицата, когато го целунах неангажиращо няколко пъти. Не беше кой знае какво. Наистина не беше. Поне не и за мен.

Както се очакваше, на другия ден нетърпеливият сладък Джак ми се обади два пъти и ми остави безброй съобщения на мобилния телефон. След третото му обаждане се свързах с него и му признах, че имам сериозен приятел и че не бива да ми се обажда повече. Добавих, че съжалявам.

— Разбирам — рече той, звучейки съкрушен. — Приятелят ти е късметлия... Ако някой ден скъсаш с него, обади ми се.

Той ми даде служебния, домашния и мобилния си телефон и аз разсеяно ги записах на гърба на менюто за китайска храна за вкъщи, което по-късно същата вечер изхвърлих.

— Добре. Чудесно. Благодаря ти, Джак. И още веднъж, съжалявам.

След като затворих, ме прободе чувство на вина — запитах се защо ми трябваше да целувам Джак. Нямаше особен смисъл. Единственото, което влизаше в сметките, беше: Искам ли на този етап

да целуна това момче, или не? И понеже отговорът беше „да“, го направих. Не знам. Може би бях отегчена. Може би ми липсваха дните, когато Декс беше луд по мен. За миг се обезпокоих, че случката с Джак е доказателство за проблем в нашата връзка, но после реших, че целувката си е просто целувка. Не е голяма работа. Дори не си направих труда да споделя с Рейчъл за Джак. То мина и замина — нямаше смисъл да я наблюдавам как си придава важност, както беше направила навремето, когато изневерих на съучениците и съколежаните ми.

След случката с Джак останах дълго време, почти година, пример за идеална приятелка. После обаче срещнах Леър — нашата фирма за връзки с обществеността даваше обяд за представяне на нова линия спортни облекла, наречена „Емълайн“. Леър беше прелестен модел от Южна Африка, с кожа с цвят на карамел и толкова сини очи, че отиваха невероятно добре на зеленикавосиния спортен екип, който представяше.

След като ми се усмихна два пъти, аз се доближих до него.

— Е, трябва да знам — надвихах музиката, — изкуствени ли са?

— Кои?

— Очите ти. Със сини лещи ли си?

Той се засмя с мелодичен южноафрикански смях.

— Подиграваш ли се, не. Мои са си.

— „Подиграваш“ ли каза?

Той кимна и се усмихна.

— Толкова е старомодно. — Огледах краищата на роговиците му, за да се уверя, че говори истината. И наистина, липсваха издайническите ръбове на лещите. Той се разсмя отново и показва възхитителни бели зъби. После протегна ръка.

— Аз съм Леър.

— Леар? — попитах, плъзгайки ръка в неговата, която беше силна и топла.

— Леър — повтори той и пак прозвуча като Леар. — С „ъ“, разбра ли?

— Аха! Леър. Какво приятно име. — И си представих нас двамата, сгъшени в малко скривалище. — Аз съм Дарси.

— За мен е удоволствие, Дарси — каза той и огледа партито, което подготвих от месеци. — Това се казва събитие.

— Благодаря — отвърнах гордо. После заговорих на професионален жаргон. Неща за това как предизвикателствата ще накарат клиента да се чувства изключителен в днешния конкурентен пазар.

Той кимна важно, после се поклони.

— Но... — разсмях се аз и тръснах съблазнително тъмната си коса. — Но в същото време е много забавно. Запознавам се със страхотни хора като теб.

Ние продължихме да разговаряме, прекъсвани от време на време от мои колеги и други гости. Колежката му Кими, облечена в розов пухкав клин е тъмносиньо 69 на едното бедро и същото 69 на гърдите си, се приближи на няколко пъти и направи снимка на Леър с дигиталната си камера.

— Усмихни се, сладък — казваше тя, а аз правех всичко възможно да вляза в кадър. Но въпреки увертюрите ѝ, Леър нито веднъж не отклони вниманието си към нея и нашият флирт прерасна в по-сериозен разговор. Той ми разказа за родния си дом в Южна Африка. Признах, че не знам нищо за тази страна, освен че преди Нелсън Мандела да бъде освободен от затвора, е имало апартейд. Докато Леър ми обясняваше повече за политиката на Южна Африка, за проблема с престъпността в родния му град Йоханесбург и за удивителната красота на националния парк Кругер, ми стана ясно, че той е много повече от едно красиво лице. Добави още, че работел като модел единствено за да си плати обучението, пропускайки думата шивашки.

След приема двамата с Леър се качихме заедно в такси. Намеренията ми бяха чисти в основни линии — исках само една необвързваща целувка на улицата. Леър обаче прошепна в ухото ми: „Дарси, би ли се съгласила да дойдеш с мен в хотела ми?“. И аз просто не можах да му устоя. Отидох с него до „Палас“, убедена, че ще стигнем само до малко милувки.

И това кажи-речи беше всичко, което правихме. После около три сутринта аз станах, облякох се и му казах, че трябва да се прибирам. Всъщност можех да остана, защото Декс беше в командировка, но да преспя с мъж ми се струваше истинска изневяра. А дотогава не се смятах за измамница. Въпреки че според мен първоначалният тест за това дали си измамила е доста ясен: ако партньорът ти би могъл да

види видео на случилото се, дали ще си помисли, че си го измамила? Алтернативният тест е: ако ти можеш да видиш видео с твоя партньор в същата ситуация, би ли си помислила, че той те мами? И в двата случая аз чисто и просто щях да се проваля. Онази нощ не прекрачих тази ярка сексуална линия и се гордеех с този факт.

Онази нощ оставих един копнеещ Леър и след няколко седмици страстни и дълги имейли постепенно престанахме да общуваме и накрая напълно изгубихме връзка. Въпросната вечер започна да избледнява в съзнанието ми — аз почти забравих за онези невероятни очи, докато веднъж не го зърнах в бели боксерки да ми се усмихва от един билборд наред Таймс Скуеър. Тогава извиках във въображението си подробностите от нашата среща и се запитах какво ли щеше да се случи, ако бях скъсала с Декс заради Леър. Представих си се, че живея в Йоханесбург сред слонове и бандити и реших още веднъж, че беше по-добре нашето приятелство да си остане в „Палас“.

Няколко месеца по-късно ние с Декс се сгодихме и аз си дадох обет да му бъда вярна завинаги. Нямахме кой знае колко допирни точки и невинаги ме караше да потръпвам. Но все още беше удивително изгодна партия и добър човек на всичкото отгоре. Щях да се омъжа за него и да живея щастливо в Тъпър Уест Сайд. Е, може би накрая щяхме да се преместим на Пето авеню, но като се изключат такива маловажни прищевки, животът ми беше предначертан.

Само дето не бях включила Маркърс в плана.

[1] National Public Radio — Верига радиостанции за некомерсиални новини и програми. — Бел.ред. ↑

[2] Американска детска писателка, автор на „Малка къща в прерията“. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 4

Години наред Маркърс бе за мен единствено безделник, съквартирант на Декърс през първата година от следването им в „Джорджтаун“. Докато Маркърс завърши предпоследен и през цялото време бе под въздействието на марихуаната, Декс завърши с отличие и нито веднъж не бе опитвал дрога. Но съжителството от първи курс може да доведе до силно приятелство, така че двамата бяха останали близки през всичките години на колежа, а и след това, макар да бяха различни.

Разбира се, аз слабо се интересувах от Маркърс, докато с Декс не се сгодихме и името му не се появи в списъка на шаферите. Декс си беше подбрал само четирима шафери, а моите шаферки бяха пет (включително Рейчъл като главна шаферка) и симетрията на редицата на сватбеното тържество куцаше. Тогава Декс се обади на Маркърс и му оказа честта да го покани за шафер. След като двамата поспориха малко, Маркърс поиска да говори с мен, което аз изтълкувах като добър знак, особено като се имаше предвид, че ние с него изобщо не се бяхме срещали. Той ми поднесе стандартните поздравления с още някаква друга забележка — да обещае да не натоварвам младоженеца в нощта преди сватбата. Засмях се и му казах, че държа на това, без да предполагам, че той бил обещал да не спи с мен преди сватбата.

В действителност не очаквах да го видя преди сватбата, но няколко седмици по-късно разбрах, че е постъпил на нова работа в Манхатън. За да го отпразнуваме, направих резервация за „Ореол“, въпреки настояването на Декърс, че Маркърс не си падал по такива заведения.

Двамата с Декс пристигнахме първи в ресторанта и седнахме да чакаме Маркърс на бара. Накрая той се появи в спортни, провиснали джинси, смачкана риза и поне двудневна брада. Накратко, той не беше от мъжете, в които обикновено се заглеждам.

— Дее-кърс! — провикна се Маркърс, приближавайки към нас, после го прегърна сърдечно, по мъжки, потупвайки го по гърба.

— Радвам се да те видя, човече.

— И аз теб — отвърна Декс и любезно ме посочи с ръка. — Това е Дарси.

Аз се изправих бавно и се наклоних да целуна петия шафер по оградената с бакенбарди буза. Маркърс се усмихна.

— Небезизвестната Дарси.

Харесваше ми да ме наричат „небезизвестна“ — въпреки отрицателния смисъл, който пораждаше това определение — затова се разсмях, сложих ръка на гърдите си и отвърнах:

— Няма нищо вярно в това.

— Жалко — смънка Маркърс под носа си, после посочи застиналата като статуя червенокоса жена до него и я представи:

— О! А това е приятелката ми Стейси. Навремето работехме заедно.

Бях видяла жената да влиза едновременно с Маркърс, но не разбрах, че са заедно. Те по нищо не си отиваха. Стейси беше облечена изцяло по модата — с късо кожено яке и прелестни обувки от крокодилска кожа. Докато ни водеха към масата ни, аз хвърлих на Декс злостен поглед, раздразнена от предложението му, че не било лошо да „посмекча тоновете“, когато ме видя издокарана с бялата ми пелерина „Луи Вюитон“ и червено карирано бюстие от тафта. А сега се бях напъхала в скромно черно-бяло туидено сако до изумителната Стейси. Огледах я отново и се запитах дали е по-хубава от мен. Не, аз определено бях по-красива, но тя беше по-висока, което ме подразни. Аз обичах да съм и двете. Винаги съм смятала, че всяка жена иска да е най-красивата в компанията, но веднъж, когато признах чувствата си пред Рейчъл, тя ме погледна безизразно и само кимна дипломатично. Тогава отстъпих и казах: „Добре де, освен ако не съм ѝ приятелка и не се сравнявам с нея“.

За щастие личността на Стейси не бе така блестяща, както гардеробът ѝ, и аз успях изкусно да изпъкна пред нея. Маркърс също беше изключително забавен и масата ни непрекъснато избухваше в неудържим смях. Той не беше безспорен шегаджия, но от него извираха шеговити подмятания относно ресторанта, храната и хората около пас. Направи ми впечатление, че всеки път, когато Стейси му се усмихваше, докосваше ръката му по интимен начин, което ме увери, че ако не са гаджета, поне се чукат. Към края на вечерта прецених наново

качествата на Маркърс и му дадох няколко точки повече. Това беше комбинация от очевидния интерес на Стейси към него, чувството му за хумор и още нещо. Въпросното „нещо“ се отнасяше до секса: блясък в кафявите му очи, трапчинка в брадичката, което ми напомни за Дани Зуко в „Брилянтин“ (онази първа сцена на плажа във филма ми беше идеалът за романтика години наред).

След вечерята, докато двамата с Декс се прибирахме с такси в Ъпър Уест Сайд, аз казах:

— Маркърс ми хареса. Много е забавен и излъчва изненадващ сексапил.

Декс беше свикнал с прямотата ми в коментарите за други мъже, така че това вече не го вълнуваше. Отвърна само:

— Да. Готин тип е.

Очаквах да ми каже, че според него Маркърс също ме е одобрил и когато той продължи да мълчи, аз го подтикнах:

— Какво ти каза Маркърс за мен, когато отидохте да вземете палтата ни? Изрази ли някакво мнение?

Стейси и аз бяхме застанали на няколко метра встрани и аз си представих, че Маркърс казва нещо от рода на: „Имаш страхотна жена“ или „Тя е много по-страхотна от гаджетата ти от колежа“ или просто приятното, откровено: „Дарси много ми хареса — чудесна е“.

Но нищо подобно. След като най-накрая притиснах Декс, той ми каза, че Маркърс му споделил, че двамата със Стейси са гаджета и въпреки че тя му „правела страхотни свирки“, смятал да приключи с нея, тъй като била прекалено взискателна. Не е нужно да казвам, че фактът, че Маркърс е предразположил момиче като Стейси да му прави „свирки“, го издигна още повече в очите ми.

И колкото повече излизахме с Маркърс, толкова повече го харесвах. Но все още не гледах на него като на нещо друго освен като на приятел на Дексър и бъдещ шафер на сватбата ни. Това положение се промени няколко месеца по-късно на купона по случай трийсетия рожден ден на Рейчъл, когато й организирах изненадващо празненство в „Прохибишън“, нашия любим бар в Ъпър Уест Сайд. Помня, че по някое време онази вечер се промъкнах до Маркърс и му казах, че той може да е бил душата на компанията в колежа, но че сега аз мога да го надпия и оставя под масата.

Той се усмихна самодоволно, удари бар-плота и рече:

— О, така ли? Давай тогава, самохвалке.

Ние продължихме с „Йегермайстер“^[1]. По някакъв начин се обвързахме един с друг, не само защото пиехме заедно, но и защото криехме питиетата си от Декс, който мрази да се напивам. *Непристойно е. Неразумно е. Вредно е. Опасно е*, щеше да ме поучава той. Не че някога ме е възпирал, особено тази вечер. В един момент, преди последните ни поръчки, Декс ни откри на бара и ме погледна с подозрение.

— Да не си прекалила? — попита той, отмествайки поглед към празните чаши пред нас.

— Те не са мои — казах. — На Маркър са. Той си поръча две.

— Да, човече. Мои са — потвърди Маркър с блещукащи очи.

Когато Декс се отдалечи с повдигнати вежди, Маркър ми намигна. Аз се засмях.

— Той е толкова почтен. Благодаря, че ме прикри.

— Няма защо.

От този момент ние имаме тайна, а една обща тайна, дори и малка, обвързва двама души. Помня, че тогава си помислих колко позабавен е Маркър в сравнение с Декс, който никога не губи контрол. Освен че беше забавен, онази вечер Маркър изглеждаше и много привлекателен. Носеше тъмносиня трикотажна риза с поло яка — нищо специално, но като никога не беше размъкнат и се виждаше, че има много хубаво тяло. Попитах го дали спортува, което е флиртов въпрос в най-добрия случай и откровен — в най-лошия, но не ме беше грижа. Искях да стигна дотам.

— Един-два пъти.

— Я стига. Имаш страхотно тяло. Тежести или тичаш?

Той отвърна, че тича само ако го гонят. После ми каза, че онзи ден тичал с едно момиче, противно на убежденията си.

— Изобщо не трябваше да го правя — додаде той, разтривайки бедрата си. — Още си плащам за това. И срещата стигна до задънена улица.

— За Стейси ли става дума?

— Коя?

— Стейси. Червенокосата, с която дойде в „Ореол“.

— О, онази Стейси. Тя е минала история.

— Чудесно. Защото не ми допадна особено. Беше пълна скука.

Маркърс се засмя.

— Не ти е станала любимка.

— Тогава кое е момичето, с което си тичал.

— Просто една мадама.

— Тази мадама има ли си име?

— Нека я наречем Уонда.

— Добре. Уонда... Тази Уонда прави ли ти „свирки“ толкова добре, колкото Стейси? — попитах, горда от скандалността си.

Той се усмихна самодоволно и понечи да отговори, но в този момент Декс и Рейчъл се приближиха до нас и аз така и не получих отговор, само леко секси намигване. Тогава си помислих, че ми се прииска да можех да му покажа моя талант в тази област. Не че наистина исках да правя орален секс с моя шафер — просто беше една от онези мимолетни мисли, породени от алкохолно опиянение.

След време вече не помнех нищо от онази вечер, освен смътния спомен, че Декс ме изведе от бара и още по-смътния спомен, че повърнах в книжен плик до леглото ни.

През следващите два дни изобщо не мислих за Маркърс, докато той не се обади да търси Декс. Казах му, че Декс е на работа и се зарадвах на възможността да си побърбам с него.

— Той много работи — отбеляза Маркърс.

— Не мен ли го казваш... Е, как вървят нещата? Нещо ново? Ти май остана до късно онази вечер? — попитах. Той и Декс прекараха цялата нощ заедно, почти до седем сутринта.

— О, да. Съжалявам за тогава — каза той.

— Не си навлече някаква беля, нали?

— Не.

— Значи не си разговарял с никакво момиче?

Той се разсмя.

— Знаеш, че винаги разговарям с дамите.

Спомних си момента в бара и безпогрешното ми привличане към него.

— О, много добре *знам* — отвърнах, флиртувайки. — А как е Уонда всъщност?

— Уонда ли?

— Сещаш се. Уонда. С която си тичал.

— О, *онази* Уонда! Да. С Уонда не се получи... Но се питах...

— Какво се питаш? — прекъснах го свенливо, чувствайки, че е готов да флиртува с мен.

Той обаче попита:

— Какво е положението с Рейчъл?

Онемях, като го чух да споменава името ѝ.

— В какъв смисъл?

— Излиза ли с някого?

— Не. Защо? — Почувствах се неоправдано засегната териториално и мъничко ревнива, че Маркът проявява интерес към приятелката ми. Може би на някакво ниво дори желаех той да си пада по мен. Беше егоистично, като се има предвид, че приятелката ми беше сама, а аз — сгодена. Но човек не може да контролира чувствата си.

Маркът продължи:

— Тя е страхотна с цялата тази прилежност.

— Да, много е сладка — отвърнах, мислейки си колко е странно да чуя определението „страхотна“ за нея, макар да бях забелязала, че се беше разхубавила след гимназията и в началото на двайсетте си години. Изглежда, се дължеше на кожата ѝ. Тя нямаше толкова бръчки около очите си, както другите жени на нашата възраст. И когато беше в настроение и положише малко усилия за външния си вид, можеше да мине дори за хубава. Но чак пък страхотна! — Само че, ако искаш да излезеш с приятелката ми, трябва да го направиш чрез мен — казах шеговито, но в действителност говорех сериозно. Положително щях да играя ролята на „пазач на срещи“.

— Добре... Кажи ѝ, че ще я покана да излезем. Кажи ѝ също, че е най-добре да се съгласи. Иначе...

— Какво иначе?

— Иначе ще направи най-голямата грешка в живота си.

— Толкова ли си свестен?

— Аха. Наистина съм толкова свестен.

И тогава пак ме прободеше онова чувство на тъга. Неприятната мисъл, че нямаше да мога да „пробвам“ Маркът преди да се омъжи за Декс. Замислих се колко е жалко, че никога вече няма да изпитам усещането на друга първа целувка. Че никога няма да се влюбя отново. Мисля, че повечето мъже изпитват такива чувства в една връзка, предимно преди да се примирят и да купят годежен пръстен. Но доколкото съм запозната, повечето жени не постъпват така — поне не

признават, че изпитват такива чувства. Те си намират свестен мъж и толкоз. Сякаш им олеква от това, че търсенето е приключило. Те са доволни и се чувстват обвързани за дълго време. Аз май съм повече като мъжете в това отношение.

И все пак, независимо от страха си от време на време, знаех, че с Маркърс нищо не можеше да се случи. Затова се залових да сторя нещо благородно — насърчих Рейчъл да излезе с Маркърс и проявявах активен интерес в потенциалната им връзка. И когато накрая се срещнаха, аз се радвах за тях.

После обаче и той, и Рейчъл отказаха да ме посещават в клюките след срещите си и това ме подразни, тъй като аз бях по-добра приятелка с всеки един от тях, отколкото те двамата станаха само от една-единствена глупава среща. Рейчъл не ми доверяваше нищо, дори дали са се целунали — което ме караше да се питам дали пък не са стигнали по-далече от това. Колкото повече любопитствах, толкова по-потайни ставаха те и интересът ми към Маркърс нарастваше все повече. Получи се омагьосан кръг. В резултат на това през следващите няколко седмици всеки път, когато Маркърс се обади да търси Декс, аз си поставях за цел да го задържах възможно по-дълго на телефона. От време на време дори му се обаждах в работата под предлог, че се интересувам за пътуването ни до Хамптънс или за нещо, свързано със сватбата. Или пък затварях телефона и изпращах остроумен имейл. Той ми отговаряше със скоростта на светлината и ние си подмятахме закачки, които помнех през целия ден. Безобидна работа.

После дойде уикендът на Четвърти юли, когато Декс и Рейчъл останаха в града да работят, вместо да дойдат с останалите от групата в Хамптънс. Почувствах се ядосана и разочарована, че най-добрата ми приятелка и годеникът ми няма да са с нас, но част от мен се вълнуваше при мисълта, че ще прекарам известно време с Маркърс, без да се съобразявам с Декс. Не че исках нещо да се случи. Просто имах нужда от авантюра.

И наистина, впуснах се в тази авантюра в „Токхаус“ в част втора на нашата малка игра „на чашка“, само че този път без предпазната мрежа на Дексър. Пих доста, но успях да се удържа да не повръщам, да изпадна в безсъзнание или да оглупея напълно. И все пак бях несъмнено пияна. Както и Маркърс. Танцувахме до два сутринта, след което той, Клеър и аз се прибрахме. Клеър си облече пижамата „Лили

Пулицър“ и веднага си легна, но ние с Маркърс продължихме да купонясваме — първо в дневната, после в задния двор.

Много се забавлявахме — закачахме се, смеехме се. Но после необузданите ни закачки преминаха в шеговити пошляпвания, които пък доведоха до боричкане във влажната, студена трева. Помня, че започнах да крещя на Маркърс да ме пусне, тъй като ме беше заклешил под едно дърво. Предупредих го, че ще направи бялата ми широка рокля „Чейкър“ на зелени петна. Но в действителност не исках той да спира и ми се стори, че той го усети, защото не престана. Вместо това ми изви ръцете зад гърба, което, трябва да призная, е страшно възбуждащо. Поне с Маркърс. Мога да твърдя, че той също беше възбуден, защото го почувствах върху себе си. Кое то, естествено, ме възбуди още повече.

Изведнъж започна да вали, но никой от нас не понечи да се прибере. Напротив, и двамата останахме един върху друг, почти замръзнали на място. После смехът секна. Ние дори не се усмихвахме, само се гледахме в очите с лица толкова близо един до друг, че носовете ни се допираха. Това продължи доста време, след което, в сексуална забрава, аз наклоних глава на една страна и докоснах устните му с моите. После на другата страна и пак обратно, леко, невинно. Исках той да ме целуне пръв, но чаках дълго. Кратките секунди допир бяха подчертано приятни. Бях сигурна, че той мислеше същото, но после се отдръпна и попита:

— Какво става тук?

Отново намерих устните му. Този път беше истинска целувка. Помня, че се чувствах напълно наелектризирана, всичките ми сетива бучаха.

— Целувам те — отвърнах.

— Трябва ли да го правим? — Но остана върху мен, дори се притисна малко по-силно.

— Вероятно не. Но се случи.

Целунах го отново и този път той отвърна на целувката ми. Останахме така дълго време — под дъжда, съпроводен от гръмотевици, които отекваха в далечината. Знаех, че и двамата мислехме, че не може, че не бива да стигаме по-далече от целувка, но и двамата печелехме време за по-сигурно. Всеки изобличаваше другия. Той заговори неща от рода на: *Трябва да престанем. Това е лудост. Не*

бива да го правим. Ами ако Клеър ни види?, но никой от нас не промени нещо, нито се отдели от другия.

Вместо това аз взех ръката му и я задвижих нагоре под роклята ми. И той, естествено, разбра какво да прави по-нататък. Ако преди в съзнанието ми е имало някакво съмнение в опитността на Маркърс, сега то изчезна. Той беше точно от онези мъже. Декс можеше и да е красив — помня, че тази мисъл ми мина през ума — но не го биваше в това. Не по този начин. Но дори и да го биваше, усещането нямаше да е същото. И мисълта, че никога нямаше да имам с Декс това, което ми предлага Маркърс, ме накара да му прошепна в ухото: „Искам те“.

— Не бива да стигаме дотам — възрази той, но ръката му продължаваше да се плъзга между краката ми.

— Защо?

— Знаеш защо.

— Но аз го искам.

— Не, не го искаш.

— Искам го, сигурна съм — настоях аз.

— За бога, не. Не можем.

Но през това време аз вече смъквах презрамката си и откопчавах джинсите му, пъхвайки ръка в топлите му боксерки, твърдо решена да го накарам да започне да диша учестено като мен. Препреминах през цялата училищна шарада, напредвайки стъпка по стъпка, само и само да забавим неизбежното. Но неизбежното най-накрая дойде. Точно там, под дървото, в изливащия се юлски дъжд.

Ще ми се да кажа, че ми минаваха сериозни, важни мисли — за това какво правя, какво значи това в схемата на живота ми, как ще се отрази поведението ми на годеща ми, на връзката ми. Но не, по-скоро си мислех неща от рода: *По-добра ли съм от другите момичета? Ще разбере ли Декс? Ще излезе ли Маркърс отново с Рейчъл? Защо се чувствам така адски добре?*

Останахме в това положение дълго време, може би защото бяхме пили много, но реших, че това имаше повече общо със свършената сексуална химия и със сексуалната мъжественост на Маркърс. После се търкулнахме по гръб и си поехме дъх с притворени очи. Дъждът изведнъж спря, но ние вече бяхме подгизнали.

— Леле! — възкликна той и измъкна една пръчка изпод гърба си, после я захвърли на няколко метра от нас.

— Мамка му!

Бях сигурна, че го бях впечатлила, затова вътрешно се усмихнах.

— Не биваше да го правим — каза той.

— Много е късно — отвърнах, преплитайки пръсти с неговите.

Той стисна ръката ми.

— Да, късно е... *Мамка му.*

— Няма да кажеш на Декс, нали?

— Да не си се побъркала? В никакъв случай. На никого. Ти също. — Имаше леко изплашен вид.

— Разбира се, че няма. На никого. — Рейчъл се появи за миг в съзнанието ми: видях как изражението ѝ се променя от шок през обида до благочестивост. Особено на Рейчъл.

Маркът прокара ръка по мокрите ми бедра.

— Трябва да се прибираме. Да си вземем душ.

— Заедно ли?

— Не — и се изсмя нервно. — Не заедно. Мисля, че сторихме прекалено много бели за тази вечер.

Исках да го попитам какво ще се случи оттук нататък. Исках да знам дали означавам нещо за него, как се чувства той, дали това беше мимолетно преживяване, или щяхме да повторим случилото си. Но бях започнала да се чувствам гроги, объркана и леко обезпокоена. Влязохме вътре, целунахме се за лека нощ и си взехме душ поотделно. Не можех да повярвам какво се беше случило — и макар да не съжалявах, пак си поплаках малко под горещата вода, когато погледнах красивия си диамантен годежен пръстен и си помислих за Декс, който спеше в леглото ни в Тъпър Уест Сайд.

След като се изкъпах, се опитах да изчистя следите от тревата от роклята ми с малко „Уулайт“^[2], който намерих под мивката, но се оказа безполезно, а знаех, че препаратът само ще съсипе нежната материя. Затова изцедих роклята, промъкнах се до кухнята и я натъпках най-долу в найлоновия чувал за смет под обелки от банани и празна кутия от „Трикс“. Нямах да се тръшкам и вайкам като Моника Люински заради една рокля.

[1] Марка бира — Бел.ред. ↑

[2] Марка почистващ препарат — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 5

На другия ден се събудих с пресъхнала от текила уста и със силно главоболие. Погледнах си часовника — беше почти обяд. Предишната нощ ми беше като неясен сън. Неясен, хубав сън. Нямах търние да видя Маркъс отново. Станах, измих си зъбите, вързах си косата на конска опашка, сложих си малко руж на бузите, облякох си полата „Джуси кутюр“ с цвят на зелен лимон и къса бяла блуза с деколте и спокойно излязох да го намеря.

Той беше сам в дневната и гледаше телевизия.

— Здравсти! — поздравих го и седнах до него на дивана.

Той ме погледна, присви очи и изрече със сипкав глас:

— Добрутро. Или май е добър ден. — После отново отмести поглед към телевизора.

— Къде са другите? — попитах.

Клеър била отишла на късна закуска, а Хилари, пак от нашата компания, не се била прибираща снощи.

— Може и на нея да ѝ се е случило нещо непредвидено — подметнах, за да разчупя леда.

— Тъхъ — изрече той сухо. — Може.

Опитах отново.

— Как се чувстваш?

— Като задник. — Той смени канала и продължи да избягва погледа ми. — Снощните питиета не бяха велика идея.

— Ооо! Разбирам. Ще се обвиняваме, че случилото се е в резултат на алкохола, така ли?

Той поклати глава и се опита да потисне усмивката си.

— Винаги съм знаел, че създаваш главоболия, Дарси Роун.

Хареса ми, че е останал с такова впечатление, но в същото време не исках да смята, че съм лека жена или че често мамя Декстър, затова реших да поправя грешката, като му заявих, че нищо подобно не ми се е случвало преди. Това, на практика, беше истина.

— Да. Е, повече няма да се случи. Върнахме се в действителността.

Липсата на каквато и да е любезност засегна чувствата ми и нарани егото ми. В края на краищата ние прекарахме една страстна нощ заедно. Страст, която не бях изпитвала от години. А може би и никога. Харесва ми да се мисля за жена на света и наистина бях правила секс на интересни места — включително, но не без да поставям граници, на един паркинг на църква, в царевична нива и в чакалнята на зъболекарския кабинет на баща ми. Но секс с гръмотевици беше за първи път и затова се ядосах, че Маркърс не отдава заслуженото на близостта ни.

— Значи съжаляваш, че се случи, така ли? — попитах го.

— Разбира се, че съжалявам.

Въздъхнах и опитах друга тактика.

— Искаш да кажеш, че... не ти е било хубаво ли?

Най-накрая той се оживи, вдигна поглед към мен и се захили.

— Не в това е въпросът, Роун.

— Не ме наричай „Роун“ — възразих. — Снощи не ме наричаше Роун.

— Снощи — заклати глава той, — беше издънка. Най-добре да забравим за случилото си.

— Не.

Той пак ме погледна.

— Не ли?

— Не. Аз няма да го забравя. То се случи. Не можем да върнем нещата.

— Знам, че не можем да ги върнем, но поне можем да ги забравим. Стана много кофти. Ти си сгодена... а Декс е мой човек... Не е редно.

— Добре — отвърнах и го изгледах критично.

Той отмести поглед настрани, после кръстоса краката си.

— Гадно се получи.

Вбесих се, задето той се притесняваше повече за Декс, отколкото за мен.

— Маркърс.

— Какво?

— Мисля, че трябва да поговорим за случилото се. За това *защо* се случи. — Искях да „пробвам водата“, да разбера доколко ме харесва и дали можех да го имам отново, ако поисках. А аз по някакъв начин го исках. Може би още веднъж или два пъти. Ако прегрешиш веднъж, лошо ли ще стане, ако го сториш още веднъж или два пъти?

— Случи се, защото пихме много.

— Не, не това беше *причината*. Имаше нещо много повече. Ти не беше излязъл с Клеър, нали.

Той си прочисти гърлото, но не каза нищо.

— Да речем, че *няма да продължа* с Декс. Тогава какво?

— Тогава най-добре отмени сватбата.

— Искаш ли да го направя?

— Не. Не казах това. Трябва да се омъжиш за Декс. — Гласът му беше толкова студен, че ми идеше да го сломя.

— Ами ако продължа с теб? — попитах и го загледах право в очите.

Той извърна поглед.

— Няма да стане.

— Защо?

— Не може да стане.

— Защо?

— Защото. — Той стана и затътри крака към кухнята, после се върна с бутилка портокалов сок. — Беше грешка. Една от тези грешки.

— Нищо ли не изпитваш към мен? — Това беше капан. Той не можеше да отрече, че има някакви чувства, иначе щеше да се окаже, че е гадняр, щом е спал с мен. Но ако признаеше, че има чувства, тогава вратата нямаше да е напълно затворена.

Той се замисли за момент и ловко се измъкна.

— Разбира се, че те харесвам, Дарси. Нали сме приятели.

— Винаги ли така правиш с приятелките си? — попитах рязко.

Той леко намали звука на телевизора, скръсти ръце и ме погледна.

— Дарс. Като цяло... снощи ми *беше хубаво*... Но беше кофти ход. И съжалявам за това... Беше грешка.

— *Грешка?* — възкликнах, придобивайки вид на крайно засегната.

— Да — отвърна той спокойно — грешка. Случка под въздействието на алкохол.

— Но все пак означаваше *нещо* за теб, нали?

— Аха. — Той се прозя, протегна се и се усмихна леко. — Както казах, беше ми хубаво. Но било каквото било. Край.

— Да, добре. Но ти няма да излезеш с Рейчъл отново, нали?

— Не знам. Може би. Вероятно. Защо?

— *Нали?* — настоях с възмущение. Той само ме погледна и отпи от сока. — Защо?

— Не мислиш ли, че се получи неудобно? Нещо като конфликт на интереси или нещо от сорта?

Той сви рамене, с което ми показва, че не вижда никакъв проблем в това.

— И няма да спиш с нея, нали? — продължих, предполагайки, по думите на Рейчъл, че още не го е направил.

Той се разсмя и рече:

— Не го изключвам.

— Сериозно ли говориш? — попитах ужасена. — Това е толкова неудобно. Ние с нея сме най-добри приятелки.

Той сви рамене.

— Добре. Виж, ще те попитам нещо. Един въпрос... Ако бях свободна, коя щеше да избереш? Рейчъл или мен? — Бях напълно сигурна в отговора, но исках да го чуя от устата му.

Той се разсмя.

— Много си настояща.

— Хайде, отговори ми.

— Добре. Ето ти истината — каза той важно и аз зачаках първите му нежни думи, откакто се разприказвахме. — Бих се опитал да спя и с двете наведнъж.

Ощипах го по ръката и рекох:

— Бъди сериозен.

Той пак се засмя.

— Вие двете не сте ли го правили досега?

— Не, никога не сме го правили! Мръсник такъв! Аз съм примамка за мнозина, но предпочитам да правя любов насаме... Хайде де, трябва да избереш. Рейчъл или мен?

Той пак сви рамене.

— Отърваваш се на косъм.

— На косъм заради Декс, нали? Но аз те привличам повече, нали? — попитах, очаквайки потвърждение. Не че чак толкова исках да победя Рейчъл. Беше по-скоро заради факта, че тя си имаше своя територия на действие — в кръга на интелигентните адвокати — докато това да съм привлекателна и желана от мъжете беше мое царство, мой основен източник на самочувствие. И исках — както и имах нужда — тези граници да останат ясни.

Маркът обаче не ме удовлетвори.

— Ти си хубава по различен начин — каза той и отново увеличи звука на телевизора, за да ми покаже, че разговорът е приключил. — А сега да погледаме малко „Уимбълдън“, какво ще кажеш? Как намираш Агаси?

През останалата част на уикенда Маркът правеше всичко възможно да ме избягва, което пък засили манията ми по него. И когато всички се върнахме в града, мислите ми за него се задълбочиха още повече. Исках не толкова да имам афера с него, колкото той да ме желае.

Но това изобщо не се случваше. Въпреки водопада от имейли и телефонни обаждания, Маркът продължаваше да не ми обръща внимание. И тъй, някъде около седмица по-късно взех драстични мерки и отидох в дома му с цял кашон бира и „Криминале“ — филм, харесван от всички мъже. Маркът ми отвори чрез домофона и след като се качих до апартамента му, го намерих застанал на вратата със скръстени ръце. Беше в сив клин с дупка на едното коляно и избеляла, захабена тениска. Въпреки това изглеждате съблазнително — така, както може да го види само някой, който наскоро е правил забранен секс с него под проливен дъжд.

— Е? Може ли да вляза? Донесох почерпка — казах и вдигнах касата с бира и видеофилма.

— Не — отвърна той, все още усмихнат.

— Моля те — настоях мило.

Той поклати глава и прихна, но не се помръдна.

— Хайде де? Не може ли просто да си побъбрим тази вечер? Искам да прекарам малко време с теб. Като приятели. Нищо повече.

Толкова ли е нередно?

Той издаде звук на раздразнение и се отдръпна толкова, колкото да се промуша покрай него.

— Странен човек си ти.

— Просто исках да те видя отново. Като приятел. Обещавам — казах, докато оглеждах типичната му разхвърляна ергенска квартира. Навсякъде бяха разпилени дрехи и вестници. Кутия лазаня се размразяваше върху масичката за кафе. Леглото му беше неоправено, долният чаршаф се мъчеше да прикрие изкорубения матрак. До телевизора с плазмен екран имаше голям аквариум, който плачеше за хубаво измиване, и десетки видеоигри.

Той забеляза, че оглеждам наоколо.

— Не очаквах компания.

— Знам, знам. Но ти не отговаряш на обажданията ми. Трябваше да взема драстични мерки.

— Знам за теб и драстичните ти мерки — отвърна той и ми посочи да седна на футона^[1] срещу кожения му разглобяем диван. — Сядай.

— Хайде, Маркър. Спокойно можем да седнем един до друг на дивана. Кълна се, нищо няма да се случи.

Беше лъжа и двамата го знаехме.

И тъй, някъде по средата на филма, след няколко леки, преднамерени хода от моя страна, Маркър и аз направихме нашата втора „грешка“. И трябва да подчертая, че върху сухия, мек диван ми хареса дори повече.

[1] Японско дюшеме, което се разгъва за спане на пода. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 6

След онази вечер на дивана Маркърс престана да се съпротивлява и да се отнася към отношенията ни като към грешка. Макар че нито веднъж не ме потърси, той винаги беше на разположение, когато поисках да се видим — било то през обедната почивка или вечер, когато Декс оставаше да работи до късно. Цялото ми свободно време бе отдадено на Маркърс. А когато не бях с него, мислех за него, фантазирах си неща за него. Сексът ни беше неразумен — какъвто мислех, че съществува единствено във филми като „Девет седмици и половина“. Не можех да се наситя на Маркърс и той очевидно също беше обсебен от мен. Опитваше се да запазва хладнокръвие, но от време на време разбирах чувствата му по звученето на гласа му, когато му телефонирах или по начина, по който ме гледаше след секс, докато се излеждах гола в апартамента му.

Но въпреки ескалиращия ни роман, Маркърс нито веднъж не ми намекна да отложи сватбата. Нито веднъж. Дори когато го насилвах и го питах без заобикалки дали трябва да изпълня ангажимента си. Той просто отговаряше: „Ти решаваш, Дарси“. Или пък, дори още по-обезсърчаващо, казваше, че трябва да се омъжа за Декс. Зная, че в такива случаи говореше единствено гузната му съвест, но въпреки това ми ставаше неприятно. Макар да няха намерение да отменям сватбата и да се наслаждавам на свободата, която вървеше редом с освободената от условия любовна афера, аз пак исках Маркърс да ми каже, че трябва да бъде с мен, че ако аз не кажа истината на Декс, той ще го направи. Такива мерки щяха да подхождат на страстната представа за нас — онази несломима, неназована сила, която ни привличаше един към друг. Но това не беше в стила на Маркърс. Въпреки че беше преодолял измяната на мъжкото приятелство, като спи с годеницата на приятеля си, той не желаше да извърви целия път и на практика да саботира сватбата.

И тъй, годежът ми с Декс бе запазен, а аз се раздвоявах между годеника и любовника си. Напусках апартамента на Маркърс и се

връщах в своя, като превключвах напълно в друга посока — грабвах, например, сватбената си папка и поръчвах триста сватбени сувенира, без да ми трепне окото. Колкото и да бях хлътнала по Маркъс, пак гледах на себе си като на част от златна двойка и вярвах, че в края на краищата, никой освен Декс не е по-подходящ за мен. Поне теоретически. Теоретически Декс превъзхождаше Маркъс. Преди всичко беше по-хубав. Ако накарате сто жени да гласуват, Декс щеше да спечели. Маркъс не беше висок, косата му не беше гъста и чертите на лицето му не бяха изваяни. В други категории Маркъс също не беше на нужната висота: не беше спретнат, имаше ужасна работна етика, не печелеше добри пари, не произлизаше от добро семейство, вкусът му не беше изтънчен, изневерявал е на бившите си гаджета и беше способен да мами приятел.

Маркъс имаше превъзходство само по онзи мъгляв, неуловим начин, който означава или много, или нищо — в зависимост кого питаш. Ние се занимавахме с неща, които не могат да бъдат изразени в писмена форма. Похотта, страстта, физическата връзка. Той беше неустойчив, несъвършен и тъй нататък и аз не можех да престана да се връщам за още. Не че в действителност се опитвах. Вършех всичко с лекота, правех планове за сватбата, прибирах се вкъщи при Декс след секс до изпотпяване и изтощение с неговия шафер. Уверявах се, че ще си взема дозата преди сватбата и че от сватбения ден нататък ще стана лоялна съпруга. Сега просто си живееш живота. Много хора го правеха. Защо и аз да не можех?

Разбира се, не споделих с никого за любовната си афера. Дори с майка ми, както бях правила винаги. Нито с Клеър, която дори нямаше да се опита да разбере защо изневерявах на Декс с негов близък и застрашавах бъдещето си. Да не говорим за Рейчъл. Защото тя е толкова разумна и защото по едно време си падаше малко по Маркъс.

Само веднъж бях на прага да разкрия цялата истина. Беше след като забравих пръстена си в апартамента на Маркъс и неговата чистачка го открадна. Изпаднах в паника — безпокоях се как да намеря заместител преди сватбата, безпокоях се как ще кажа на Декс, че пръстенът липсва и най-вече се безпокоях дали изобщо да се омъжа за Декс. Затова в момент на отчаяние се обърнах за съвет към Рейчъл. Тя винаги е взимала решения вместо мен дори по най-тривиални въпроси като например, дали да си купя кожени ботуши „Гучи“ с цвят на

шоколад или светлокафяви (макар че навремето дори това не беше тривиално), затова знаех, че тя щеше достойно да се справи с положението, когато изпадна в нужда. Споделих и за аферата си, но омаловажих значението ѝ, като казах, че се е случило само веднъж. Казах също, че съм спала с колега от работата. Просто исках да узная и нейните чувства, защото тогава не мислех, че истината някога ще излезе наяве.

Както винаги, Рейчъл ми даде добър съвет. Увери ме, докато ядяхме доставена китайска храна, че любовната афера е само израз на уплаха, уплаха, която само един мъж — или жена с безкраен избор — може да разбере. Накара ме да проумея, че макар първоначалната страст на силна връзка да отминава трудно, онова, което имам с Декс, е по-добро, по-издръжливо. Повярвах ѝ и реших, че ще се омъжа за Декс.

После, една августовска вечер, около три седмици преди сватбата ми, се случи нещо, което ме накара да поставя под въпрос решението си. Имах среща с клиент, която се отложи в последния момент, затова отидох у Маркърс да го изненадам. Той още не се беше прибрал, но аз успях да склоня портиера да ми даде резервния му ключ, за да го изчакам горе. Качих се, съблякох се, като останах само с обувки с високи токчета „Маноло Бланик“ с леопардов десен и се излегнах на дивана, тръпнейки от желание той да се прибере.

След около час, почти задрямала, чух познат женски кикот в коридора и ниския глас на Маркърс, който очевидно развеселяваше компаньонката си. Бързо станах да се облека, но не успях, преди Маркърс и русокосата — която бегло ми заприлича на Стейси от „Ореол“, — да влязат. Тя имаше хубаво лице, но крушообразно телосложение и още по-лошо — носеше обувки отпреди три сезона. Тримата застанахме наред стаята — на крачка един от друг. Аз все още бях чисто гола, само по обувки.

— Дарси... изкара ми акъла — рече Маркърс. Не изглеждаше дори наполовина стреснат при вида ми в сравнение с моето безпокойство. — Лу не ми каза, че си тук.

Успях да навлека една от мръсните му тениски, метнати върху облегалката на дивана, но не и преди да уловя завистливия и критичен поглед на момичето.

— Ами, сигурно е забравил — изсъсках аз.

— Ще си тръгвам — каза русата и запристъпва назад като уловена в капан кошута.

— Добре ще направиш — рекох ѝ и посочих вратата.

Маркърс каза:

— Чао, Анджи, ще ти...

— Ще ти се обади утре, Анджи — прекъснах го аз язвително. — Чао-чао.

Още щом вратата се затвори, аз се опитах да го ударя, докато крещях: „Негодник такъв, лъжец, опетни годежа ми, съсипа живота ми“.

Дълбоко в себе си знаех, че нямам право да съм толкова разярена, че само след няколко седмици щях да се омъжа за другия. И все пак, в същото време се чувствах напълно в правото си. Затова продължих да му нанасям удар след удар, които той без всякакво усилие отблъскваше с ръцете или с лактите си, точно както личният ми треньор прави на тренировките по кикбокс.

Това продължи още известно време, докато накрая Маркърс се вбеси. Хвана ме за китките, разтърси ме и извика:

— Какво си си мислила, че ще стане, Дарси?

— С Анджи ли? — изхленчих аз, надявайки се, че той се кани да ми каже, че двамата с Анджи са само приятели и че нищо е нямало да се случи.

— Не — отвърна той с отвращение. — Какво си си мислила, че ще стане, след като се омъжиш? Да не би да си престанала дори да мислиш за това?

Разбира се, че бях, казах му, заемайки изведнъж отбранителна поза. Не бях очаквала такъв род въпроси.

— И?

— Дори не знам дали ще се омъжа — отвърнах жално. Естествено, че имах намерение да се омъжа, но си помислих, че имам повече право да изразя възмущение, ако сватбата ми не е сигурна.

— Добре, да приемем, че се омъжиш — каза Маркърс. — Смяташ ли, че ще продължим да се виждаме?

— Не — заявих самодоволно, макар от време на време да си представях такъв вариант.

— Господи, Дарси! — извика той. — Достатъчно кофти е, че се срещам с годеницата на мой приятел вече два месеца. Но знаеш ли,

сега ще тегля чертата. Няма да спя с жена му, ако ти се въртят такива мисли.

— Нямам такива мисли — отвърнах. Ако той нямаше да отстъпи от позициите си, тогава и аз нямаше — въпреки че позицията бързо се подкопаваше.

— Тогава какво? Да не мислиш, че ще се обрека на безбрачие, след като се омъжиш? И да чезна по теб цял живот? Да се виждам с теб и Декс и непрекъснато да си мисля: „Леле, какъв щастливец е той. Де да можех да съм на негово място“.

— Не — казах, а всъщност ми харесваше темата за злочестите влюбени. На кого не му харесваше? Та нали затова историята на „Ромео и Жулиета“ е толкова обичана.

— Тогава, за бога, Дарси, какво искаш от мен? — извика по-силно той, докато крачеше напред-назад из стаята.

Обмислих за момент въпроса, после отвърнах с жалостив, слаб глас и с изражение на умиращо в снежна буря теле:

— Искам да ме обичаш.

Той издаде звук от рода на „пфу“ и ме погледна с отвращение. Всичко пропадеше. Защо изведнъж станах лошото момиче?

Седнах и издърпах тениската върху коленете си. По лицето ми се стичаха сълзи. Плачът винаги въздействаше на Декс. Маркърс обаче не се хвана.

— О, *я престани* да плачеш. И то веднага!

— Кажу ми, *обичаш ли ме?* — настоях с надежда в гласа.

Той поклати глава.

— Няма да играя твоите малки манипулативни игрички, Дарс.

— Аз не те манипулирам... Защо не отговаряш на въпроса? — Изведнъж предприех странен разпит.

— Защо ти не отговориш на *моя въпрос*? Добре. Кажу ми, какво значение ще има, по дяволите, ако те обичах? Кажу ми, де. А? — Лицето му беше станало червено, ръцете му се движеха във всички посоки. Освен на спортно събитие или хазарт никога не го бях виждала толкова възбуден, още по-малко гневен или разстроен.

За секунда бях пленена от силата на реакцията му, както и от думата „любов“, излизаща от устата му. Това най-много се доближаваше до някакъв вид признание за чувствата му към мен. После обаче си представих Анджи и яростта отново ме завладя.

— Добре, ако наистина ме обичаш, тогава къде се вписва Анджи? — И посочих вратата, през която слабата ми конкурентка току-що беше излязла. — Защо тя беше тук? Коя е тя всъщност?

— Никоя.

— Ако е никоя, защо тогава щеше да правиш секс с нея?

Очаквах той да отрече, но той ме погледна предизвикателно.

— Щеше ли да правиш секс с нея? — настоях да узная.

Той изчака няколко секунди, преди да отговори:

— Ъхъ. Точно това беше планът.

Забих юмрук в рамото му. Ръката ме заболя, а той дори не трепна.

— Негодник такъв. *Толкова* те мразя.

Той ме погледна безизразно и рече:

— Просто си върви, Дарси. Веднага. Всичко свърши. Ние приключихме. Ще се видим на сватбата ти.

Той говореше сериозно, дума да няма. Бях онемяла, направо не можех да повярвам, че всичко щеше да свърши така.

— Наистина ли това искаш?

Той се изсмя презрително.

— Някога било ли е друго освен това, което ти искаш?

— О, моооля те. Сякаш не ти беше приятна всяка секунда.

— И още как. Беше забавно — подметна той лекомислено.

— Само толкова? *Забавно*?

— Даа, забавно. Невероятно забавно. Истинско веселие. Мигът на живота ми... Какво искаш да ти кажа? Какво искаш от мен?

Обмислих въпроса и отговорих честно:

— Искам да ме желаеш. Да е нещо повече от забавно. Повече от просто страхотен секс. Искам да ме желаеш истински.

Той въздъхна, засмя се и поклати глава.

— Добре, Дарс, искам те. *Искам те*. Искам те само за себе си. Сега щастлива ли си?

Преди да успее да отговори, той се обърна и влезе в банята, затръшвайки вратата след себе си. Изчаках минута, преди да го последвам. Вратата беше отключена. Той се беше облегал на мивката в тъмното. На светлината, идваща от коридора, виждах лицето му в огледалото. По него беше изписана тъга, което едновременно ме изненада и смекчи.

— Да — казах тихо.

— Какво „да“?

— „Да“ на въпроса ти. Щастлива съм, че ме искаш. Аз също те обичам.

Той ме погледна обезоръжаващо. Получих отговора. Маркърс ме обичаше. Обля ме вълна на радост — чувство на триумф и страст.

— Ще отменя сватбата — рекох най-накрая.

Пак мълчание.

— Чу ли какво казах?

— Чух.

— Какво мислиш по въпроса?

— Сигурна ли си, че го искаш?

— Да, сигурна съм.

В интерес на истината, съвсем не бях сигурна, но това беше първият момент, когато в действителност можех да си представя, че го правя — да срежа дългото, надеждно въже с Декс и да започна нов живот. Може би трябваше да видя Маркърс с друга, за да осъзная, че ние с него щяхме да приключим след броени дни, ако не направех избор. Може би защото го видях облегнат на мивката в банята с тъга в кафявите му очи. Може би защото го чух да изрича думата „обичам“. И може би поради факта, че емоционалната бариера беше толкова висока, че аз нямаше къде другаде да отида, освен тук. Нямаше да отговаря на очакванията, ако бях казала друго.

След малко двамата с Маркърс правехме страстен секс без презерватив.

— Ще свърша — каза най-сетне Маркърс, дишайки тежко, след като аз го бях направила два пъти.

— Още две секунди — отвърнах, приведена над него.

— Отдръпни се. Говоря сериозно.

Но аз направих тъкмо обратното, без да ме интересува, че бях по средата на цикъла си — вероятно най-опасната част от секундата на месеца.

— Какво правиш? — извика той с широко отворени и изплашени очи. — Искаш да заченеш ли?

В този момент това ми се стори страхотна идея — съвършеното романтично разрешение.

— Защо не?

Той ми се усмихна с половин уста и ми каза, че съм луда.

— Луда по теб — уточних.

— *Никога вече* не го прави. Говоря сериозно.

— Добре, татенце. — Всъщност не смятах, че сме улучили джакпота с това наше усилие. Неведнъж в живота ми — особено в колежа — се случваше да забравя да изпия хапчето си или да не бъда достатъчно внимателна. И никога не бях забременявала. Дори част от мен смяташе, че не мога да забременея. Което много ме устройваше. Когато му дойдеше времето, просто щях да се кача на самолета и да ида да си избира бебе от Китай или Камбоджа. Като Никол Кидман или Анджелина Джоли. И presto^[1] щях да стана очарователно мамче със съвършено, непокътнато тяло.

— Не е смешно — усмихна се Маркърс. — Върви направи нещо. Измий се, изчишчай се или каквото там трябва, чу ли?

— В никакъв случай — отвърнах, като заврях крака под себе си — техника, която приятелката ми от гимназията, Анализе, ми беше описала, че използват с мъжа й, за да си имат бебе. — Плувайте, вие малки сперматозоидчета, плувайте!

Маркърс се засмя и ме целуна по носа.

— Откачалка.

— Да, но ти ме обичаш. Повтори го.

— Да го повторя? Изобщо не съм го казвал.

— Каза го и още как. Повтори го.

Той въздъхна и ме погледна прочувствено.

— По някакъв начин те обичам, откачалке.

Усмихнах се при мисълта, че най-накрая бях успяла. Маркърс беше пречупен. Беше мой, ако го пожелаех.

В дните, които последваха, се чувствах объркана и търсех знак, някакъв знак. Декс ли да избира или Маркърс? Брак или секс? Сигурност или забавление?

И тогава, един ден в началото на септември, седмица преди сватбата ми получих най-накрая отговор във формата на две успоредни розови линии върху пластмасова пръчица, потопена в урина.

[1] Бързо, скоро (ит.) — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 7

— Какво показва? — попита Маркърс, когато излязох от банята с пластмасовата пръчица в ръка. Той ме чакаше на дивана и разлистваше „Спортс илюстрийтид“.

— Показва... „Поздравления, татенце“.

— Няма начин!

— Има начин.

— Бъзикаш ме.

— Не. Бременна съм.

Маркърс се облегна назад и затвори списанието. Седнах до него, взех ръцете му и зачаках нещо повече. Може би прегръдка, нежна милувка, няколко сълзи.

— И... си сигурна, че е... от мен?

— Да. Този въпрос е обиден и мъчителен. Не съм правила секс с Декс от... ами... от цяла вечност. И ти го знаеш.

— И си сигурна в това? Нито веднъж този месец? Не е време да преувеличаваш, Дарс.

— Да, сигурна съм — повторих твърдо. Беше самата истина, слава Богу.

Сетих се за приятеля ми от гимназията, Итън, който е рус, със сини очи и се ожени за бременната си приятелка Бранди, също руса. Няколко месеца по-късно тя роди тъмнокожо бебе с антрацитеночерни очи. На двете с Рейчъл ни стана много мъчно за Итън — за сърдечната болка и унижението, което трябваше да изтърпи той по време на развода. Аз обаче съчувствах и на Бранди. Незнайно защо се идентифицирах с нея по някакъв начин — сродни души, нарушаващи правилата. Бях сигурна, че тя е страдала невероятно в продължение на девет месеца, надявайки се и молейки се бебето да прилича на съпруга ѝ, а не на туземеца от Аляска, с когото тя тайно е разтапяла иглута. Чакането сигурно е било мъчително. Само като си го помисля и стомахът ми се свива. Така че извадих късмет, задето не бях правила секс с Декс поне един месец. Бях сигурна, че бебето е от Маркърс.

Оставих пръчицата върху масичката за кафе и се загледах в двете розови чертички.

— Леле! — възкликнах, чувствайки се замаяна. — Положителен тест. Не бях виждала такова нещо досега... а съм правила много.

— Дали да не направим още един тест? За по-сигурно — предложи Маркъс и извади още една кутийка с тестове от чантата „Дуейн Рийд“. — Имам две марки.

— Не мисля, че се получават фалшиви положителни тестове — възразих. — Виж, обратното, да.

— Прояви снисхождение към мен — каза Маркъс, като скъса найлоновата опаковка на друг тест.

Въздъхнах шумно, преди да отида да донеса чашката с урина от банята.

Лицето на Маркъс посърна.

— Чишкала си в чашата ми от „Бронкос“^[1]?

— Да. Е, и?

— Тя ми е любимата — проплака той.

— О, за Бога, просто ще я измиеш! И всъщност никога ли не си чувал, че урината е напълно стерилна?

Маркъс направи гримаса.

— Откога стана такъв педант по отношение на микробите? — попитах и огледах кочината наоколо.

— Вече няма да мога да пия от тази чаша — възнегодува той.

Извъртях очи и пъхнах нова пръчица в безценната му чаша. После започнах да броя до пет на висок глас, преди да я извадя и поставя до предишния тест върху масичката.

Маркъс загледа втората стрелка на часовника си, докато не казах.

— Кръстче. Това означава положителен!

— Дай да видя — каза той и отвори широко очи от изумление, докато изучаваше пръчицата и я сравняваше с диаграмата, изобразена на гърба на кутията. — Струва ми се малко по-бледа от тази на картинката.

— И бледо кръстче е същото. Защото не можеш да бъдеш „малко бременна“. Ето. Чети упътването.

Погледът на Маркъс пробяга по страницата със ситен шрифт, очевидно надявайки се да открие опровержение — пасаж с фалшив

положителен резултат. Сянка на страх премина по лицето му, когато остави упътването.

— И сега какво?

— Ами, като начало ще си имаме бебе след около девет месеца — отвърнах ликуващо.

— Не говориш сериозно. — В гласа му се прокрадна твърдост.

Погледнах го така, че да му дам да разбере, че съм напълно сериозна. После взех ръката му в своите две.

Маркърс се напрегна.

— Сигурна ли си, че това искаш? Щото имаме и друг избор.

Намекът беше ясен. Вирнах брадичка и отвърнах.

— Не съм привърженик на абортите.

Не съм сигурна защо го казах, понеже всъщност се възползвам от избор, ако има такъв.

Освен това не исках да ставам майка в този етап от живота си. Не притежавах никакво биологично жадуване, което много от моите приятелки изпитваха напоследък с наближаването на трийсетте години. Да не говорим, че никак не исках да наддам тринайсет до осемнайсет килограма. Нито да поема отговорността и ограниченията върху свободата и нощния си живот.

В този момент обаче бях необяснимо щастлива от положителните ми тестове за бременност. Може би защото бях толкова обсебена от Маркърс, че мисълта да родя неговото бебе ми се струваше вълнуваща. Последното романтично старание. А може би пък ми харесваше чувството да му взема ума за още нещичко. Не че поставях под съмнение обвързаността му към мен. Можех да кажа, че той беше луд по мен по негов си особен начин. Но той беше от онези хора, които човек не може да контролира и това, че съм бременна от него, затягаше каишката ми. Не че забременях съзнателно. Ни най-малко. Замислих се за нашия секс за сдобряване. Очевидно така е било писано.

След като облекчението ми бе така осезаемо, имах ясен отговор: Не исках да се омъжа за Декс. За един миг не чувствах нищо към Декс и нашата приказна сватба, вълнувах се само да съм част от дори още по-голяма драма.

— Днес ще съобщя на Декс — казах с тон, който изненада дори мен.

— Че си бременна ли? — попита Маркърс ужасен.

— Не. Само че отменям сватбата.

— Сигурна ли си, че го искаш? Сигурна ли си, че искаш бебето?
— продължи той, изглеждайки паникьосан.

— Сигурна съм. — Погледнах тестовите. — *Положителни са.*
Разбра ли?

Маркъс седеше и изглеждаше като ударен с мокър парцал и малко ядосан.

— Не си ли поне мъничко щастлив?

— Да — отвърна той начумерен. — Но... но мисля, че трябва да намалим темпото и да обсъдим... какъв друг избор имаме.

Оставих го да се чуди и мае.

— Мога да се закълна, че каза, че искаш да имаш избор.

— Така е — отвърнах с енергично кимане. — И избрах да задържа бебето. *Нашето* бебе.

— Добре, но не прибързвай и помисли добре...

— Нараняваш чувствата ми.

— Защо?

— Защото *искам* това бебе. — Започвах да се разстройвам. — И ми се ще и ти да чувстваш същото... Не мога да повярвам, че дори още не си ме прегърнал.

Маркъс въздъхна и ме прегърна.

— Кажи ми, че си щастлив. Поне малко щастлив — прошепнах в ухото му.

Той отново ме погледна и каза неубедително:

— Щастлив съм. Просто казвам, че трябва малко да намалим темпото и да обмислим нещата. Може би трябва да поговориш с някого.

Хвърлих му презрителен поглед.

— Имаш предвид психиатър?

— Нещо такова.

— Това е нелепо. Хората ходят на терапия, когато са отчаяни. А аз съм изпълнена с *трепет*.

— И все пак може и да имаш някои въпроси по случая — настоя той.

Маркъс винаги говореше с общи приказки за връзката ни — „някои въпроси“, „това нещо“, „нашето споразумение“, „ситуацията“ — и понякога просто с бърз замах с ръка. Винаги ме дразнеше, че

според него едно движение на ръката може да улови същественото при нас. Ние сме много повече от това. Особено сега. Ще ставаме родители.

— Нямам никакви въпроси. Аз те обичам. Искам да задържа бебето. И толкова. — Дори когато го изрекох, знаех, че толкова не беше просто толкова в моя свят. *Толкова беше може би толкова гот нещо от толкова или толкова, заедно с доза от това.* Но продължих решително:

— А сега ме извини, предстои ми да отменям сватба.

И точно това направих. Отидох направо в Търър Уест Сайд, за да съобщя новината на годеника си. Заварих Декс да подрежда дрехите си от химическо чистене, да маха найлоновите пликове и да отделя сините ризи от белите. В първия момент не можах да го направя, не можех да си представя да кажа на Декс след толкова години заедно, че скъсваме. Но после се сетих за Маркърс и мисълта за него и бъдещото ни дете ми вдъхна кураж.

— Трябва да поговорим — подхванах аз делово.

— Добре — отвърна той бавно. И мога да кажа, че веднага разбрах какво ще последва. Той се беше показвал равнодушен седмици наред, но изражението му сега ми подсказа, че дори мъжете имат интуиция.

Просто няколко изречения по-късно и сватбата ни беше официално отменена. Беше прекратена една седемгодишна връзка. Странно колко бързо и лесно стана. Технически Декс беше този, който сложи край, като заяви, че ще бъде грешка да се оженим. Като го чух да произнася думата „грешка“ по отношение на мен, за миг си помислих да се откажа, но после се уверих, че той просто назовава действителност, която аз бях създала. Той реагираше на моето емоционално и физическо отдръпване от него. Наблюдавах го как стои с направените на топка найлонови пликове от химическото в краката му и ми дожаля за него.

Целунах го по гладко избръснатата му буза и казах онова, което хората винаги изричат; когато напускат някого с приятелски чувства. Казах му, че му желая най-доброто и се надявам да намери щастие. И до известна степен говорех сериозно. В края на краищата, съвсем не исках Декс да умре самичък. Но ако трябва да съм напълно искрена, ще кажа, че силно исках той да страда много дълго, преди да потърси

следващата си приятелка, приятелка, която се надявах никога да не може да се мери с мен. Изобщо не знаех, че той ще потърси тази подгласничка в апартамента на най-добрата ми приятелка.

[1] Денвър Бронкос — отбор по американски футбол; bronco (англ.) — дребен як полупитомен кон от американските прерии. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 8

На сутринта след голямото фиаско с гардероба се събудих в леглото на Маркър и в първия момент не осъзнах къде се намирам. Само веднъж бях прекарвала нощта с него, когато Декс беше в командировка в Далас, но си бях тръгнала призори на другия ден, докато беше още тъмно. Така че това на практика не се считаше за преспиване.

Тази сутрин беше различна. Всичко беше различно. Огледах се наоколо и забелязах колко ярко е сутрешното слънце в апартамента му. Имах чувството, че го виждам за първи път — и него, и Маркър. Огледах профила му и оредяващата (но все още секси) линия на косата му, когато изведнъж ми мина през ума, че края на нашата сага най-сетне е дошъл. С бебето на път връзката между Маркър и мен беше свършен факт. Край на тайното връщане при Декс. Почувствах прилив на адреналин, когато предвкусих съобщаването на новината пред приятелите, колегите и познатите. Запитах се какво ли обяснение щеше да даде Декс на приятелите и семейството си. Помислих си за всички раздели на знаменитости и ми се прииска да имам говорител, който да се свърже с неговия говорител, за да се споразумеят за уеднаквяване на изявленията. И все пак след седем години си опознал другия доста добре и аз бях почти сигурна, че Декс ще запази неделикатните подробности за себе си. Затова бих могла да извъртя нещата както си искам. Обмислих какъв избор имам. Бих могла да разкажа цялата истина, да призная за връзката си с Маркър. Бих могла обаче и да не споменавам нищо за Маркър и да хвърля вината върху Декс и Рейчъл. Или пък да поддържам аура на загадъчност.

Беше изкусително да разглася случая с гардероба и да настроя хората против Рейчъл и Декс, но никак не ми се идеше да изглеждам като някаква отхвърлена неудачница. Трябва да опазя репутацията си в града. В края на краищата, желани жени като мен не биват изигравани. Затова реших да кажа на всички, че съм скъсала с Декс; просто ще известя, че ми е много тъжно да сложа край на връзката ни, но е за

добро, понеже ние просто не сме един за друг. Ще използвам печален тон — тона „ще го преживея“. Ще предизвикам известна доза съчувствие, но и ще породя благоговение, че съм силна жена, която може доброволно да скъса с един висок, тъмнокос и красив мъж. Засега ще пропусна частта с Маркърс в уравнението. Както, разбира се, и факта, че съм бременна. Щях да направя всичко, за да се покажа като отговорна жена, а не като някоя пачавра. В даден момент моята публика ще узнае истината, но това безпокойство щях да оставя за по-късно.

Междувременно просто ще стискам палци и ще се надявам никой да не разбере за Декс и Рейчъл. В смисъл, че те положително няма да продължат да се виждат. Беше абсолютно невъзможно. Тя не е негов тип. Той просто я е използвал в момент на дълбока тъга. Бил е изгубена душа, а тя — познато, вдъхващо утеха лице. Колкото до Рейчъл, тя просто е била пленена от това, че най-привлекателният мъж е прекосил радара ѝ. На жена като Рейчъл такова нещо може да се случи само веднъж в живота ѝ. Но тя ще дойде на себе си и ще се върне към средното си ниво на съществуване. Никога няма да ѝ се удаде случай да излиза с един толкова забележителен мой бивш. Това е кардинално правило — и Рейчъл го знае много добре. Бях сигурна, че тя вече се измъчва от вина, задето е проявила мимолетна слабост. Някой ден ще допълзи обратно при мен и ще ми разкаже с убедителните си доводи колко много съжалява. И ако ми се жалва прекалено дълго и с необходимата страст, аз може и да я допусна да се върне в лоното на приятелството ни. Но ще ѝ трябва много дълго време да спечели отново благоволенieto ми да бъде най-добрата ми приятелка.

Обърнах се да погледна отново Маркърс — той спеше, подпрял главата си с една ръка, а другата му ръка висеше от леглото. Челото му беше набръчкано, сякаш решаваше сложни въпроси в съня си. После устните му се издадоха съблазнително напред, подчертавайки трапчинката на брадичката му. Изведнъж лицето му се преобрази в лицето на Декс, като лицата в края на видеоклипа „Черно и бяло“ на Майкъл Джексън.

— Маркърс, събуди се — разтърсих ръката му. — Започвам да се възбуждам.

Той продължи да хърка. Наведох се и го целунах. Той издаде нисък, гърлен звук, отвори очи и промърмори:

— Добрутро, Дарс.

— Мислиш ли, че в момента те са заедно? — попитах.

— Вече ти казах — отвърна той.

Предполагам, че имаше предвид десетките „не“, които ми повтаряше снощи.

— Кажи го пак.

— Нее... Силно се съмнявам. Сигурна съм, че ти им скапа настроението и той вероятно си е тръгнал.

Реших да му повярвам.

— Добре... Но дори да е така, не мисля, че мога да отида на работа днес. Много съм разсеяна. Искаш ли и ти да се обадиш, че ще отсъстваш по болест?

За седемте години с Декс той нито веднъж не се беше обаждал в работата си, че е болен, ако наистина не му беше изключително зле. Нещата с Маркърс щяха да са различни. Нашият живот щеше да бъде по-спонтанен и забавен.

И наистина, Маркърс каза:

— Добре, насили ме. Ще си доспя.

За момент се изпълних с чувство за победа, но после осъзнах, по някакъв изопачен начин, че всъщност очаквах с нетърпение фурора, който щях да предизвикам в работата, затова изрекох с въздишка на мъченица:

— Всъщност май *трябва* да отида и да приключа веднъж завинаги.

— Какво да приключиш?

— Знаеш какво... Да съобща на всички, че сватбата се отменя.

— Мммм.

Бързо му перифразирах публичното си изявление. Никакъв отговор.

— Маркърс!

— Не е нужно да казваш нищо на никого — отвърна Маркърс, като се обърна към мен. — На никого не му влиза в работата.

— Разбира се, че трябва да им кажа. Всички знаят, че се женя в събота. Някои от тях са поканени.

Възхищавах се на нехайното отношение на Маркър към живота, но това само още веднъж доказваше, че той не прави дори минимални усилия за постигане на каквото и да било. Дори можеше да се превърне в проблем по-късно, ако той подцени желанието ми да получавам хубави неща за рождения си ден, за Коледа, за Свети Валентин и без определен повод през цялата година. Декс си знаеше „упражнението“: цветя пристигаха като по часовник всеки месец, което означаваше установен ред, а не толкова прилив на чувства, но това ме устройваше. Вниманието си е внимание. Хубавите неща са си хубави неща.

Маркър обаче можеше да бъде научен, бях сигурна в това. Всеки мъж може да бъде научен. Аз приветствам предизвикателството да моделирам новия си приятел в отговорен — но въпреки това секси и спонтанен — съпруг и баща. Засега трябваше да го накарам да разбере, че за мен ще е огромно емоционално мъчение да съобща новината на колегите си и ще ми е нужна подкрепата му, тоест телефонни обаждания и изпращане на имейли през този тежък за мен ден. А защо не да ме чака в апартамента си и да ми направи едно луксозно посрещане. Представих си го как прекрочва вратата с кутия от „Ермес“ и предана усмивка.

— Разбирам, че трябва да съобщиш на хората, които си поканила — заговори Маркър. — Само че не е необходимо да обясняваш цялата история с подробности. Достатъчно е да изпратиш общ имейл и да приключиш с това.

— Но те ще ме питат какво се е случило — възразих и си помислих, че бих била разочарована, ако не го направех. — Хората искат подробности.

— Ти, да, малка любопитна сврако, но не всички са като теб.

— Всички са като мен в света на връзките с обществеността. Вярвай ми. Работата ни е да събираме, трупаме и разпространяваме пикантни подробности. А моят случай е страхотно пикантен.

— Е, мисълта ми е, че от теб зависи дали да кажеш на хората да си гледат работата.

Отговорих, че това не е в стила ми. После бързо станах, едва удържайки желанието си да правя секс. Трябваше да свърша много неща през деня. Взех си душ, гримирах се и отворих гардероба на Маркър, пълен с мои дрехи, които бях донесла предишната вечер.

Спрях се на права пола на „Ескада“, пурпурна блуза с шпиц деколте на „Версаче“ и сандали „Ферагамо“. После надникнах в банята, за да кажа довиждане на Маркъс, който пееше с пълно гърло „Пърпъл рейн“, при това забележително добре.

— До довечера, мили! — подвикнах.

Той спря да пее и подаде глава иззад завесата на душа.

— Звучи чудесно... Ела тук и ми дай една бърза целувка.

— Не мога. Парата ще развали прическата ми — отвърнах и му изпратих въздушна целувка от вратата.

После се впуснах из оживените градски улици на път за метрото, като обмислях стратегията си как да съобщя новината. Можех веднага да кажа на Клеър — моя колежка и новата ми най-добра приятелка — че е свободна да разпространи клюката. После си спомних, че тази сутрин тя щеше да е на среща с потенциален клиент извън сградата, а нямаше да издържа да я изчакам. Така че щях да изпратя общ имейл, както бе предложил Маркъс, с подobaващ тон.

Когато стигнах в стаята си, се настаних на стола пред компютъра и бързо започнах да пиша имейла:

„Добро утро на всички. Искam само да ви уведомя, че сватбата ми в събота няма да се състои. Решението беше трудно, но мисля, че постъпвам правилно. Знам, че е малко странно да изпращам общ имейл, като се има предвид, че въпросът е толкова личен, но реших, че това ще е най-лесният начин.“

Чудесно. Силно, но емоционално. И най-важното — ясно дава сигнал, че аз отменям сватбата. Препрочетох го с мисълта, че нещо липсва. Добавих елипси накрая. Да. Съвършен щрих. Тези три малки точки ще възпроизведат звука на гласа ми, заглъхващ загадъчно. А сега тема на имейла. Дали там да пише „сватба“ или „отменена“, или „новина“? Нито едно не ми се стори подходящо, затова оставих темата празна. Но докато избирах адресите на имейлите на гостите и се приготвях да изпратя шокиращата „бомба“ в киберпространството, телефонът ми иззвъня.

— Дарси — чух задъхания, женствен глас на шефа ми. — Как си?

— Не особено добре, Кал — отвърнах с глас, загатващ „не ми е до това да приемам инструкции“. Който му беше добре познат. В това се състоеше красотата да работя за Кал. Той беше пълен балама.

— Ще дойдеш ли, ако обичаш, в заседателна зала С?

— Защо?

— Трябва да поговорим за турнира по голф.

— Веднага ли?

— Да, ако можеш. Моля те.

Въздъгнах възможно най-шумно.

— Добре. Ще бъда там при първа възможност.

По дяволите. Ако бях дошла пет минути по-рано, той щеше да отвори имейла ми и да каже на някой друг за турнира по голф. Бях сигурна, че веднъж кажех ли му новината, той щеше да я разпространи навсякъде; особено ако пролеех някоя и друга сълза. Всъщност, вероятно щях да мога да си уредя няколко свободни седмици заради моето значимо затруднение. Вероятно бихме могли двамата с Маркъс да си вземем отпуска. Посъкратих имейла си, като реших да го „поорежа“ отгук-оттам и да проверя за правописни грешки, преди да го изпратя, а после да сляза в заседателната зала. Отворих тежката врата с виновно изражение.

И се озовах пред целия личен състав на „Каролин Морган и съдружници“, събран на едно място в залата. „Изненада!“, извикаха в хор и ме обсипаха с най-сърдечните си пожелания. Гигантска синя кутия от „Тифани“ стърчеше в единия край на лакираната маса. А в другия имаше изкусителна на вид торта с бледожълта глазура и розово желе. Сърцето ми заби лудо. И ми приказвате за публика! Приказвате ми и за драма!

— Знаехме, че ще очакваш твоя купон следобед, към края на седмицата! — изписка Клеър. — Ама те шашнахме! А ти ми повярва, че днес имам служебна среща навън!

Тя беше права. Те наистина ме шашнаха. Но аз щях да им го върна. Да надмина тяхната изненада. Усмихнах се колебливо и казах:

— Не трябваше да го правите.

— Трябваше, и още как! — пак се обади Клеър.

— Не, наистина не трябваше — повторих.

Кал пристъпи към мен и ме обгърна с ръка.

— Имаш думата.

— Нямам думи. Нямам думи в буквалния смисъл.

— Невъзможно — продължи Кал. — Познавам те от години и досега не съм те виждал да изпадаш в такова положение.

Из залата се разнесе смях, потвърждавайки наистина, че аз бях най-устатата тук. Прочистих гърлото си, пристъпих крачка напред и се усмихнах престорено скромно.

— Ами... Благодаря много на всички... но... сватба няма да има. Няма да се омъжвам.

Кал и още някои се разсмяха.

— Да, да, сигурно! И ти като всички нас, клетите, женени глупаци, ще клекнеш — каза той.

Усмихнах се смело и заявих:

— Няма. Всъщност този уикенд отмених сватбата.

Като доброволка от Червения кръст по време на пожар в приют за сираци Клеър се впусна в действие:

— *О, Божичко! Не е възможно!* — Тя притисна длан в едното си слепоочие и ме избута навън от залата, като на път за кабинета ми обви ръка около талията ми, сякаш всеки момент щях да припадна.

— Какво, за Бога, става? — попита ме тя, когато останахме сами.

— Всичко свърши — подсмъркнах аз.

— *Защо?* Вие с Декс сте идеална двойка. Какво се е случило?

— Дълга история. — Очите ми се напълниха със сълзи, като се сетих за Декс в гардероба на Рейчъл. Въпреки намеренията си да не го правя, не можах да се въздържа да не ѝ кажа. Имах нуждата от съчувствието и пълната ѝ подкрепа. Имах нуждата да чуя от нея, че Декс не е заинтересован от скучната Рейчъл. Затова ѝ хвърлих бомбата.

— Този уикенд ние скъсахме, а вчера хванах Декс и Рейчъл заедно.

— Какво? — Челюстта на Клеър увисна.

Кимнах.

— Каквото чу.

— В какъв смисъл „заедно“? Сигурна ли си?

— Да. Спипах ги снощи. Отидох да говоря с Рейчъл за настъпилата ситуация и Декс се оказа там, по боксерки, да се крие в

гардероба ѝ.

— *Не!*

— Да.

— О! Боже... мой! — Клеър закри устата си с ръце и заклати глава. — Дори... Дори не знам какво да кажа. Просто не мога... Какви, за Бога, ги мисли той? Какви ги мисли тя? *Как са могли?*

— Моля те, не казвай на никого. Толкова е унижително. Нали разбираш — моята шаферка!

— Разбира се, че няма. Честен кръст. — И тя направи голям кръст върху розовата си като дъвка жилетка. Даде ми няколко секунди почтително мълчание, преди пак да заговори:

— Еднократно ли е било?

— Еднократно трябва да е било, не мислиш ли?

— О, сигурна съм. Декс никога не би си паднал по нея.

— Знам. Просто не си го представям другояче. Няма начин, нали?

— Няма начин. Той просто не би могъл да скочи от теб при нея. Тя е толкова обикновена... Не знам... Знам, че е най-добрата ти приятелка, затова не искам да говоря лошо...

— Какво?! Тя вече не ми е най-добрата приятелка. Аз я презирам.

— Не те виня — каза важно Клеър, готова да заеме хубавото местенце на Рейчъл.

Аз ѝ подхвърлих кокала, за който тя толкова мечтаеше.

— Сега ти си ми най-добрата приятелка.

Клеър плесна с ръце и ме погледна така, сякаш всеки момент щеше да заплаче. Тя отдавна се мъчеше да заеме изгодното положение на моя най-добра приятелка.

Понякога открито раболепничеше. В момента тъкмо от това имах нужда и тя откликна.

— О, Дарс. Аз съм изцяло на твое разположение.

— Благодаря. Оценявам го.

— Ние ще си прекарваме възможно най-чудесно отново като свободни момичета. Какво ще правиш довечера? Хенри Фабъз ще прави щур купон в „Лотус“ по случай трийсетата си годишнина. Обезателно трябва да отидем. Той е такъв майтапчия... и е много търсен, нали знаеш? Всички ще бъдат там. Истински ще се разсееш.

— Не и тази вечер. Нужно ми е да остана сама. Дори смятам да си вървя още сега. Не мога да остана тук... и не искам някой да ме види, че плача.

— Искаш ли да дойда с теб? Сигурна съм, че Кал ще ме пусне да тръгна с теб. Можем да обиколим магазините. Шопинг терапия.

— Не, благодаря. Искам да остана сама — повторих, макар всъщност да възнамерявах да бъда с Маркърс.

— Добре — отстъпи тя видимо разочарована. — Разбирам.

— Но преди да тръгна, искам да се погрижа за този имейл. Ще ми кажеш ли какво мислиш?

Коригирането на моите имейли вършеше Рейчъл. Тя беше толкова добра в това отношение. Дадох си обет да я прогоня от мислите си. Тя е персона нон грата, докато не получа извинението ѝ, изписано с дим на небето. Междувременно Клеър пое ролята ѝ сериозно, надвеси се над монитора ми и прочете имейла два пъти. Накрая вдигна поглед, кимна рязко и каза, че бил добър, просто добър. Тогава натиснах „изпращане“ и тръгнах по коридора, привличайки погледите и шепота на колегите си през целия път.

ГЛАВА 9

Маркърс се съгласи да си тръгне по-рано от работа и да се видим направо в апартамента му, където правихме фантастичен секс. След това положих глава върху гърдите му и му разказах за случката в заседателната зала. Като ме изслуша, той отбеляза:

— Изненадан съм, че не си хукнала с кутията от „Тифани“.

— Прииска ми се. Обзалагам се, че вътре е имало нещо хубаво... Е, нищо. Ще получим нещо в замяна, когато ние с теб се оженим.

Никакъв отговор.

— Искаш ли да поговорим за това? — пробвах аз и помилвах ръката му.

— За кое?

— За нас, да се оженим.

— Хм... добре. Какво по-точно искаш да говорим по този въпрос?

— Ами искаш ли да го направим, преди да се е родило бебето?

— Задахох въпроса с мисълта, че аз дори не можех да се съсредоточа върху бременността си, докато подробностите за връзката ни не бъдат уредени. Освен това все още бях в сватбено настроение. Нямаше причина да оставя приготовленията да отидат на вятъра. Дори възнамерявах да запазя роклята си, знаейки, че няма да намеря по-хубава.

— Аз смятам, че трябва да поговорим. А ти?

— Сигурно — отвърна той с неохота.

Не обърнах внимание на тона му и продължих нататък.

— Добре... И тъй, кога според теб трябва да го направим?

— Не знам. След шест месеца?

— Когато ще ми личи напълно? А, не, благодаря!

— След пет?

— Маркърс!

— Четири?

— Не. Прекалено късно. Мисля, че трябва да го направим веднага. Или поне веднага щом обсъдим някои подробности.

— Нали каза, че просто ще се явим пред мирови съдия?

Вярно е, че казах нещо такова в предишни разговори. Но това беше, когато се безпокоях за чувствата на Декстър. Когато още не бях сигурна, че ние с Маркърс ще станем двойка. Сега исках голяма сватба, за да направя напук на Декс и Рейчъл и да покана всичките ни общи приятели. Ще покана и родителите на Рейчъл — те не са виновни, че са отгледали предателка — за да могат после да разказват колко красива съм била, колко развълнувана съм била с новата си връзка, колко прочувствен тост е вдигнала Клеър.

— Ами, всъщност си мислех, че можем да направим малка церемония. Съвсем малка. С не повече от петдесет души. — Моите сметки включваха сто, сто дващест и пет, но щях да ги намаля, за да го улесня във възприемането на идеята.

— Петдесет, а? Толкова много семейни членове? — попита той, чешейки се по гърба.

— Да, толкова много. Както и най-близките ни приятели.

Той се усмихна подигравателно.

— Като Декс и Рейчъл ли?

Изглеждах го.

— Не ли? — захили се той. — Без Декс и Рейчъл?

— Дръж се сериозно. Какво ще кажеш за истинска сватба?

Той сви рамене и рече:

— Не съм много сигурен. Не си падам по такива неща. Все още смятам, че вариантът с мировия съдия е по-добър. Или пък да избягаме някъде. Не знам. Трябва ли да разговаряме за това точно сега?

— О, добре — въздъхнах, примирявайки се с факта, че той вероятно няма да остане доволен от една сватба. Но в действителност кой мъж би бил? Освен онези антипатични женствени герои от „Историята на една сватба“^[1], които хленчеха по време на церемонията. И на кого му е притрябвал такъв мъж?

По-късно същата вечер, след като с Маркърс се прибрахме от вечеря, аз проверих съобщенията си. Имах дващест и две в работата и четиринащест вкъщи. Трийсет и шест съобщения за осем часа. И само

две се отнасяха за работата. Което правеше трийсет и четири лични съобщения. Ненадминат досега рекорд. Седнах край масата на Маркър и заслушах думите в моя подкрепа, докато си правех записки. Когато стигнах до последното съобщение — третото от Клеър, — погледнах Маркър.

— Те не са се обаждали — казах шокирана. — Никой от тях.

— А ти очакваше ли?

— Да. Те ми *дължат* обаждане. Особено Рейчъл.

— Но не каза ли, че не искаш да разговаряш с никого от тях?

Стрелнах го с раздразнен поглед.

— Въпреки това тя трябва да се обади и да се извини...

Маркър сви рамене.

— Колкото до Декс, аз *трябва* да говоря с него. За техническата част. Свързана със сватбата — додадох. — Просто не мога да повярвам, че никой от тях не ме е потърсил.

Маркър отново сви рамене.

— Не знам какво да ти кажа.

— Добре. За протокола: *отвращавам се* от подобно изявление.

— Кое изявление?

— „Не знам какво да ти кажа.“

— Ами наистина *не знам* какво да ти кажа.

— „Наистина не знам какво да ти кажа“ — изимитирах го аз отново. — Това казват майсторите в сервиза, които не могат да отстранят някоя повреда. „Но аз купих тази кола или компютър, или сешоар миналия месец!“, казваш им за тяхно благоволение, а те ти изстрелват: „Не знам какво да ви кажа“. Тълкуванието е: „Това не е мой проблем и *всъщност* не ми пука“.

Маркър се усмихна.

— Извинявай. Няма да се повтаря.

— Благодаря ти — отвърнах, все още с телефона в ръка. — Тогава смяташ ли, че трябва да се обади на Декс?

— А ти искаш ли да му се обадиш? — попита Маркър, оглеждайки мазола на ходилото си.

— Не става дума дали искам. Става дума за *необходимост*. Ние имаме да оправяме технически неща — и пернах ръката му от ходилото му. — Като, например, да освободим фотографа, оркестъра, да отменим поръчките за кетъринга. Да се обадим на всички поканени.

Да върнем билетите за медения месец. Да се разберем за изнасянето му от апартамента.

— Мислех, че родителите ти ще се заемат с това.

— Въпреки това трябва да говоря с Декс, не смяташ ли?

— Предполагам... Тогава, обади му се.

— Но той трябва да ми се обади.

— Ами, почакай да ти се обади.

— Слушай, господинчо. Най-добре е да започнеш да проявяваш по-активен интерес. В случай че си забравил, ти си неразривна част от цялата тази сага, затова не е зле да започнеш да изказваш мнение по тези въпроси.

Маркъс направи физиономия, която можеше да се изтълкува като „Не знам какво да ти кажа“.

Следващите няколко дни преди датата, на която трябваше да се състои сватбата ми, преливаха от драматизъм. Нови телефонни обаждания, имейли и продължителни разговори с Клеър за това защо, по дяволите, Декс се е забъркал с Рейчъл и още по-продължителни разговори с майка ми, която не спираше да плаче и като че ли не можеше да приеме факта, че Декс и аз няма да се съберем.

От Декс или Рейчъл обаче, все още нямаше нито дума. Вбесяваше ме фактът, че не се обаждаха. Така както не исках аз да съм тази, която ще се обади първа, така накрая не издържах и набрах служебния номер на Декс. Обсъдихме само прозаични неща: за парите, които ми дължеше, след колко дни ще изнесе вещите си от апартамента ми, неща от този род. След като му изброих изискванията си, млъкнах и зачаках той да ми каже, че станалото с Рейчъл е било случайно и че той само я е използвал, за да ме върне при себе си. Когато нищо такова не последва, аз се убедих, че той е все още толкова бесен заради Маркъс, че всъщност е искал да ме накара да мисля най-лошото. Нямаше обаче да му направя удоволствието да го питам за нея. Нито щях да се поинтересувам къде е отседнал. Тъй като не беше от хората, които биха използвали приятел, вероятно си беше взел стая в хотел. Представих си го как си поръчва сандвич от румсървиса и си налива уиски от минибара в чаша с кола.

— Е, сбогом, Декс — натъртих възможно най-злостно. И толкоз. Той имаше още една възможност да ми каже нещо, да направи последно изявление, да се защити. Може би дори да ми каже, че съжалява или че му липсвам.

— Добре, тогава. Чао, Дарс — отвърна той без капка емоция.

Казах си, че той все още не го е осъзнал, не е осъзнал, че всичко е безвъзвратно приключило. Когато накрая го осъзнаеше, щеше да изпадне в сериозна депресия, щеше да стигне до сериозен запой от минибар някъде в града.

Вечерта, когато трябваше да бъде сватбената ми вечер, Маркърс и аз отидохме в неговия апартамент, поръчахме си китайска храна и правихме секс два пъти. През цялата вечер непрекъснато повтарях колко съм щастлива, задето не допуснах „най-голямата грешка в живота си“. Истината е, че се чувствах малко тъжна. Не защото исках да се омъжа за Декс. Не защото Рейчъл ми липсваше. В мен кипеше прекалено много самоувереност и възмущение, за да изпитвам носталгия към някой от двамата. По-скоро беше заради сватбата, заради купона, който за малко не се състоя. Това щеше да бъде събитието на годината, както казах на Маркърс.

— Да, така е — отвърна той. — Сега щях да бъда с мои колеги приятели и да пием безплатно.

Сръгах го в ръката и му казах да си вземе думите назад. Той се подчини, като килна назад глава с третата си „Милър лайт“^[2].

— Освен това нямаше да съм в настроение да се преобличам. Мразя да нося смокинг.

Щях да се ядосам на безчувствената забележка относно нашата много важна вечер, но можех да кажа, че дълбоко в себе си той беше истински щастлив, че е спечелил голямата награда „Дарси“. Аз бях в сърцето на любовния триъгълник, в който „момче открива момичето на друго момче“. Маркърс беше победителят, а Декс беше толкова съкрушен, че беше принуден да се среща — или почти да се среща — с Рейчъл, утешителна награда, ако изобщо имаше такава. Поне така виждах нещата в онези сладки първи дни.

[1] Риалити шоу по телевизионния канал TLC, което проследява подготовката на една сватба. — Бел.ред. ↑

[2] Марка бира. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 10

Струва ми се, че бременността ми достигна до съзнанието ми едва следващата седмица, когато за първи път отидох на консултация. Маркърс дойде с мен, но след като му внуших, че той е причината за това. Докато седяхме в чакалнята, аз попълних формуляра за здравна осигуровка, а той преглеждаше списание „Таим“, но така, сякаш предпочиташе да е навсякъде другаде, но не и с мен. Когато секретарката извика името ми, аз станах. Маркърс не помръдна.

— Хайде, де — подканих го нетърпеливо.

Видях как една жена в много напреднала бременност, която седеше до мъжа си, хвърли на Маркърс поглед, изпълнен с отвращение.

— Ставай — изсъсках.

Той стана, но с шумна въздишка. Прозвуча повече като стенание.

Последвахме една сестра по коридора зад чакалнята, където тя ме накара да стъпя на кантара.

— Както съм с дрехите? — попитах я ужасена. Бях си изградила твърда политика да се претеглям само гола и то сутрин, веднага след сън. Или след продължително изпотяване във фитнес залата.

— Да — отвърна нетърпеливо сестрата.

Събух си обувките „Тод“, подадох тежката си сребърна гривна на Маркърс и му наредих да се обърне с гръб. Той се подчини, но не и преди да извърти очи нагоре.

Сестрата сръчно нагласи кантара с няколко бързи побутвания с пръсти, докато накрая той се закова на 57.

— Петдесет и седем и половина — съобщи тя на висок глас.

Изгледах я кръвнишки. Според нея защо накарах Маркърс да се обърне?

— Струва ми се, че е петдесет и шест — казах.

Тя не ми обърна внимание и записа в картона ми 57.5, което означаваше 55.5 или 56 без дрехите. Още не бях напълняла.

— Колко сте висока?

— Метър и седемдесет и два.

Тя вписа и това в картона и ни поведе към малка, хладна стая за прегледи.

— Докторът сега ще дойде.

Качих се на стола, а Маркърс потърси друго списание на полицата. Като видя, че няма други списания освен „Родители“ и „Американско бебе“, предпочете да не чете нищо. След минути в стаята влезе млада, дребна руса жена, която изглеждаше на не повече от двайсет и пет години. Гъстата ѝ коса беше подстригана късо и малко ексцентрично и разкриваше огромни диамантени обеци. В ръба на искрящо бялата ѝ лекарска престилка се опираха високи до коленете черни кожени ботуши.

— Здравейте. Аз съм Джан Стийн. Извинете ме, но днес закъснявам малко. — Тя се усмихна широко и ми заприлича на Тами Бакстър, нашата главна мажоретка в гимназията, която винаги застава на най-отгоре на пирамидата, а аз балансирах под нея, поддържайки я за петите.

— Дарси Роун — представих се и седнах по-изправена; забелязах, че тя има необичайно едри за дребното ѝ телосложение гърди. Но положително една лекарка не би си ги уголемила. Така че, явно бяха естествени. Като относително плоскогърда жена, тази комбинация винаги ми е била неприятна. Чудесно, нека едно момиче да има големи гърди, стига те да вървят с покрит с целулит задник. Но задните части на Джан не бяха такива. Може би Маркърс не беше забелязал, помислих си, когато го представих за „бащата“.

— Приятно ми е да се запозная с двама ви. — Тя отново се усмихна до уши на Маркърс, когато забелязах със задоволство, че предният ѝ десен зъб беше изцапан с ярко червило. Значи не е свършена.

Маркърс също ѝ се усмихна широко. Идеше ми да се сритам, задето настоях за лекар жена.

— Да се съблека ли? — попитах нетърпеливо, преди Джан да продължи да привлича вниманието на Маркърс.

— Не, първо бих искала да поговорим. Искам да се запозная с медицинската ви история и да отговоря на въпросите ви. Сигурно имате много.

— Добре — отвърнах, макар да нямах никакви въпроси, освен дали е добре понякога да пия чаша кафе или вино.

Джан седна срещу нас, премести стола си по-близо, заципа картоната ми върху старомоден дървен клипборд и заговори:

— И тъй. Първо: можете ли да ми кажете първата дата на последния ви менструален цикъл?

— Да, мога — отвърнах гордо, защото сутринта бях проверила датата в календара. — Осми август.

Тя отбеляза в своя картон, а аз огледах огромния диамант на пръста ѝ. На ушите и пръста си носеше най-малко десет хиляди долара в диаманти. Можех да се обзаложа, че е сгодена за по-възрастен хирург с прошарена коса. Изведнъж ме преряза болка за моя годежен пръстен, който смятах да продам, но се успокоих, че е страотно да съм на предродилна консултация с партньора си, отколкото със съпруга си. Също като знаменитостите. Мнозина от тях пропускат брака и направо раждат.

— Е, и кога ще се роди бебето? — попитах, знаейки, че ще бъде някъде в началото на май, но нямах търпение да чуя точна дата.

Джан извади един картонен кръг, завъртя го и присви очи в датите.

— Така. Терминът на раждането е втори май.

Втори май щеше да бъде трийсет и петият рожден ден на Декстър. Погледнах Маркърс, който с нищо не показва, че датата му говори нещо. Удивително е колко малко хора знаят рождения ден на приятелите си. Затова известих Джан и Маркърс:

— Дано да е по-късно... или по-рано, защото това е рожденият ден на бившия ми годеник.

Маркърс извъртя очи нагоре и поклати глава, а доктор Стийн се засмя и ме увери, че само десет процента от бебетата се раждат на точната дата.

— Защо така? — попитах.

За секунда Джан се озадачи — недобър знак, щом такъв лесен въпрос я смути — после отговори:

— Датата на термина е просто полезен указател.

— О! — възкликнах, мислейки си, че по-възрастна лекарка щеше да ми даде по-задоволителен отговор. Или дори по-млада лекарка, която не е чак толкова привлекателна. Грозните жени имат повече време да учат. Мога да се обзаложа, че Джан е завършила сред

последните в групата. И че едва ли би била сега тук, ако не беше приятелят и хирург. — Разбирам.

— И тъй — продължи бързо Джан, — ще ми се да прегледам медицинския ви картон, да ви задам някои въпроси.

— Разбира се — отвърнах и улових погледа на Маркърс да изучава загорялото ляво бедро на Джан.

Хвърлих му кръвнишки поглед, докато Джан се впусна в играта на въпроси и отговори. Попита ме на колко съм години (с удоволствие отвърнах, че съм на двайсет и девет, а не на трийсет), подробности за медицинската ми история, за медицинската история на родителите ми, какви лекарства съм взимала и още куп въпроси за начина ми на живот; колко често пия и играя гимнастика, дали пуша, как се храня и т.н. След като си записа всичко, тя вдигна глава и по силно гримираното и лице се изписа усмивка.

— И как се чувствате? — попита ме тя. — Някакви симптоми? Да ви се повръща?

— Гърдите малко ме болят.

Маркърс се притесни, затова добавих ненужно:

— Когато той ги докосва.

Джан кимна искрено. Маркърс се сви. Аз продължих:

— И малко се увеличиха, наляха се... Ареолите потъмняха и около тях се появиха малки подутини... Но иначе се чувствам точно както преди. И килограмите ми са същите — заявих гордо.

— Е, да, вие сте едва на пет и половина седмици бременна, така че е малко рано за увеличаване на теглото. Освен това може да забележите, че апетитът ви ще се увеличи, ако още не сте.

— Не съм — отвърнах пак гордо. — И не възнамерявам да стана като една от онези вечно гладни бременни. Сигурно виждате много такива.

Джан кимна отново и отбеляза нещо в картоната ми. После заяви, че сме готови за физически преглед.

— Да изляза ли? — попита Маркърс.

— Може да останете — рече Джан.

— Нали ти казах — обърнах се към него, после отново към Джан. — Той много се притеснява.

— А не трябва. Чудесно е, че взима участие.

— Да... а още не сме женени — рекох. — Въпреки това той е много съпричастен.

Джан се усмихна, каза ми да облека престилката върху стола и ме увери, че веднага се връща. Щом тя излезе от стаята, попитах Маркърс дали намира нашата лекарка за хубава.

— Да — отвърна той, — сладка е.

— Според теб на колко години е?

— Двайсет и осем?

— Аз по-хубава ли съм?

— Да, Дарс, ти си по-хубава.

— Ще бъда ли пак по-хубава, когато надебелея с десет килограма?

— Да — отвърна той не съвсем убедително.

Джан се върна точно когато се настанях на стола. Тя премери кръвното ми, после преслуша сърцето, гърдите и белите ми дробове.

— Сега ще трябва да извърша гинекологичен преглед и да огледам маточната шийка.

— Това потвърждава ли бременността?

— Ами, затова ще трябва да ви направим тест с кръв и урина, но да, това също ще ни даде допълнителна информация за приблизителната възраст на бременността, както и ще ни помогне да определим размера и формата на таза.

Кимнах.

— А сега просто се отпуснете.

Аз разкрячих крака.

— Няма проблем — отвърнах, гледайки Маркърс, който се правеше, че е някъде другаде, а не в тази стая.

След като прегледът приключи, аз се облякох, отидох в банята и чишнах в една чашка, после влязох в една малка лаборатория да ми вземат кръв и се върнах в стаята за прегледи, където Джан ми каза, че ще ми се обади за резултатите от кръвния тест.

— Междувременно, Дарси, ще ви предпиша витамини. Те съдържат фолиева киселина. Тя е изключително важна за развитието на гръбначния мозък и на гръбначния стълб на бебето. Ще трябва да ги взимате на пълен стомах. — Тя написа рецептата с нехарактерен за лекар четлив почерк (още един знак, че истинският лекар трябва да е небрежен в това отношение) — и ми я подаде. — Е, поздравления и на

двама ви. Ще се видим отново след четири седмици за първия ултразвук.

Двамата с Маркърс се ръкувахме с Джан и се отправихме към аптеката да изпълним рецептата. Незнайно защо си спомням много добре пътя дотам. Беше блестящ есенен ден — хладен, но слънчев, небето — яркосиньо и пълно с бели като захарен памук облаци. Помня, че стегнах по-плътено синия си велурен тренчкот около все още тънката си талия и подскочих няколко крачки, чувствайки се по детски щастлива. Докато чакахме на едно кръстовище, Маркърс взе ръката ми без подканване и ми се усмихна. Тази негова усмивка се врязва в съзнанието ми. Беше сърдечна, щедра, искрена. От онези усмивки, които един мъж ти дава, когато е щастлив, че е с теб, щастлив да се ожени за теб, щастлив, че ти носиш неговото дете.

ГЛАВА 11

Апартаментът ми не се опразни особено много, след като Декс се изнесе, но той беше взел кухненската маса, две лампи и един скрин. Зарадвах се, като видях, че ги няма, особено селската чамова маса. Възнамерявах да търся някаква с по-изчистен, по-съвременен вид, която щеше да отива на елегантния апартамент в многоетажна сграда с хубава гледка, който двамата с Маркъс щяхме да купим. Добре че се отървах от традиционния вкус на Декстър, от предпочитанието му към довоенните сгради с много очарование, но без килер.

И тъй, около две седмици след деня, в който щеше да е сватбата ми, аз завлякох Маркъс да разглеждаме мебели. Взехме метрото до Петдесет и пета и „Лекс“ и тръгнахме по Медисън авеню за „Крейт&Баръл“. Вълна на тъга ме обзе, когато отворих стъклени врати, защото си спомних последното ми идване с Декс в магазина за сватбени подаръци. Споделих спомена с Маркъс, който имаше подходящ отговор за подобни спомени.

— Ах, добрите стари времена — отвърна той, докато ме следваше до втория етаж. Там вниманието ми веднага бе привлечено от правоъгълна маса от черешово дърво с изтънени крака. Точно така си представях нашата маса, но и през ум не ми е минавало, че ще я открия толкова лесно. Прокарах ръка по гладката повърхност.

— Страхотна е. Харесва ли ти? Как я намираш? Представи си я с тапицирани столове. Нещо в лимоненозелено, може би?

Маркъс сви рамене.

— Разбира се. Звучи чудесно. — Той гледаше нещо зад мен. — Тъъ, Дарси... Рейчъл и Декс са тук — добави той с тон, който ме убеди, че не се шегува.

— Какво? — Замръзнах на място и кълна се, сърцето ми спря за няколко секунди. После заби като лудо. — Къде? — прошепнах.

— Точно зад теб. До онзи диван, кафявия.

Обърнах се бавно, предпазливо. И наистина, там, вляво от мен, на по-малко от десет метра, беше врагът, който разглеждаше плюшен

диван с цвета на бебешко ако. И двамата бяха облечени с обичайното за събота спортно облекло — джинси и гуменки. Декс носеше, както винаги в такива дни, сива трикотажна риза, а Рейчъл — морскосиня плетена блуза, която ѝ помогнах да избере миналата година от „Блумингдейлс“. По-точно, през уикенда, преди Декс да ми предложи. Преди цял век!

— О, по дяволите! Как изглеждам? — зарових в страничното джобче на чантата си „Прада“ за пудриерата си и си спомних, че в последната минута, преди да изляза, я извадих да се напудря и я оставих на масичката за кафе у Маркър. Нямах огледалце. Затова трябваше да разчитам единствено на Маркър. — Как изглеждам?

— Изглеждаш чудесно — увери ме той. Погледът му отскочи обратно към Рейчъл и Декс.

— Какво правим? Да се махаме ли оттук? — Коленете ми се подкосиха, когато се облегнах на бъдещата ми маса. — Май ще ми призлее.

— Защо да не си побърбим с тях — предложи безизразно Маркър. — Ще бъде навременна, зряла постъпка.

— Да не си луд? Изобщо не ми се бърби!

Маркър сви рамене. Декс се беше обадил на Маркър преди два дни, за да му каже, че „не изпитва лоши чувства и да предаде поздрав за бебето“. И двамата се впуснали в подробности, но никой от тях не споменал мен или Рейчъл, Маркър каза, че разговорът бил тягостен, но траял по-малко от три минути. Каза още, че се подразбрало, че с приятелството им е свършено; дори за мъже нашата сага идвала в повече, за да бъде подмината.

— Добре, Дарс. Да изчезваме оттук — съгласи се Маркър. — На мен също не ми е до такава среща. — Той посочи стълбището зад мен, водещо към приземния етаж. Имахме лесен за измъкване път. Беше ясно, че Декс и Рейчъл още не ни бяха видели. Те разговаряха весело и изглеждаха напълно разсеяни в съвпадението на века при покупка на мебели.

Прииска ми се да се обърна и да тръгна надолу по стълбите, но нещо ме възпираше. Имах чувството, че наблюдавам някаква страшна сцена от филм на ужасите. Хем не искаш да видиш разчленяването на момичето, хем разперваш пръсти пред очите, за да го зърнеш. Скрих се зад един библиотечен шкаф и издърпах Маркър до себе си. Двамата

застанахме да наблюдаваме Рейчъл и Декс, които се преместиха до друг диван, малко по-близо до нас. Този беше по-квадратен от предишния и по моему — по-добър избор. Декс го огледа и направи физиономия. Беше прекалено модерен за вкуса му. Изтълкувах физиономията му за Маркъс. *Видя ли, той не харесва чистите линии. Видя ли?*

— Дарси, изобщо не ми дреме какъв диван ще си купят.

— Те *ще* си купят? Искаш да кажеш, че правят *обща* покупка?

— Те купуват. Той купува. Тя купува — каза Маркъс, сякаш спрягаше глагол в час по френски.

— Тя добре ли изглежда? Струват ли ти се щастливи?

— Хайде, Дарс. Да си вървим.

Продължих да ги гледам, вътрешностите ми се преобръщаха.

— Кажи ми — настоях. — Тя по-хубава ли изглежда от обикновено? Не е ли по-слаба?

Рейчъл и Декс се върнаха при техния скучен кафяв диван. Тя седна и се облегна самодоволно. После вдигна поглед към Декс и му каза нещо. Той беше с гръб към нас, но го видях как кимна, прекара пръсти по облегалката на дивана и ги спря почти до главата ѝ. После се наведе и започна да разливта цветните мостри върху масичката за кафе до дивана.

— Как мислиш, дали ще заживеят заедно? — попитах.

— Откъде мога да знам?

— Той спомена ли ти нещо от този род, когато разговаряхте?

Маркъс въздъхна.

— Сто пъти ти предадох всяка дума от разговора ни.

— В такъв случай подменя нашия диван, нали? А тя просто му помага, нали?

Той пак въздъхна, по-тежко този път.

— Не знам, Дарси. Може би. На кого му пука?

— Виж какво, престани да губиш търпение с мен, господинчо. Това е *важно*. — Насочих пръст към тях, после ги огледах по-настойтелно, запечатвайки всяка подробност. Преди три седмици те бяха хората, които познавах най-добре. Най-добрата ми приятелка и годеника ми. Сега ми се струаха непознати или отчуждени любими същества, които не съм виждала от години. Когато Рейчъл извърна

глава, забелязах, че косата ѝ е подстригана леко на етажи — радикално отстъпление от обичайните ѝ еднакви краища.

— Харесва ли ти косата ѝ така? — попитах Маркърс.

— Да, чудесна е — отвърна той разсеяно.

Изглеждах го с поглед, означаващ „Грешен отговор“.

— Добре де, ужасна е, грозна е.

— Я стига. Погледни я! И ми кажи честното си мнение! — Чувствах се като обезумяла, искаше ми се Клеър да е тук. Тя щеше да намери нещо за критикуване. Гуменките. Косата. Нещо.

Маркърс пхна ръце в джобовете си и отмести поглед към Рейчъл.

— Според мен си е същата.

Поклатих глава.

— Не. И двамата изглеждат по-добре отпреди. На какво ли се дължи? Може би на факта, че измина доста време?

После, когато Декс седна да Рейчъл, ми светна. Декс беше почернял. Дори Рейчъл беше загубила обичайната си бледост. Осъзнаването сви сърцето ми. Те са били заедно на Хаваите! Ахнах.

— О, Боже мой! Те имат тен. Тя е отишла на моето пътешествие до Хаваите! Тя е отишла на моя меден месец! О, Боже мой! Боже мой! Ще ида при тях! — Чували сте хората да казват, че гневът може да те заслепи и в този момент това се потвърди. Падна ми пердето, когато направих крачка към тях.

Маркърс ме хвана за ръката.

— Дарс... не отивай. Хайде просто да си вървим. *Веднага*.

— Той ми каза, че ще унищожи билетите! Как смее тя да ходи на моя сватбен месец! — Разплаках се. Една двойка до нас ме погледна, после погледна към Декс и Рейчъл.

— Нали ми каза, че той ти ги е предложил? — възрази Маркърс.

— Изобщо не е там работата! Аз не бих те завела на Хаваите!

Маркърс повдигна вежди, сякаш да обмисли думите ми.

— Да... гадно е в известен смисъл — призна той. — Имаш право.

— Тя е била на моя меден месец! Що за откачена кучка ще тръгне на медения месец на приятелката си? — Гласът ми стана по-висок.

— Аз си тръгвам. Още сега. — Той заслиза по стълбите, взимайки по две стъпала наведнъж и тъкмо когато се обърнах да го

последвам, видях още по-болезнена гледка: Декс се навеждаше да целуне Рейчъл. По устата. Почернели, щастливи, влюбени потенциални купувачи на диван.

Очите ми се напълниха със сълзи, когато се втурнах по стълбите, подминавайки Маркъс, подминавайки другите стоки и озовавайки се навън на Медисън авеню.

— Разбирам — каза Маркъс, когато ме настигна. За първи път той като че ли изразяваше съпричастност към мъката ми. — Сигурно ти е много тежко.

Любезните му думи ме разплакаха още повече.

— Не мога да *повярвам*, че тя е била на Хаваите — рекох, дишайки дълбоко и учестено. — Що за човек може да постъпи така? Мразя я! Искam да умре!

— Не говориш сериозно — вметна Маркъс.

— Добре. Може и да не е смърт, но искам цялата да се покрие с неизлечимо акне. — Смятах, че неизлечимо акне е дори по-лошо от смърт.

Маркъс обгърна раменете ми с ръка и двамата пресякохме неправилно Шейсета улица и едва не се сблъскахме с доставчик на велосипед.

— Просто забрави за тях, Дарс. Има ли значение какво правят?

— Има! — изхлипах, мислейки си, че няма лъжа: Декс и Рейчъл са двойка. Не можех да се правя, че не са. Заля ме вълна на угризение. За първи път започнах да се питам дали не трябваше да остана с Декс — дори само за да попреча Рейчъл да е с него. Когато връзката ми с Маркъс започна, морето ми се струваше до колене и не се замислях особено. Но след като бях видяла бившия си годеник как пазарува мебели, отново ме връхлетя идеалният му образ.

Маркъс спря такси и ми помогна да се кача. Плаках през целия път по Парк авеню, представяйки си Рейчъл и Декс във всички сцени, които бях запомнила от брошурата за меден месец: двамата отпиват шампанско в джакузи... усмихват се на хавайски празник над печено прасенце сред местни танцьори, мятаци огън... веселят се в тюркоазната вода... правят секс под кокосово дърво.

Помня, като казах на Декс, че ние сме по-хубави от всяка от двойките на меден месец, снимани за брошурите. Декс се беше засмял и бе попитал откъде тази скромност у мен.

— Искаш ли да прекараме медения си месец на Хаваите? — попитах Маркърс, когато се прибрахме в апартамента му.

— Каквото пожелаеш — отвърна той и се хвърли на леглото, после ме повика да отида при него.

— Като се замисля, по-добре да отидем на някое по-екзотично място. Хаваите беше избор на Декс, а ако питаш мен, Хаваите е изтъркан избор.

— Аха — отвърна той с израз на лицето, който говореше „искам секс“. — Всички ходят на Хаваите. А сега, идвай тук.

— Тогава къде да отидем? — продължих аз, докато се настанях до него.

— В Турция, Гърция, Бали, Фиджи. Където пожелаеш.

— Обещавах ли?

— Дааа — отвърна той и ме притегли към себе си.

— А ще си вземем ли нов, голям апартамент? — И огледах чисто белите стени, претъпкания килер и огромната му стереоуредба, бълваща жици из целия издраскан паркет.

— Разбира се.

Усмихнах се тъжно, но с надежда.

— Междувременно обаче — додаде той, — знам как да те накарам да се почувстваш по-добре.

— Само една секунда — отвърнах и взех безжичния телефон до леглото му.

Маркърс въздъхна и ми хвърли раздразнен поглед.

— На кого се обаждаш? Не им се обаждай!

— Не се обаждам на тях. Приключих с тях — излъгах. — Обаждам се в „Крейт&Баръл“. Искам масата.

Рейчъл може и да ми беше откраднала Декс и пътешествието ми до Хаваите, но бях адски сигурна, че ще имам по-хубава маса.

Но дори масата (която беше на склад) и сексът с Маркърс (който беше невероятен) не помогнаха с нищо за подобряване на настроението ми. Просто не можех да повярвам, че Рейчъл и Декс са заедно... Че връзката им е действителна. Толкова действителна, че двамата ходят заедно да купуват диван. Толкова действителна, че да заминат за Хавай.

И от този ден нататък бях изцяло обсебена от Рейчъл и Декс. Имаше двама души, които бях изключила напълно от живота си и в

същото време мислех, че ние тримата никога не сме били толкова безизходно и неизменно обвързани един с друг.

ГЛАВА 12

Нещата се влошиха, когато навърших трийсет години. На сутринта на рождения ми ден се събудих с първия си пристъп на сутрешно гадене. Бях в леглото с Маркърс, от по-отдалечената от банята страна, и едва се прехвърлих над него за тоалетната, преди да избълвам храната, която бях поела предишната вечер в „Роза Мексикано“. Пуснах водата в тоалетната, изплаках си устата с „Листерин“^[1] и си измих зъбите. Нова вълна се надигна в мен и изхвърлих още червени и жълти парченца чушки. Отново пуснах водата, изплаках си устата и си измих зъбите. После се свлякох на пода и застанах високо, надявайки се Маркърс да се събуди и да дойде да ме спаси. Нищо подобно не се случи.

Помислих си, че на негово място Декс щеше да чуе, че повръщам. Той спеше много леко, но бях сигурна, че в момент като този щеше да изпита по-голямо съчувствие. Дали Маркърс ще проявява достатъчно родителски грижи, запитах се и отново изстенах, този път по-високо. След като Маркърс не се размърда, аз се надигнах от студените плочки, върнах се в леглото и изхленчих:

— Прегърни ме.

В отговор Маркърс изхърка.

Настаних се до него и издадох още бедстващи звуци, след като погледнах часовника му. Седем и трийсет и три. А беше нагласен да звънне в седем и четирийсет и пет. Оставаха още дванайсет минути, преди той официално да ми честити рождения ден. Затворих очи и се запитах какво ли правят в момента Рейчъл и Декс — и по-важното, какво щяха да направят за рождения ми ден. Това беше техният *последен шанс*, както заявих с гръмки фрази на майка ми и Маркърс снощи. Не бях напълно сигурна какво да очаквам и какво искам да направят, но смятах, че едно телефонно обаждане или имейл щяха да са стъпка в правилната посока.

Рейчъл и Декс не може да не са обсъждали този въпрос. Предполагах, че Декс е предложил да ме оставят на мира, а Рейчъл —

да се обадят. „Двайсет и пет години чествам рождения й ден, щеше да каже тя на Декс. Не мога просто да залича този ден“. А Декс вероятно щеше да й отговори: „Така е най-добре. Знам, че е трудно, но нищо добро няма да излезе от това“. Колко ли дълго са обсъждали този въпрос? Може би се е стигнало до спор, дори може би до разрыв. За жалост нито Декс, нито Рейчъл проявяват инат и не са склонни към спорове. Тъй като и двамата са приятни по природа, бях сигурна, че са водили спокоен, разумен разговор и са стигнали до единодушното заключение как да се отнесат към годишнината от раждането ми.

Едно нещо знаех със сигурност: ако Декс и Рейчъл не ми честитят рождения ден в някаква форма, изкупление нямаше да има. Никога. Омразата ми към тях нарастваше по-бързо, отколкото плодовите мушици се размножаваха в бурканите с фъстъчено масло в часа по биология. Помъчих се да се сетя какво трябваше да докаже този опит и смътно си спомних, че беше нещо за цвета на очите. Червените очи срещу зелените. Подробностите съм забравила. Не ми се е налагало да обръщам особено внимание, имайки Рейчъл за партньор в лабораторията. Тя вършеше цялата работа. Изведнъж се запитах какъв ли цвят ще бъдат очите на бебето ми. Надявах се да са сини или поне зелени като моите. Всеки знае, че сините очи са по-хубави, поне за момиче, и това обяснява защо има толкова много песни за момичетата с кафяви очи — за да се чувстват по-добре. Заиграх се с космите по гърдите на Маркърс и се вслушах в хъркането му. Беше окосмен точно колкото трябва.

— Хммм — промълви той и ме придърпа върху себе си.

Тъй като току-що бях повърнала, не ми беше до секс, но отстъпих. Реших, че това е добър начин да започна трийсетия си рожден ден. Затова след един бърз, формален секс, зачаках той да отвори очи и да ми честити празника. Да ми каже, че ме обича. Да ме увери, че трийсет години не са много и че имам поне още цели шест години, преди да се наложи да мисля за пластична хирургия. Минаха десет, петнайсет, двавет секунди и нито дума от приятеля ми.

— Да не заспа отново? — попитах.

— Не. Буден съм... — смънка той и замига.

Часовникът започна да звъни все по-силно и пронизително. Маркърс се пресегна и го смълча с един удар. Продължих да чакам, чувствайки се като Моли Ришуолд в „Шестнайсет свещи“, когато

семейството и беше забравило за рождения ѝ ден. Разбира се, при мен бяха минали само няколко минути, докато героинята на Моли трябваше да издържи липсата на внимание цял ден, но след всичко, което бях изтърпяла през последните седмици, след цялата травма и болка, тези минути ми се сториха дълги колкото часове. Достатъчно гадно беше, че навършвах трийсет години в ден като понеделник и бях повърнала два пъти. Но сега бащата на детето ми не можеше дори да изрече краткото, прочувствено „Честит рожден ден“ след един безсмислен секс.

— Лошо ми е — казах, опитвайки друг ъгъл за привличане на внимание. — Сутрешно неразположение. Повърнах два пъти.

Той се обърна — с гръб към мен.

— Сега по-добре ли се чувстваш? — попита с глас, приглушен от завивката.

— Не. По-зле.

— Ммммммм. Съжалявам, любима.

Въздъгнах шумно и казах с най-язвителния си глас:

— Да ми е честит рожденият ден!

Очаквах той рязко да отвори очи и от устата му да се излее мигновено извинение. Той обаче само измънка, все още с лице, захлупено върху възглавницата:

— Честит рожден ден, Дарс. Тъкмо щях да ти го кажа.

— Щеше, друг път! Ти съвсем забрави!

— Не съм... Просто исках да ти дам подаръка — добави той; не виждах лицето му, но бях сигурна, че се хили самодоволно.

Заявих му, че не ми е забавно и че отивам да си взема душ.

— А ти на всяка цена остани в леглото — добавих — и си почивай.

След като се изкъпах, Маркърс се опита да поправи нещата, но не разполагаше с достатъчно „муниции“. Беше ясно, че още не ми беше купил нито картичка, нито подарък. Да не говорим, че беше забравил и за канелените кифлички и розови свещи, за които му бях казала, че са семейна традиция, традиция, която Декс спазваше в продължение на седем години. Вместо това ми предложи само няколко бонбона и цигари марихуана, заедно с пакет солени бисквити от снощната му поръчка от ресторанта.

— Заповядай — каза ми. — В случай че пак започнеш да чувстваш сутрешно гадене. Чувал съм, че тия неща помагат.

Запитах се къде ли е чувал за това. Дали и друга е забременявала от него? Реших да повдигна въпроса по-късно и грабнах солените бисквити от протегнатата му ръка с думите:

— По някакъв начин ти си прекалено добър за мен. Наистина, Маркър, трябва да бъдеш малко по-сдържан. Аз не мога да се справям с тези настоятелни жестове.

— О, успокой се. Просто те подсигурих, Дарс. Ще си получиш подаръка довечера — каза той, докато вървеше гол към банята. — Сега върви да се играеш с другите деца.

— Чао — отвърнах, като обух любимите си „Марк Джейкъбс“ и тръгнах към вратата. — Приятно купуване на подаръка ми!

— Защо мислиш, че вече не съм го купил?

— Защото те познавам, господин „В последната минута“... Сериозно говоря, Маркър. Искам да е нещо хубаво. Помисли за Петдесет и седма улица!

Когато отидох на работа, заварих Клеър в офиса ми с жълти рози и професионално увит подарък.

— Честит рожден ден, мила! — изчурулика тя.

— Запомнила си го! Какви прелестни рози!

— Разбира се, че го помня, глупи — и тя постави прозрачната ваза с цветя на бюрото ми. — Как се чувстваш днес?

Погледнах я обезпокоена, че тя ще познае, че съм имала сутрешно неразположение.

— Добре. Защо?

— Просто се питам дали е по-различно да си на трийсет — прошепна тя. След няколко седмици Клеър щеше да навърши двајсет и осем, в безопасната зона, неутрализирана от двајсет и девет.

— Донякъде — отвърнах. — Но не е чак толкова лошо.

— Е, когато човек изглежда като теб, какво значение има това дребно нещо, наречено възраст? — каза Клеър сервилно. Откакто скъсах с Декс, тя преливаше от комплименти. Това ми харесваше, разбира се, но понякога имах чувството, че те се доближават до

състрадание. Тя продължи: — Ти спокойно можеш да минеш все още за двацет и седем годишна.

— Благодаря — отвърнах с желанието да ѝ повярвам.

Клеър се усмихна мило, докато ми подаваше подаръка.

— Заповядай. Отвори го! Отвори го!

— Реших, че ще ме караш да чакам до обяд! — казах, гледайки жадно подаръка. Клеър имаше великолепен вкус към лукса и никога не се скъпеше на щанда за подаръци. Разкъсах хартията и видях задоволителна червена кутийка на „Бакара“. Повдигнах капачето с панти и се вторачих в голямото зелено кристално сърце, нанизано на черен копринен шнур.

— Клеър! Харесва ми! Много ми харесва!

— Наистина ли? Запазих касовата бележка, ако предпочиташ друг цвят. Пурпурното също беше красиво, но реших, че това ще подхожда на очите ти.

— Точно така. Чудесно е! — В същото време си мислех, че Рейчъл вероятно щеше да избере някоя книга с ограничен тираж, на която трябваше да се преструвам, че се радвам.

— Ти си най-добрата! — Прегърнах я, като си спомних за всяко подло нещо, за всяка незначителна критика, които си бях помисляла за нея. Като например, каква лепка и досадница ставаше след повече питиета и все искаше да ме придружава в тоалетната на баровете. Как се перчеше с родния си град Грийнуич и дните си на дебютантка. Как се задържаше безнадеждно пълна въпреки всекидневните посещения във фитнес залата. Какво прави тя, често питах Рейчъл, да не би да нагъва сандвичи в съблекалнята?

— Зеленото отива на очите ти — продължи Клеър, усмихната до уши.

— Харесва ми — възхитих се на колието в огледалцето на пудриерата ми. Сърцето падаше на точното място и подчертаваше тънката ми ключица.

По-късно същия ден Клеър ме заведе на обяд. Държах включен клетъчния си телефон, в случай че Декс и Рейчъл решат, че времето за обяд е подходящо да телефонираат, да се извинят, да помолят за прошка и да ми честитят рождения ден. Имах пет обаждания и след всяко позвъняване питах Клеър „Имаш ли нещо против?“, а тя помахваше с ръка и отвърщаше: „Естествено, че не. Говори.“

Всички обаждания (освен от „Блис Спа“, за да ми напомнят за масажа ми в пет), бяха от хора, които ме поздравяваха за рождения ден. Само не и Рейчъл и Декс.

Знам, че и Клеър си мислеше същото, защото всеки път ме питаше беззвучно „Кой е?“.

След петото обаждане ме попита:

— Чувала ли си се днес с Рейчъл?

— Не.

— А с Декс?

— Не.

— Колко грубо от тяхна страна да не ти се обадят на този ден и да не се опитат да оправят нещата.

— Така е!

— А мяркала ли си ги след случая в „Крейт&Баръл“?

— Не. А ти виждала ли си ги?

— *Не, никой* не ги е виждал — отвърна Клеър, от което се подразбираше, че мрежата и от контакти е широка. Следващото най-добро нещо след това да си наемеш частен детектив (и вярвайте ми, размишлявала съм над това), беше да имам Клеър за най-добра приятелка.

— Може би са скъсали — подметнах.

— Вероятно. От чувство за вина, ако не от друго.

— Или пък са отишли на друго екзотично пътешествие.

Тя ме потупа съчувствено по ръката и ми поръча втора чаша шардоне. Знаех, че не бива да пия, но доктор Джан беше подчертала, че мога да си го позволявам при специални случаи. Освен това сума ти френски бебета се раждаха читави, а бях сигурна, че майките им не пропускаха ежедневната си дажба вино.

— Имам малка новина за теб — започнах, като си поех дълбоко въздух от вълнение, че ще ѝ съобщя за Маркъс. Без бременността, разбира се.

— О, така ли? — Гривните ѝ издрънчаха, когато тя кръстоса ръце и се наведе към мен.

— Излизам с един човек — заявих гордо.

— С кого? — попита тя с широко отворени очи. Долових сянка на ревност. Клеър, да е благословено сърцето ѝ, беше способна бързо и

бурно да събира двама души, но като че ли за себе си нямаше голям прогрес.

Усмихнах се загадъчно, отпих глътка вода и избърсах червилото от чашата си с палец.

— С Маркър — отново с гордост съобщих аз.

— С Маркър?! — удиви се тя. — Имаш предвид Маркър Маркър?

Кимнах.

— Сериозно?

— Мхм. Не е ли щуро?

Някаква емоция пробяга по лицето ѝ, но не знаех как да я изтъквам. Ревност ли беше, че имах нов човек толкова скоро след развален годеж? Дали го намираше секси по нетрадиционен начин? Или беше разочарована? Сърцето ми се сви при мисълта за последното. Аз отчаяно имах нужда от потвърждение, че Маркър е приемлив за член на манхатънския елит. Нуждаех се да бъда с някого, когото всеки друг желаше.

— Кога се случи? — попита тя.

— О, скоро — отвърнах неопределено. — Малко съм... изненадана.

— Сигурно. — Помислих си, че не би била толкова изненадана, ако не беше спала непробудно онази нощ на уикенда на Четвърти юли. — Кой би си помислил?... Но аз *наистина* го харесвам.

— *Наистина*?

Този път определено долових неодобрение в изражението ѝ.

— Защо си толкова изненадана?

— Не съм. Просто... И аз не знам. Не мислех, че Маркър е твой тип.

— Имаш предвид външния му вид ли? И че аз изглеждам по-добре от него ли?

— Ами това и... — Клеър се замисли за по-тактично изразяване — не знам, просто всичко. Той е чудесен, забавен човек... не ме разбирай погрешно... — и гласът ѝ заглъхна.

— Не смяташ ли, че е секси? Аз го намирам за *много секси*.

Клеър ме погледна с празен поглед. Отговорът ѝ беше ясен — тя не смяташе Маркър за секси. Ни най-малко.

— Аз пък мисля, че е — повторих и се почувствах крайно засегната.

— Тогава това е всичко, което има значение — Клеър отново ме потупа снизходително по ръката.

— Ясно — рекох, знаейки, че това не е всичко, което има значение. — Не мога да повярвам, че не го намираш за сладък.

— Ами сигурно... В известен... Не знам...

— Страхотен е в леглото — продължих, опитвайки се да убедя Клеър — и себе си, — че само този факт е достатъчен да компенсира многото му други недостатъци.

До пет часа бях получила над десетина имейла и телефонни обаждания, а върволицата от колеги, които се отбиваха в офиса ми, не спираше. Но от Рейчъл и Декс нямаше и знак. Оставаше една последна вероятност: може би са изпратили картичка, бележка или подарък на домашния ми адрес, където не бях стъпвала от няколко дни. Затова след масажа на лицето взех такси за апартамента ми, представяйки си всякакви заплахи и извинения, които положително ме очакваха. Минути по-късно взех пощата си от фоайето, отключих вратата си и огледах убежището си. Бях получила както винаги картички от родителите ми и брат ми Джеръми, от все още хлътналия по мен приятел от гимназията Блейн, от баба ми и от втората ми най-добра приятелка — Анализе. Последната картичка нямаше обратен адрес. Сигурно е от Рейчъл или Декс! Разкъсах плика и видях снимка на боричкащи се кутрета ловджийска порода в бяла кошница. Върху кошницата имаше лента с надпис „Честит рожден ден“, като всяка буква беше изписана с различен нюанс на розовото. Сърцето ми подскочи, когато разбрах, че картичката вероятно е от леля ми Кларис, която все още се отнасяше към мен като към десетгодишна. Освен, разбира се, ако Рейчъл не използваше темата „приятели от детинство“. Изпълнена с надежда, отворих бавно картичката, докато не видях издайническата десетдоларова банкнота и колебливия подпис на леля Кларис под пожеланието: „Нека денят ти бъде кошница от забавления!“.

И толкоз. Нямаше нужда да се залъгвам — моят рожден ден беше изчезнал от ума на Рейчъл и Декс, ден, за който бяхме говорили

непрекъснато поне през последните пет години. Разплаках се, без да ме е грижа за подпухналите очи след редовния ми масаж на лицето. Позвъних по мобилния телефон на Маркърс, за да получа малко съчувствие.

— Къде си? — попитах го.

— Това аз трябва да знам, а ти — да познаеш — отвърна той на фона на претоварено автомобилно движение. Представих си го как подтичва по Пето авеню с ръце, пълни с пакети.

— Те не се обадиха. Никой от тях. Няма нито телефонно обаждане, нито имейли, нито картички. Нищо.

Той знаеше за какво говоря.

— *Хладнокръвието* на някои бивши гаджета — пошегува се Маркърс.

— Не е смешно! Можеш ли да им вярваш?

— Дарси, нали им каза, че повече не желает да говориш с тях? Както и че те... как се беше изразила... „са мъртви за теб“?

Не можех да отрека, че помнеше точно какво бях казала.

— Да, но... не можах ли поне да се опитат да се *покаят*? Не направиха дори опит. Та това е трийсетият ми рожден ден!

— Знам, мила. И ние ще празнуваме. Затова докарай кльошавия си задник тук.

Той беше прав — задникът ми все още беше кльошав. Това ме развесели донякъде.

— Баскетболно момиче ли ще бъда?

— Какво е „баскетболно момиче“?

— Ами от ония момичета, които изглеждат така, сякаш имат баскетболна топка под блузата си. Нали се сещаш, с тънки крайници и все още хубавко личице? После топката пада и тя е, воала^[2] — отново свършена.

— С теб ще е точно така. А сега идвай тук!

Той затвори, преди да успея да го попитам къде ще ходим на вечеря, как трябва да се облека. Е, няма опасност да се наконтя, казах си, докато изваждах от гардероба най-подчертаващата фигурата ми черна рокля, обувките с най-високи и тънки токчета „Джими Чу“ и най-прозрачната наметка и ги подредих върху леглото си. После си взех душ, изсуших си косата със сешоар, сложих си грим върху

блестящата кожа, избрах неутрално червило и драматични, тъмносиви сенки за очи.

— Трийсетгодишна и аб-со-лютно изумителна — изрекох гласно на огледалото, опитвайки се да не поглеждам към малките бръчици около очите. Или да се безпокоя от факта, че губя двете си най-ценни качества: красотата и младостта. Бях изпълнена с непознато чувство на самосъмнение, което избутах настрани, когато взех банкнотата от леля Клеър за таксито и се запътих към вратата.

Петнайсет минути по-късно се промъкнах като котка в апартамента на Маркър. Той подсвири.

— Изглеждаш страхотно.

— Благодаря. — Усмяхнах се, като видях, че той е облечен в старите си кафяви панталони от рипсено кадифе, мъхнат сив пуловер и протрити обувки. Сетих се как Клеър се беше намръщила от неодобрение, когато ѝ казах за Маркър. Може би това беше част от причината. Той беше толкова небрежен. Но не модно небрежен, нали разбирате, като провисналите джинси на „Долче&Габана“ със страхотен потник „Хейнс“. Просто *противно* небрежен.

— Не се обиждай, но ти съвсем не изглеждаш страхотно — казах, спомняйки си, че веднъж Рейчъл ми беше казала, че всеки път, когато започвах изречение с „не се обиждай“, вероятно щях да изрека нещо, което не би трябвало.

— Няма да се обидя — каза Маркър.

— Моля те, преоблечи се и се развесели малко. Освен това кафяво и сиво не си отиват... Въпреки че Мат Лоуър^[3] успя да ги съчетае по някакъв начин.

— Няма да се преоблека — настоя той на своето.

— Хайде, Маркър. Не можеш ли да си сложиш поне панталони в цвят таки и пуловер, купен през последните шест години?

— Оставам с това — каза Маркър.

Поспорихме няколко секунди и накрая се предадох. Така или иначе никой нямаше да се заглежда в Маркър. Не и докато аз бях до него. На път към вратата чух гръмотевица. Помолих Маркър да вземе чадър.

— Нямам. — Изрече го е особена гордост към себе си. — От години нямам.

Казах му, че наистина не проумявам как може човек да няма чадър. Добре, хората непрекъснато губят чадърите си, забравят ги в магазини или в таксите, когато дъждът е спрял и се сещат едва при следващия дъжд. Но изобщо да нямаш?

— Тогава как ще остана суха? — попитах.

Той ми подаде найлонова торбичка от „Дуейн Рийд“.

— Вземи това.

— Самата елегантност — казах и я сграбчих от ръката му.

Не се очертаваше блестящо начало на вечерта.

Нещата се влошиха още повече, когато застанахме на ъгъла в напразен опит да хванем такси, което е почти невъзможно в дъждовно време. Живеейки в Манхатън, нищо не ме нервира повече от това да изпадна в безизходица на тротоара в лошо време и на много високи токчета. Когато споделих това с Маркърс, той предложи да изтичаме до метрото.

Намръщих се и му казах, че не мога да тичам на високи токчета. Освен това обувки „Джими Чу“ не са за подземния свят. После, след като най-сетне едно такси спря, лявата ми обувка така се заклеши в канавката, че се наложи да извадя крака си от обувката, да се наведе и да я издърпам. Докато оглеждах издрасканото токче, найлоновата торбичка от „Дуейн Рийд“ хвъркна и челото ми се изпръска с капки дъжд.

Маркърс се закикоти и рече:

— Обувките май щяха да послужат по-добре в подземния свят, а?

Изгледах го кръвнишки, докато той се качваше преди мен в таксито и каза на шофьора адреса. От адреса не можах да определя кой е ресторантът, но си помислих дано да е добър избор, подходящ за трийсети рожден ден.

Минути по-късно установих, че представата на Маркърс за подобаваща вечеря по повод трийсети рожден ден съвпаднаше с моята представа за подобаваща вечеря по повод дваисет и шести рожден ден. Той беше избрал италиански ресторант, за който изобщо не бях чувала, на улица във Вилидж, по която никога не бих си направила труда да мина. Не е нужно да казвам, че аз бях единствената в заведението, обута с „Джими Чу“. Да не говорим, че и храната беше отвратителна. Имам предвид стар, претоплен хляб, тръснат на масата в червена пластмасова кошничка, подплатена с восъчна хартия, последван от

преварена паста. Единствената причина, поради която издържах стоически и поръчах десерт, беше да проверя дали Маркърс поне за миг си беше помислил да поиска свещ за тортата ми, да направи нещо церемониално или специално. Разбира се, моето тирамису пристигна без никаква украса. Нямах поръсени малини, нямаше тържествено поднасяне. Когато забодох вилицата в тортата, Маркърс ме попита дали искам подаръка си.

— Разбира се — отговорих и свих рамене.

Той ми подаде кутия от „Тифани“ и за момент се развълнувах. Но подобно на избора му за вечеря, той се беше провалил и на щанда за подаръци. Сребърни обеци „Елза Перети“ във формата на бобени зърна. Дори не бяха платинени или от бяло злато. Вярно, бяха от „Тифани“, но масово производство. Отново подходящи за два̀сет и шести ро̀ден ден, но не и за трий̀сети. Клеър се бе представила по-добре. Нейният подарък поне беше във формата на сърце, а не във формата на зеленчук, пораждащ газове.

Докато Маркърс подписваше чека, аз се въздържах да не направя подличката забележка относно малката вероятност номерът с обещите във форма на бобени зърна да е предназначен да отклони вниманието ми от диамантения пръстен, който беше скрил в джоба на коженото си сако. Вместо това му благодарих за обещите и ги поставих обратно в кутийката.

— Няма ли да си ги сложиш? — попита Маркърс.

— Тази вечер, не. — Не ми се щеше да свалям диамантените си обеци, които, по ирония на съдбата, бяха подарък от Декс за два̀сет и шестия ми ро̀ден ден.

След вечеря Маркърс и аз си допихме в „Плаза“ (моя идея), после се прибрахме в апартамента му и правихме секс (негова идея). За първи път не стигнах до оргазъм с Маркърс. Дори до тръпка. Полошото беше, че той като че ли не забеляза това, дори когато сбърчих чело и въздъхнах — портрет на разочарована жена. Тъкмо обратното — дишането му стана дълбоко и равномерно. Той заспиваше. Денят ми започна и свърши с разочарование.

— Явно, че това не означава годежен пръстен — подметнах на висок глас.

Той не отговори, затова изстрелях друга язвителна забележка, нещо в смисъл, че *спечелих нещо и загубих нещо*.

Маркърс се надигна до седнало положение, въздърна и рече:

— От какво се оплакваш сега, Дарс?

И битката започна. Аз го нарекох безчувствен, а той мен — претенциозна. Казах му, че е стиснат, а той — че съм разглезена. Заявих му, че „бобените“ обеци не са хубави. Той отвърна, че с удоволствие ще ги върне. Накрая струва ми се, подметнах, че по-добре да си бях останала с Декс. И че може би не бива да се женим. Той не ми отговори. Само ми хвърли леден поглед. Не такава реакция очаквах. Сетих се за думите на Рейчъл: „Обратното на любовта не е омразата, а равнодушието“. Изражението на Маркърс показваше пълно равнодушие.

— Искаш да се отървеш, нали! — извиках, обърнах се и заплаках тихо във възглавницата си.

Мина доста време, преди Маркърс да се размърда и да обвие ръка около мен.

— Хайде да не се караме повече, Дарс. Извинявай. — Тонът му беше неубедителен, но поне се извиняваше.

Казах му, че съжалявам за нещата, които му наговорих, особено подмятането за Декс. Казах му, че го обичам. Той също, едва за втори път, отвърна, че ме обича. Но когато отново заспа, както ме беше прегърнал, разбрах, че връзката ни не е съвсем наред. При това знаех, че от самото начало не започна наред. Разбира се, и двамата бяхме изпитали страст под дървото в Ийст Хамптън. А след това много пъти бяхме прекарвали чудесно, но какво друго правехме заедно? Напомних си, че Маркърс е баща на детето ми и си дадох обет да се постарая нещата между нас да потръгнат. Опитах се да избира име на дъщеричката ни. Анабел Франческа, Лидия Брук, Сабрина Роуз, Палома Грейс. Представих си живота ни заедно, разлиствайки страниците на албум — розовеещи снимки върху кремави страници.

Но в последните секунди, преди да заспя, в полусън, когато смяташ, че диктуваш какво сънуваш, си помислих за неодобрителния поглед на Клеър и собствените си чувства на неудовлетвореност. После умът ми се прехвърли другаде и заседна в миналото. Съсредоточи се в Декс и Рейчъл и в нещо, което никога вече нямаше да се случи.

[1] Антибактериален разтвор за устна хигиена. — Бел.ред. ↑

[2] Ето (фр.). — Бел.прев. ↑

[3] Популярен американски тв водещ. — Бел.ред. [↑](#)

ГЛАВА 13

През следващите седмици връзката ми с Маркърс продължи да се разпада. Дори сексът — крайгълният камък на взаимоотношенията ни — започваше да става рутинен. Опитвах се да си внуша, че ни пречи стресът, породен от промените в живота: предстоеше да си търсим апартамент, да планираме сватба, очаквахме бебе.

Когато попитах Маркърс защо, според него, се караме толкова, той изтъкна като причина моето „съсредоточаване“ върху Рейчъл и Декс. Каза, че се е уморил от моите вечни въпроси, че не смятал за здравословно да отдавам толкова време на размисли какво ли правят те, и че би трябвало да насоча вниманието си към собствения си живот. Обещах да говоря по-малко за тях, вярвайки, че е въпрос на седмици да престана да се интересувам повече какво правят. Но в сърцето ми се загнезди безпокойството, че това няма да е толкова просто и че независимо от усилията да оправя нещата с Маркърс, ние бяхме пред прага на скъсване.

Онова, което ме човъркаше дори повече от всяка нередност във връзката ни, беше съпътстващото ме съжаление за бебето. Много се перчех, но дълбоко в себе си не бях сигурна, че го искам. Още от тийнейджърка държах да съм слаба, красива, забавна и безгрижна. Едно бебе застрашаваше всичко това. Нямах представа в какво щях да се превърна. Да не говорим, че изобщо не се чувствах като майка.

Собствената ми майка ми се обаждаше час по час в тези преходни седмици, просто да провери как съм, гласът ѝ беше изпълнен със съжаление и безпокойство. Да бъда без мъж за нея беше съдба, лоша от смъртта, затова накрая я извадих от нещастieto ѝ и ѝ казах, че си имам нов приятел.

Бях в апартамента на Маркърс и разговарях по телефона, като междувременно си похапвах пица. Бях пропуснала вечерята, тъй като си бях взела нужната доза въглехидрати и мазнини за деня.

Когато ѝ казах добрата новина, тя възкликна:

— Толкова скоро! — В гласа ѝ се долавяше известно неодобрение. И гордост, че отново съм хванала юздите. — Как се казва?

— Маркъс — отвърнах, надявайки се тя да не си спомни, че имаше шафер на име Маркъс. Искях да ѝ спестя това. Разбира се, нямах намерение да ѝ казвам скоро за бебето.

— Чернокож ли е? „Маркъс“ ми звучи като име на чернокож.

— Не, бял е.

— От Марк ли идва?

— Не. Просто Маркъс — отвърнах, като го погледнах и му се усмихнах.

— Маркъс чий?

— Маркъс Питър Лосън — обявих гордо.

— Харесва ми цялото му име. И *то много*. Не бях очарована от името „Декстър“. А ти?

— И аз не особено — отвърнах, макар в действителност името „Декс“ да ми харесваше. То съдържаше известна самоувереност. Но и името „Маркъс“ — също.

— Как изглежда? Разкажи ми за него. Как се запознахте?

— Виж, мамо, какво ще кажеш да се срещнеш лично с него? Този уикенд ще си дойдем у дома. Днес запазих самолетни билети.

Маркъс рязко вдигна глава, за да ме погледне. Това беше ново за него. Още не бях успяла да му кажа за намерението ми да пътуваме.

— Фантастична новина! — възкликна тя.

Някъде зад нея баща ми я попита дали се връщам с Декс. Майка ми покри слушалката с ръка, но въпреки това я чух да му отговаря: „Не, Гари. Дарси си има нов приятел“.

Маркъс нервно прошепна нещо. Аз му дадох знак с ръка да млъкне. Той направи въображаемо хвърляне на топка за голф и промълви, че имал други планове.

Поклатих глава и с уста оформих думите: „Ще ги отмениш“.

— Добре, но ми дай малко повече информация — продължи майка ми. — Как изглежда той?

— Хубав е. Ще го обикнеш. И всъщност той е тук, до мен. Така че, трябва да затварям.

— О! Дай ми го да го поздравя — настоя тя.

— Не, мамо. Скоро ще се запознаеш с него!

— Нямам търпение.

— Ще го харесаш повече от Декс — добавих, намигайки на Маркърс. — Сигурна съм в това.

— Декс ли? — закикоти се майка ми. — Кой Декс?

Усмихнах се и затворих телефона.

— Каква е основната идея? — поиска да узнае Маркърс.

— Забравих да ти кажа, че запазих самолетни билети за Инди.

Той метна парчето пица обратно в мазната кутия и рече:

— Няма да ходя в Инди този уикенд.

— Попитах те дали имаш планове, не помпиш ли? Ти каза, че нямаш.

— Попита ме за петък или събота вечер. А аз ще играя голф в събота следобед.

— С кого? С Декс ли?

Маркърс извъртя очи нагоре.

— Имам и други приятели в този град, знаеш го.

Много малко, помислих си. Друг проблем за връзката ни. Когато бях с Декс, се движехме с голяма група приятели. А двамата с Маркърс прекарваме времето си сами, предимно в апартамента му. Знаех, че трябва да организирам парти, за да го представя, но още не бях напълно готова да дам възможност на моите изискани познати да си съставят мнение за новия ми приятел. И във всеки случай трябваше първо да му купя някои нови дрехи.

Маркърс продължи:

— Дарси, не можеш просто да планираш пътуване, без да ми кажеш. Това не е редно.

— Хайде, Маркърс. Това пътуване наистина е важно. Просто ми „подай топката“ в случая — казах, като използвах един от многото му спортни изрази.

Той поклати глава.

Положих глава върху гърдите му и додадох с най-милият си глас:

— Трябва да се запознаеш с тъщата и тъста си. Време е да разкрием връзката си.

Той въздъхна уморено и рече:

— За в бъдеще не ме включвай в глупости, без да ме питаш. Този път ще дойда.

Сякаш някога си имал избор, помислих си.

За първи път в дългата си история на връзки с мъже можех да кажа, че в действителност родителите ми искаха да харесат момчето, което довеждах вкъщи. Инстинктът им в миналото винаги беше да съдят и да не одобряват. Баща ми следваше сценария на разпитите в дневната — преданият съблюдател на спазването на полицейския час, пазителят на моето целомъдрие. Макар да съм сигурна, че той наистина притежаваше инстинкти на закрила, винаги имах чувството, че го прави предимно за показ. Колкото до майка ми, на нея ѝ харесваше, съдейки по начина, по който щеше да го преразказва по-късно. „Видя ли как баща ти сложи Блейн на мястото му?“, беше ме попитала тя на сутринта след една среща. Според мен това ѝ напомняше младежките ѝ години, когато е била най-популярната девойка в нейния заспал град в Средния запад и дядо ми е трябвало да прогонва ухажорите ѝ.

Докато баща ми не държеше на външния вид, то майка ми беше сурова, когато бяхме сами, но се разтапяше пред въпросното момче. Тя имаше високи изисквания за човека до мен. Всеки мой приятел трябваше да бъде хубав като мен и това беше основното. Освен това трябваше да е умен, макар че би подминала това качество, ако мъжът имаше пари. И трябваше да показва добри маниери. Наричах това „показно качество“ — „за да се впечатляват съседите“. Декс имаше последното в изобилие. Той беше удържал пълна победа по всички показатели.

Маркъс, от друга страна, съвсем не беше съвършен, но притежаваше едно важно качество: родителите ми силно се нуждаеха от това да го харесат. Каква беше алтернативата им? Дъщеря им да навърши трийсет и да е сама? Знаех, че тази мисъл караше и двамата да потръпват. По-точно, караше майка ми да потръпва и следователно ставаше проблем и на баща ми. На майка ми ѝ харесваше, че имах бляскава работа и изкарвах добри пари, но тя даваше ясно да се разбере, че според нея аз трябва да се омъжа, да родя деца и да имам спокоен живот. От мен тя нямаше да чуе възражения към подобно нещо. Работата ми можеше да е приятна, но не колкото масаж в „Блис“, пазаруване в „Бенделс“ и обяд в „Боло“.

И тъй, въпросния петък ние с Маркърс заминахме за Индианаполис за важното представяне. Заварихме баща ми да чака до багажната лента, усмихнат до уши. Баща ми може да е пример за изискан човек. Гърстата му коса е винаги сресана, носи ризи и пуловери, изгладени панталони в цвят как и мокасини с пискюли. Зърбите му светят в тъмното, както подхожда на най-добрия зърболекар в града.

— Тате! — изписках аз, докато вървахме към него.

— Здравей, мила — каза той и разтвори обятия да ме прегърне. Подуших афършейва му и ми стана ясно, че си е взел душ малко преди да тръгне с колата за летището.

— Толкова се радвам да те видя — казах с гласа на „татковото момиченце“, доближаващ се до бебешки говор.

— И аз, сладкишче.

Това беше рутина, която ние спазвахме цял живот. Друг начин не познавахме. Когато баща ми и аз оставахме сами за по-дълго време, ние мърквахме и се чувствахме неловко. Но пред хората влизахме в биещи на очи традиционни роли — роли, които караха и двамата ни да се чувстваме удобно. Не мисля, че щях да забележа тази динамика, ако не бях наблюдавала Рейчъл и баща й. Те разговаряха като приятели.

Отделих се от баща ми и се обърнах към Маркърс, който пристъпваше от крак на крак и по всичко личеше, че се чувства изключително неловко.

— Татко, това е Маркърс.

Баща ми изправи рамене, пристъпи крачка напред и се ръкува отзивисто с Маркърс.

— Здравей, Маркърс. Аз съм Гари Роун. Добре дошъл в Индианаполис. Радвам се да се запозная с теб — избоботи той с веселия си глас, с който огласяваше и зърболекарския си кабинет.

Маркърс кимна и смърка, че и на него му е приятно да се запознаят. Аз го погледнах с широко отворени очи, сякаш го питах: „Това ли е най-доброто, което можеш да направиш?“. И не се ли вслуша в „лекцията“ ми в самолета, в неуморните ми обяснения, че родителите ми много държат на имиджа? „Първите впечатления са последните впечатления“, беше един от любимите изрази на баща ми. Бях казала и това на Маркърс.

Изчаках Маркър да каже още нещо, но той само измести поглед към багажната лента.

— Онзи багаж там твой ли е? — попита ме той.

— Да — отвърнах, като видях куфара си „Луи Вюитон“. — Моля те, вземи го.

Маркър се наведе и го свали от лентата.

— Уууф — изрече той под носа си — четвъртият коментар относно препълнения куфар, откакто напуснахме града.

— О, Маркър, дай на мен. — Татко се пресегна да вземе куфара ми.

Маркър сви рамене и му го подаде.

— Щом настоявате.

Свих се от притеснение — поне да се беше опитал да възрази.

— Да, татко. Маркър ще носи своя багаж — намесих се, като погледнах грозната му раница в граховозелено с оръфани ремъци, украсена отстрани с някакво старо Интернет-лого. Видях, че и баща ми забеляза всичко това.

— Дадено. Тръгваме — подкани ни гръмко баща ми, потривайки енергично ръце. После, когато стигнахме до БМВ-то му, той ни каза, че на идване го глобили за превишена скорост. — Беше само с единайсет километра.

— Наистина ли само с толкова, татко?

— Честна дума. Малко над единайсет. Маркър, ченгетата в този град са безжалостни.

— Нали това ти разправях в гимназията! — добавих, като го плеснах по ръката. — И спрямо мен се престаравах.

— Шестнайсетгодишна да пиеш водка на паркинга на „Бъргър кинг“? Малко трудно бих характеризирал това като престараване от страна на полицията — изкикоти се баща ми. — Маркър, много случки мога да ти разкажа за нашето момиче.

Нашето момиче. Това беше голям жест. В комбинация с веселото му настроение, непосредствено след глобата, беше само още едно доказателство за решението му да хареса новия ми приятел.

— Мога да си представя — отвърна Маркър от задната седалка с разсеян, отегчен глас. Дали не схвана намеците на баща ми, или просто не желаше да влезе в приповдигнатия му тон?

Обърнах се да го погледна, но лицето му беше в сянка и не можах да разгада изразението му. През останалата част от пътя за вкъщи Маркърс на практика не продума изобщо, въпреки огромните усилия от страна на баща ми.

Когато завихме по задънената ни улица, посочих на Маркърс къщата на Рейчъл. Той издаде звук в знак на потвърждение.

— Семейство Уайт не са ли тук? — попитах баща си, като забелязах, че нито една лампа у тях не свети.

Той се пресегна да стисне коляното ми с едната ръка, а е другата отвори вратата на гаража с дистанционното.

— Не, тук са, струва ми се.

— Може би са разбрали, че си идвам у дома и не желаят да се срещнем лице в лице — казах.

— Не забравяй все пак, че вината не е тяхна — отбеляза баща ми, — а на Рейчъл.

— Знам — отвърнах, — но на практика са възпитали една предателка.

Баща ми направи физиономия, изразяваща „съвсем правилно“.

— Мислиш ли, че мама няма да възрази, ако влезем през задния вход? — попита той. Според майка ми всеки, който идва за първи път у дома, трябва да мине през предната врата — не че Маркърс би забелязал разликата.

И наистина, тя надникна в гаража и прошепна, сякаш ние с Маркърс нямаше да я чуем.

— Гари, през предната врата.

— Децата имат багаж — рече той.

Майка ми се насили да се усмихне и каза с нейния развълнуван, общителен глас:

— Добре тогава, влизайте! Влизайте!

Както винаги беше гримирана напълно — тя си „слагаше друго лице“ дори когато отиваше до бакалията. Косата ѝ беше прибрана с украсена с камъни шнола, която ѝ бях купила от „Барнис“, и беше облечена от главата до петите в цвят слонова кост. Изглеждаше красива и аз бях горда, че Маркърс я вижда такава. Ако се позовеше на израза, че „като остарее, дъщерята ще заприлича на майка си“, то той трябваше да е изключително доволен.

Маркърс и баща ми се заловиха да пренесат багажа ни, маневрирайки между колата и косачката за трева, докато майка ми му опяваше, че бил паркирал колата прекалено вляво.

— Ооо, точно в средата съм — възрази той с раздразнение в гласа. Родителите ми постоянно се заяждаха един с друг, което ставаше все по-често с годините, но знаех, че те ще останат заедно завинаги. Може би не от любов, но защото и двамата обичаха представата за подобаващ дом — доброто, здраво семейство. — Точно в средата съм — повтори баща ми.

Майка ми се въздържа от отговор и ни отвори широко вратата. Когато ме целуна, носът ми се изпълни с аромата на парфюм „Шанел № 5“, сложен по-обилно от обикновено. После се обърна към Маркърс, обгърна с длани лицето му и му залепи дълга целувка право по устата.

— Маркърс! Добре дошъл! Толкова се радвам да се запозная с теб.

— И аз се радвам да се запозная с вас — смънка в отговор Маркърс.

Майка ми не обича хора, които мъркат. Тайно се надявах, че срамът от посрещане на гостенин между тъмния ни гараж и пералното помещение ще я разсее и тя няма да забележи, че приятелят ми едва си отваря устата. Тя бързо ни избути към кухнята. На плота бяха сложени блюда със сирена, маслини и прословутите й солени със скариди.

Брат ми Джеръми и приятелката му Лорън се появиха изневиделица като прелюбопитна двойка домашни любимци. Никога не се случваше някой от тях двамата да е в лошо настроение. Веднъж баща ми беше подметнал, че двамата имат два вида настроение: весело или сънено. Както се очакваше, Лорън побърза да се представи и се впусна в безсмислена история за едни от съседите ни. Познавах Лорън от бебе — тя живееше на съседната улица и Рейчъл често я наглеждаше — така че знаех, че е от момичетата, които обсебват разговора с напълно празни приказки, по-характерни за стара дама в църква, а не за двайсет и пет годишна жена. Времето, голямата разпродажба в „Джоанс фабрикс“ или последните победители на бинго в „Гуд хейвън“^[1] — частната клиника за стари хора, където тя работеше.

Когато Лорън завърши разказа си, баща ми попита Маркърс какво ще пие.

— Една бира ще ми дойде добре — отвърна той.

— Дай му охладена чаша, Гари — подсети го майка ми, докато баща ми отваряше една „Будвайзер“.

— О, не ми трябва чаша. Но благодаря, все пак — каза Маркър и пое бутилката от баща ми.

Докато всички последвахме майка ми към дневната, с поглед му подсказах, че трябваше да приеме чашата. Лорън седна до брат ми на дивана и плътно обви ръката си около неговата. Брат ми също е малко задръстеняк, но докато оглеждах памучния пуловер на приятелката му с лого „Гуд хейвън“, избелени подрязани дънки, спортните ѝ обувки „Кед“ без чорапи (гледка, която не можех дори да възприемам, докато беше за кратко приемлива в гимназията), за сетен път реших, че той заслужава нещо по-добро. Маркър и аз седнахме на отсрещния диван, а родителите ми се настаниха във фотьойлите.

— И тъй — подхвана майка ми, кръстосвайки глезени. Предположих, че тя е готова да разпитва Маркър. Чувствах се нервна, но и развълнувана, надявайки се той да се справи и да ме накара да се гордея с него. Но вместо да съсредоточи вниманието си върху Маркър, майка ми рече:

— Лорън и Джеръми имат новина за нас!

Лорън се закикоти и изпъна напред лявата си ръка, разкривайки, доколкото можех да видя от мястото си срещу нея, диамантен пръстен с обков от бяло злато или платина.

— Изненада!

Погледнах брат си. Наистина бях изненадана. И то, защото не беше овален пръстен със скъпоценни камъни и обков от жълто злато.

— Ще се женим — потвърди Джеръми.

Маркър ме изпревари:

— Поздравления — и вдигна бирата си.

Джеръми върна жеста с чашата си с кола.

— Благодаря, човече.

Джеръми не биваше да казва „човече“. Той просто сгафи. Не умее да преценява ситуацията.

— Поздравления — добавих и аз, но гласът ми прозвуча приповдигнат, неестествен. Станах, за да огледам пръстена и бързо прецених, че макар диамантът да имаше приличен размер, той леко жълтееше. Според мен не беше високо качество.

— Много е хубав — казах и върнах ръката на Лорън върху коляното на брат ми.

Майка ми започна да сантименталничи относно сватбата през май в Инди и сватбеното тържество в нашия кънтри клуб.

Казах им, че много се радвам за тях, устните ми бяха разтегнати в изкуствена усмивка, докато се опитвах да потисна завистта си. Запитах се как може да ревнувам от смотания си по-малък брат и това момиче с грозен бретон и дебели бедра, натъпкани в избелени дънки. И все пак, колкото и да не беше за вярване, тъкмо това чувствах. Обезпокои ме ентусиазмът на майка ми. Обезпокои ме фактът, че Лорън сякаш щеше да ме измести от фокуса на майка ми като бъдеща булка. А онова, което ме подразни най-много, беше, че тяхната пролетна сватба щеше да измести фокуса от бебето ми и мен.

— Сега ли да я попитам? — обърна се Лорън нетърпеливо към Джеръми.

— Да, давай. — Лицето на Джеръми грейна от усмивка.

— Какво да ме пита?

— Искаме да ни станеш шаферка — изчурулика Лорън. — Защото за мен винаги си била като по-голяма сестра. — Тя погледна към Маркърс и додаде: — Дарси ми е била бавачка навремето.

— Никога не съм ти била бавачка. Рейчъл беше.

— Е, да де — и усмивката и леко се стопи. Споменаването на Рейчъл помрачи атмосферата. Ефектът ми хареса — хареса ми напомнянето на всички за страданието ми. Но резултатът беше краткотраен. Усмивката на Лорън бързо се възвърна. — Но ти винаги ѝ помагаше. И беше толкова забавна.

— Благодаря — отвърнах. — Ще се постарая.

— Значи приемаш?

— Какво да приемам? — попитах, преструвайки се на озадачена.

— Да станеш шаферка?

— О! Да. Разбира се.

Лорън плесна с ръце и изписка.

— Божичко! И искам да ми помогнеш. Имам нужда от помощта ги.

Сигурно ще го каже още веднъж, помислих си. И точно така стана.

— Ще се нуждая от помощта ти, защото ти ги умееш тия неща.

— Защо? Защото съм станала експерт по сватбите, след като планирах сватба почти цяла година? — Поредно напомняне за болката ми.

Лорън трепна, но после се съвзе.

— Не. Не затова. Просто защото имаш великолепен вкус. — Тя пак се обърна към Маркъс. — Невероятен вкус. Никой друг няма вкус като Дарси.

Това до голяма степен беше вярно. Маркъс кимна и отпи нова глътка бира.

— Затова ми е нужна помощта ти — продължи тя възбудено.

Добре. Да започнем с тия дънки. И с „Кед“. И с бретона ти. Погледнах към майка ми, надявайки се тя да мисли същото. Обикновено беше права в критиките си към Лорън, която напоследък избягваше ружа — двете кръгли петна от розово напълно липсваха от бузите ѝ. Не че Лорън имаше особено изразени скули. Да речем, че тя не издаваше най-добрите гени. Но явно, майка ми не беше настроена за критика както обикновено; беше хипнотизирана от планирането на розовото сияние на нова сватба. Тя погледна Джеръми и Лорън с обожание.

— Лорън примираше да ти се обади. Но ние с Джеръми я убедихме да почака и да ти го каже лично.

— Радвам се, че го направи — казах безизразно.

— Ти беше права, мамо — рече Лорън.

Мамо? Добре ли чух?

Погледнах Лорън.

— Значи вече я наричаш „мамо“? — Много скоро щеше да предяви претенции към бижутата и порцелана на майка ми.

Лорън се закикоти, притисна ръката на Джеръми до бузата си, показвайки по отвратителен начин изблик на обич. Заприлича ми на реклама на „Кодак“, от която се очаква, че ще те накара да се разплачеш.

— Да. Отдавна я чувствам такава, но вече ми се струва редно да я наричам така.

— Разбирам — рекох с надеждата да прозвучи максимално неодобрително. После отместих поглед към Маркъс, който допиваше бирата си.

— Искаш ли още една? — попитах, тръгвайки към кухнята.

— Да.

Изгледах го.

— Ела с мен.

Маркът тръгна след мен в кухнята, където можех да се откъсна от семейството си.

— Как може да не спират да говорят за тази сватба след онова, което преживях аз. Можеш ли да повярваш колко са нечувствителни всички? Искях да им кажа, че ние ще се женим. Сега вече не ми се струва редно. Вероятно защото нямам дори пръстен — добавих. Сигурно не биваше да хвърлям вината на Маркът по този начин, но не можах да се сдържа. Да обвинявам някого ми е просто естествен инстинкт, когато съм разстроена.

Маркът ме погледна и рече:

— Ще ми дадеш ли бира?

Отворих хладилника с такъв замах, че едно шише с кетчуп „Хайнц“ изхвъркна от преградата от вътрешната страна на вратата и падна на пода.

— Всичко наред ли е там? — попита майка ми от дневната.

— Дори екстра! — отвърнах, а Маркът постави кетчупа на мястото му и си взе друга бира.

Поех си дълбоко въздух и двамата се върнахме в дневната, където майка ми и Лорън разговаряха за списъка на гостите.

— Двеста ми се струват достатъчно — говореше Лорън.

— Ще видиш, че двеста е почти минимумът. После списъкът бързо набъбва. Ако родителите ти поканят двайсет двойки и ние — двайсет двойки, това са осемдесет души — сметна майка ми.

— Вярно — каза Лорън. — А ми се иска да поканя и много хора от „Гуд хейвън“.

— Това поне ще намали сметката за алкохола — пошегува се Маркът.

Лорън се разкикоти.

— Ще се изненадаш, като разбереш колко много пият. Всяка година на Коледното тържество те са почти мъртвопияни.

— Май тогава му отпускате края — подметнах.

— А те... как да кажа... чифтосват ли се? — попита Маркът.

Неговият пръв съществен принос за разговора беше за старческия секс. Прекрасно!

Лорън пак се закикоти и подхвана разказ за Уолтър и Мъртъл и скорошната им забелка в стаята на Мъртъл. След като Лорън изчерпа романтичната случка в старческата клиника майка ми най-сетне се обърна към приятеля ми и рече:

— Е, Маркърс, разкажи ни нещо за себе си.

— Какво искате да знаете? — попита той.

Декс щеше да зададе същия въпрос, но със съвършено различен тон.

— Каквото и да е. Всичко. Искаме да те опознаем.

— Ами, аз съм от Монтана. Завърших „Джорджтаун“. Сега върша една безсмислена маркетингова работа. Това е.

Майка ми повдигна вежди и се размърда на мястото си.

— Маркетинг? Колко интересно.

— Не особено — каза Маркърс. — Но поне мога да си плащам сметките. Едва-едва.

— Никога не съм бил в Монтана — отбеляза Джеръми.

— И аз — добави Лорън.

— А изобщо били ли сте в друг щат? — смънках под носа си. После, преди Лорън да почне да разказва за пътуването в детството си до Големия каньон, добавих: — Е, какво имаме за вечеря?

— Лазаня. Мама и аз я правихме заедно.

— Ти и мама, а?

Това изобщо не смути Лорън.

— Да! И ти ще си ми сестра! Като сестрата, която никога не съм имала! Това е много, ама много чудесно.

— Ъхъ — изрекох.

— А ти, Маркърс, имаш ли братя или сестри? — попита майка ми.

— Да. Имам брат.

— По-голям или по-малък?

— С четири години по-голям.

— Колко хубаво.

Маркърс й се усмихна сковано и отпи от бутилката си. Изведнъж си спомних колко много исках да го целуна вечерта на рождения ден на Рейчъл, като го видях да пие бира на бара. Къде отидоха тези чувства?

Слава богу, времето за коктейли най-сетне свърши и шестимата се отправихме към трапезарията „Итън Алън“ на майка ми. Бюфетът с

порцелан беше излъскан като огледало и пълен с нейния порцелан „Ленокс“ и поне дузина фигурки хумел^[2].

— Настанявайте се всички. Маркъс, ти може да седнеш тук — и тя посочи стария стол на Декс. Забелязах тъга в очите ѝ. Декс ѝ липсваше. После по лицето ѝ премина друго изражение — изражение на решителност.

Въпреки усилията ѝ обаче, вечерята премина потискащо. Имаше сковани въпроси от страна на родителите ми и сбити отговори, поливани с още бира, от страна на Маркъс. После той направи коментара, който щеше да остане в историята.

Всичко започна, докато Джеръми говореше за един от пациентите си — възрастен мъж, който напуснал съпругата си заради по-млада жена. С трийсет и една години по-млада от него.

— Какъв срам! — избъбри Лорън.

— Шокиращо — добави майка ми.

Дори баща ми, когото подозирах, че е имал прегрешения, поклати глава с явно отвращение.

Но по някаква причина Маркъс просто не можа да се присъедини към неодобрението на останалите от групата. Поне изобщо да не се беше обаждал, както до този момент. Вместо това обаче той реши да си отвори устата.

— Трийсет и една години, а? Това ще рече, че втората ми съпруга още няма да е родена.

Баща ми и Джеръми се спогледаха с еднакво повдигнати вежди. Майка ми се сви и продължи да поглажда столчето на винената си чаша. Лорън се разсмя нервно и рече:

— Беше наистина смешно, Маркъс. Добре го каза!

Маркъс се усмихна полусърдечно, съзнавайки, че шегата му не се е възприела добре.

Изведнъж почувствах, че не съм в настроение да спасявам вечерта или впечатлението за новия ми приятел. Станах и занесох чиниите си в кухнята — с изправен като бастун гръб. Чух майка ми да се извинява и да тръгва след мен.

— Мила, той просто се опитваше да бъде забавен — зашепна тя, докато бяхме сами в кухнята. — А може би просто се притеснява, че се вижда за първи път с родителите ти. Баща ти е способен да стряска хората.

Но ми беше ясно, че тя не вярваше на думите си. Мислеше си, че Маркърс е груб, тъп и не може да се сравнява с Дексър.

— Обикновено не е такъв — рекох. — Когато поиска, може да е очарователен колкото Декс.

Но докато се опитвах да убедя майка ми, осъзнах, че съм напълно наясно, че Маркърс по нищо не прилича на Декс. По нищо. Последните капки кафе капнаха в кафеника едновременно с една-единствена мисъл. *Аз. Избрах. Погрешния.*

Върнахме се в дневната, където всеки се правеше, че се наслаждава на пая с крем от ягоди от „Крауфордс бейкърс“. Майка ми се извини два пъти, че не го е опекла лично.

— На мен ми харесват пайовете от „Крауфордс“. Имат вкус на домашно приготвени — отбеляза Лорън.

Баща ми си затананика мелодия от „Шоуто на Анди Грифит“ между хапките, докато не улови кръвнишкия поглед на майка ми. След още няколко мъчителни момента казах:

— На мен не ми се яде пай. Отивам да си лягам. Лека нощ.

Маркърс стана, забарабани с пръсти по масата и също каза, че се „измита“. Благодарни на майка ми за вечерята и ме последва тихомълком, оставяйки чиниите си на масата.

Заизкачвах се по стълбите пред него, после тръгнах по коридора и внезапно се спрях пред стаята за гости.

— Това е стаята ти. Лека нощ. — Бях прекалено изтощена, за да се настроя за голяма препирня.

Маркърс разтри рамото ми.

— Стига, Дарс.

— Горд ли си със себе си?

Той се захили самодоволно, което още повече ме вбеси.

— Как можа да ме изложиш така?

— Беше шега.

— Не беше смешно.

— Съжалявам.

— Не, не съжаляваш.

— Наистина съжалявам.

— Как мислиш, че трябва да им кажа, че ще се женим и че съм бременна от теб? Мъжът, който възнамерява да ме напусне след

трийсет години заради друга жена? — Почувствах се уязвима, нещо, което не бях чувствала преди да забременея. Чувството беше ужасно.

— Знаеш, че беше шега.

— Лека нощ, Маркъс.

Прибрах се в стаята си, надявайки се той да ме последва. Но не стана така. Седнах и се загледах в лавандуловите стени, покрити със снимки от по-щастливи дни. Снимки, които жълтееха и се навиваха в краищата и ми напомниха колко много време е минало, колко дълъг път бях извървяла от гимназията. Вгледах се в снимката си с Рейчъл и Анализе след един футболен мач. Бях в униформата си на главна мажоретка, а те двете бяха облечени в пуловери на „Нейпървил хай“. Бузите ни бяха изрисувани с малки оранжеви лапи. Спомних си, че Блейн точно бе хванал дълъг пас, с което спечели мача и изведе отбора ни до четвъртфиналите. Помня как, като свали каската си, косата и лицето му бяха прогизнали от пот като на секси, звездата от реклама за „Гаторейд“. После, докато тълпата ревеше, той ми се усмихна до уши от страничната линия и посочи, сякаш да каже: „Това е за теб, мила!“. Като че ли всеки на онзи стадион проследи пръста му към мен.

Тогава животът беше хубав, помислих си и се разплаках. Не че толкова ми липсваше хубавото време, макар че наистина ми липсваше. По-скоро поради осъзнаването, че се превръщах в едно от ония момичета, които се чувстват тъжни, когато разглеждат гимназиални снимки.

[1] Уютно убежище (англ.). — Бел.прев. ↑

[2] Керамички фигурки по името на тяхната създателка, немската монахиня Мария Иносенсия Хумел; впоследствие започват да се продават масово от порцелан. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 14

На другата сутрин чух леко почукване на вратата и гласа на майка ми.

— Дарси, будна ли си?

Майчинският ѝ тон — неестествен за нея — ме накара да се почувствам още по-зле.

— Влез — извиках и почувствах, че ми се повдига.

Тя отвори вратата, прекоси стаята и седна на края на леглото.

— Миличка, не се разстройвай — заговори майка ми и потупа завитите ми крака.

— Не мога. Знам, че вече го мразиш.

— Маркъс ми харесва — отвърна тя неубедително.

— Не, не е вярно. Едва ли би могла след снощи. Той почти не продума... освен да обяви, че ще ме напусне някой ден.

Тя ме изгледа озадачена.

— Ще те напусне?

— Нали подметна за „втора съпруга“ — подсетих я аз и отново наместих главата си върху възглавницата.

— Е, да, но ти и без това не възнамеряваш да се омъжваш за това момче, нали? — прошепна тя.

Начинът, по който изрече „това момче“, изясни всичко.

— Може би — изхленчих.

Майка ми ме погледна разтревожена и отново прошепна:

— Вероятно Маркъс се явява утехата ти след преживяното разочарование.

Подсмръкнах, погледнах я и се запитах дали да ѝ съобща голямата новина — „Само след месеци ще станеш баба“. Но казах само:

— Той изживява тежък период.

— Но ако не се съвземе, просто го зарежи и започни отначало — продължи тя и щракна с пръсти. — Можеш да имаш когото си поискаш.

Де да беше толкова лесно. Ако можех само да се върна и да осмисля грешките си. Осъзнавайки, че това е невъзможно, че бях свързана с Маркъс, ме накара да се почувствам още по-зле. Казах на майка ми, че не ми е добре и че се нуждая от още няколко часа сън.

— Разбира се, скъпа. Почини си... Аз ще ти изпера нещата.

Прането винаги беше грижа на домашната ни помощничка, затова предложението на майка ми беше поредното потвърждение колко много съчувства на положението ми в момента.

— Прането ми е в тюркоазната мрежеста торба — упътих я аз и затворих очи. — И моля те, не слагай сутиените ми „Ла Перла“ в сушилнята. Те са много фини.

— Добре, мила.

Чух я как отваря ципа на куфара ми и изважда нещата от него. После ахна. Ахкането на майка ми беше запазена марка. Драматично вдишване със силен звук, който трудно бихте си представили. За момент си помислих, че тя се изуми от количеството мръсни дрехи. После се сетих какво бях пъхнала в багажа си в последния момент — „Какво да очакваме, когато очакваме бебе?“.

— Какво, за бога, е това?

Нямах друг избор, освен да си призная. Отворих очи, седнах в леглото и рекох:

— Мамо, бременна съм.

Тя ахна отново и притисна слепоочията си с длани.

— Не — и заклати глава, — не, не си.

— Така е.

— От Декс ли? — попита с надежда.

Отчаяно ми се искаше да й кажа, че Декс е бащата. Тя искаше да вярва, че съм се помирила с идеалния мъж. Че съм си върнала очарователния живот.

Поклатих глава с думите:

— Не, от Маркъс.

Майка ми се срути върху леглото, заби юмруци в матрака и захлипа. Не така си представях в детството момента за „Мамо, бременна съм“.

— Мамо, моооля те! Би трябвало да се радваш за мен!

Скръбното й изражение премина в гневно.

— Как можа да си съсипеш живота по този начин? Това момче е ужасно.

— Не е ужасно. Той може да е очарователен и много забавен — възразих, съзнавайки, че не се беше показвал очарователен и още по-малко забавен от доста дълго време насам. — И аз ще се омъжа за него, мамо. И толкоз.

— Не. Не. Не! Не можеш да направиш това, Дарси!

— Напротив, мога.

— Ти съсипваш живота си. Той не е подходящ за теб. Ни най-малко не е. — Очите ѝ се напълниха с нови сълзи.

— Само заради една забележка ли?

— Заради много неща. Заради факта, че двамата не си подходите. Заради държането му снощи. Декс никога не би се държал по такъв плачевен...

— Престани да говориш за Декс! Сега съм с Маркъс — креснах ѝ, без де ме е грижа кой ще ме чуе.

— Съсипваш живота си! — изкрещя тя в отговор. — И баща ти и аз няма да седим отстрани и да те наблюдаваме как го правиш!

— Не съсипвам живота си, мамо. Обичам Маркъс и ние ще се оженим и ще си имаме бебе. Така че най-добре свиквай. Или ще станеш като онези жени в предаването на Опра, които признават, че никога не са виждали внучетата си. — Рязко отметнах завивките си и се запътих към стаята за гости, към прегръдките на бъдещия си съпруг.

В края на краищата нищо не може да се сравни с това майка ти да ти каже, че вземаш погрешно решение, пред това да те убеди, че вършиш абсолютно най-доброто.

Минути по-късно двамата с Маркъс вече си бяхме опаковали багажа и бяхме застанали на ъгъла на задънената улица да чакаме таксито, което бях поръчала. Никой — дори веселият ми брат — не се опита да ни спре. Таксито ни свали пред „Холидей ин“ близо до летището, където Маркъс поне се правеше, че се разкайва. Приех извиненията му и ние прекарахме остатъка от уикенда в правене на секс и гледане на телевизия в една затъмнена стая, която миришеше на белина и цигарен дим. Цялата обстановка беше неопровержимо потискаща, но по странен начин романтична и обединяваща. Двамата с

Маркър предъвахме отново разправията с майка ми, като и двамата се съгласихме, че тя е безсърдечна, повърхностна кучка.

След като се върнахме вкъщи, нещата между нас продължиха в добра светлина — или поне в не съвсем лоша. Но мирът беше краткотраен и след няколко седмици отново се започна. Карахме се почти за всичко. Основните ми оплаквания бяха за прекалено честите му вечери на покер с новите му приятели от съмнителни райони на Манхатън, за овехтелите му гардероб и нежеланието му да идва в апартамента ми. Неговите основни оплаквания се отнасяха до внезапната ми липса на интерес към това да му правя „свирки“, до това, че държа термостата в апартамента му на ниска температура и до обсебването ми от Декс и Рейчъл.

После, един съботен следобед, след една препирня относно името на бебето (той си позволи да предложи името „Джули“, след като си спомних, че ми беше казвал, че жена на име Джули му е отнела девствеността), Маркър ме изрита от апартамента си, заявявайки, че имал нужда да остане известно време сам. И аз си тръгнах оттам. По-късно същата вечер очаквах той да се обади и извини. Но това не се случи. Всъщност той изобщо не се обади. Аз му се обадох. После пак и пак. Оставях му гневни съобщения. След това преминах на заплашителни. Накрая стигнах до истерични, патетични, умоляващи съобщения. Когато най-накрая Маркър ми се обади, злобата и сълзите ми бяха изчезнали. Чувствах само студена неувереност.

— Къде беше целия уикенд? — попитах с жалостив тон.

— Размишлявах.

— За нас ли?

— Тъхъ.

— И над какво точно размишляваше? Дали искаш да бъдеш с мен ли?

— Малко или много...

В този момент ми стана ясно, че цялата сила е в Маркър. Всяка капка от нея. Помислих си за всичките случаи, когато аз зарязвах момчетата и най-вече си спомних за „словото“ ми по повод скъсването с гаджето ми от гимназията — Блейн. Тогава той се разхленчи: „Аз искам да сме заедно, а ти искаш да скъсаме. Защо да е на твоето?“. „Защото, Блейн, казах му, така става в живота. Този, който иска да излезе от една връзка, той държи да е на неговото. Така стоят нещата.“

Тъжната истина на това твърдение сега ме преряза през стомаха. Ако Маркър искаше да си тръгне, аз не можех да направя абсолютно нищо, за да го спра.

И все пак опитах, гласът ми трепереше.

— Маркър, моля те, не го прави!

— Виж какво. Трябва да поговорим лице в лице. След малко ще бъда при теб.

— Ще скъсаш ли с мен? Просто ми кажи още сега. Моля те! — Бях го чакала целия уикенд и ми беше прекалено трудно да понеса мисълта да го чакам още двацет минути.

— Скоро ще дойда — повтори той. Гласът му прозвуча равен, безчувствен.

Пристигна след цял час, облечен с тениска на „Хутърс“^[1].

— Зарязваш ме, нали? — попитах го, преди още да е седнал.

Той отвъртя капачката на бутилка „Спрайт“, отпи глътка и кимна два пъти.

— О, Боже мой! Не мога да повярвам, че това се случва. Как можеш да ме зарежеш? Та аз съм бременна от теб! Как можеш да постъпиш така?

— Съжалявам, Дарси... но просто не искам да бъда с теб.

Това беше най-изненадващото изречение, което бях чувала. Беше дори по-шокиращо от момента, когато Декс излезе от гардероба на Рейчъл. Може би защото беше толкова едностранно. Аз исках Маркър. Той не ме искаше. И толкоз.

— Защо? — попитах. — Заради една кавга ли?

Той поклати глава.

— Знаеш, че не е заради една кавга.

— Тогава защо?

— Защото просто не мога да се ожения за теб.

— Добре. Не е нужно да се женим. Ще живеем като Голди Хоун и... как му беше името?

Той пак поклати глава.

— Не.

— Но аз нося твоето бебе!

— Знам. И там е проблемът. — Той повдигна вежди и ме погледна. — Проблем с няколко решения.

— Казах ти милион пъти: няма да абортирам!

— Това е твое решение, Дарси. Както и да забременееш беше твое едностранно решение. Помниш, нали? — запита той сърдито. — И сега, ето ни на... Просто искам да имаш всички факти относно бъдещето...

Прекъснах го.

— Какво означава това?

— Означава, че не искам да бъда с теб и със сигурност не искам дете. Щети помагам финансово, ако държиш да го родиш, но аз не искам да... се обвързвам — довърши той с видимо облекчение. — Изобщо.

— Не вярвам на ушите си.

— Съжалявам — рече той, но по нищо не му личеше, че съжалява.

Започнах да му се моля. Да плача. Да го увещавам. Обещах да положа повече усилия.

Тогава той ми нанесе последния удар...

— Просто не проявявам вече интерес към теб... — и си тръгна от апартамента ми.

Отново ме заля мисълта за Декс. Само че този път нямах опора. Нямах ухажор на разположение. За първи път в живота си бях свършено сама.

[1] Верига ресторанти в САЩ. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 15

На другия ден се огънах и направих немислимото — обадох се на Декс. Беше жалка и отчаяна стъпка, но не можеше да се отрече — бях станала жалка и отчаяна.

— Здравей, Декс — заговорих, когато той вдигна служебния си телефон в „Голдман Закс“.

След издадения от него звук, който приличаше или на смях, или на покашляне, последва тишина.

— Дарси се обажда.

— Познах те.

— Как си? — попитах, стараяйки се да запазя гласа си равен.

— Добре. А ти?

— И аз... съм добре. Просто се питах... дали може да поговорим? В момента удобно ли е?

— Ами... Всъщност трябва да излизам...

— Добре тогава, а по-късно? Искаш ли да се видим след работа?

— Не съм сигурен — побърза да отговори той.

— Моля те. Наистина имам нужда да поговоря с теб за нещо.

Още щом изговорих думите, осъзнах, че вероятно Декс вече не го е грижа за моите нужди. И наистина, той повтори:

— Не съм сигурен.

— Защо?

— Просто не смятам, че идеята е добра.

— Заради Рейчъл ли?

— Дарси — ядоса се той, — какво искаш?

— Просто имам нужда да те видя. Не може ли просто да се видим? Моля те. Искам да говоря с теб. Сигурна съм, че тя ще разбере — добавих, искайки да чуя от него, че вече не се вижда с Рейчъл. Че те са скъсали. Жадувах да чуя тези думи.

Вместо това той отговори:

— Рейчъл няма да възрази да се видя с теб.

Твърдението не изясняваше нищо. То можеше да означава, че тя е сигурна във връзката им. Можеше да означава, че такава връзка няма. Реших да не го притискам. Засега.

— Ами тогава защо да не се видим?

— Дарси, ти трябва да продължиш напред.

— Аз продължавам. Просто имам нужда да поговоря с теб за нещо.

Той въздъхна и се предаде.

— Добре. Когато кажеш.

Засиях. Планът ми проработи. Той отстъпи, защото тайничко също искаше да ме види.

— Да се видим в нашия апартамент в осем — предложих.

— В нашия апартамент?

— Знаеш какво имам предвид.

— Не. Там няма да дойда. Избери друго място.

— Къде например? — попитах и си помислих дали нямаше предвид някой хубав ресторант. — Ти предложи.

— Какво ще кажеш за „Сешън 73“?

Отбелязах наум факта, че барът се намираше само на пресечки от апартамента на Рейчъл.

— Защо там? — попитах подличко. — Да не би това да е често посещаваното ти място в Тъпър Ийст Сайд?

— Дарси, стъпваш по тънък лед. — Той често използваше тази фраза на шега пред мен. Обля ме вълна на носталгия и се запитах дали и той не изпитва същото.

— Защо да не се видим в апартамента?

— Не насилвай късмета си.

— Но аз искам да ти дам някои неща.

— Какви неща? Аз си взех всичко.

— Има един кашон с твои неща. Неща от шкафа.

— Какви например?

— Географски карти, брошури, няколко писма...

— Можеш да ги хвърлиш.

— Не можеш ли просто да дойдеш в апартамента? Ще поговорим десет минути, ще ти дам нещата ти и ще си тръгнеш.

— Не. Донеси ги в „Сешън 73“.

— Кашонът тежи. Не мога да го повдигна, камо ли да го нося през целия път...

— О, да. Нали си бременна — каза той с горчивина.

Добър знак; нямаше да изпита мъка, ако все още не го беше грижа.

— Добре, ще намина при теб в осем часа. Моля те, пригответи нещата.

— Добре. До довечера, Декс.

По-късно същия следобед след работа се отбих набързо в „Бенделс“, откъдето си взех фамозен кашмирен пуловер с цвета на морска зеленикава пяна, който стоеше опънат на гърба ми. Декстър много харесваше гърба ми. Все ми казваше, че имам най-хубавия гръб и че го харесвал, задето е толкова силен и че нямал никакви тлъстини около сутиена ми. Рейчъл определено има по-пълнен гръб, помислих си, докато бързах по Пето авеню за часа си във фризьорския салон „Луис Ликари“. След страхотната прическа се преоблякох в тоалетната на салона. Искях да съм готова, в случай че Декс отидеше в апартамента преди мен.

Така и стана. Когато се прибрах, той вече беше там — седеше на предната веранда и разлистваше някакъв документ. Изглеждаше прелестно. Сърцето ми затуптя както първия път, когато го видях в онзи бар във Вилидж преди толкова много години. Слънчевият му загар беше избелял, но кожата му продължаваше да блести. Имаше маслинена кожа, за която всяка жена би ревнувала. Съвършен, равномерен цвят, без никакъв дефект. Бакенбардите му бяха малко по-дълги от обикновено и това му придаваше по-секси вид. Хареса ми леката му промяна. Но със или без бакенбарди Декс беше прелестен. Трябваше да си го върна.

— Здравей, Декс — казах и бавно се усмихнах. — Подранил си.

Декс направи гримаса и метна документа в коженото си куфарче. После го затвори шумно, стана и ме погледна право в очите.

— Здравсти, Дарси.

— Да се качим — и тръгнах възможно най-съблазнително по стълбите за третия етаж. Декс не обичаше, че ползвах асансьора за три етажа, затова му показах, че хората се променят. Той ме последва

мълчаливо, после зачака със сериозно изражение да отключи вратата. Пристъпих навътре, но той остана на прага.

— Е? Няма ли да влезеш? — попитах и продължих към дивана.

— Къде са ми нещата? — попита той, без да прави крачка.

Извъртях очи нагоре.

— Но, моля те, влез и седни. Искам да поговорим за секунда.

— Имам работа в девет часа.

— Добре де, сега е едва осем.

Той се огледа нервно наоколо. После въздъхна, тръгна към мен и приседна в самия край на дивана, като постави куфарчето между краката си. Спомних си за всички онези моменти, когато той се тръсваше точно на това място, изритваше обувките от краката си и се облягаше назад. На този диван бяхме вечеряли безброй пъти, бяхме гледали стотици филми и телевизионни предавания, дори бяхме правили любов няколко пъти в началото на връзката ни. Сега той изглеждаше не на място и скован. Беше толкова странно.

Усмигнах му се в опит да променя настроението.

— Дай да приключваме, Дарси. Трябва да вървя.

— Къде отиваш?

— Това не ти влиза в работата.

— С Рейчъл ли ще излизаш? Как са нещата между вас? — Надявах се да чуя, че прибързаният им роман — основан на наранени чувства и неясноти, — се е провалил и е разрушил приятелството им.

Декс каза:

— Да не се впускаме в шарадата на въпроси за това кой как живее, сякаш сме приятели.

— Как да разбирам това?

— Коя част не ти е ясна?

— Това, че не сме приятели.

— Ние не сме приятели.

— С теб бяхме заедно седем години и не сме останали приятели?

Просто така?

Той дори не трепна.

— Да. Точно така.

— Остави въпроса дали сме приятели, защо не можеш да ми кажеш дали си все още с Рейчъл? Какво толкова има? — Млъкнах, молейки се той да каже: Не ставай глупава. Ние с Рейчъл нямаме

връзка. Онзи следобед беше нещо, което просто се случи... Или още по-хубаво... за малко да се случи. Дори може би си бях въобразила слънчевия им загар в „Крейт&Баръл“.

— Нищо — каза той. — Просто смятам, че ще е най-добре да не обсъждаме личния си живот. — Той хвана дръжката на куфарчето си и се заигра с нея.

— Защо? Мога да го понеса. Ти не можеш ли?

Той издиша шумно, поклати глава и отвърна:

— Добре. Щом настояваш. Нещата между Рейчъл и мен вървят много добре. Дори прекрасно.

— Значи на практика се срещате?

— Видя ли? Ето защо не искам да обсъждам живота си с теб. — Декс потърка с ръка челюстта си.

— Добре — подсмъркнах. — Хайде да вземем нещата ти. Те са в спалнята. Помниш къде е, нали?

— Иди да ги донесеш. Ще чакам тук.

— Декс, моля те. Просто ела с мен.

— Не. Там няма да влизам повече.

Въздъхнах и затътрих крака към спалнята, където бях възнамерявала да го прелъстя след някоя и друга чаша вино. Това очевидно нямаше да се случи. Затова взех една кутия за обувки, метнах чифт „Джими Чу“ върху леглото и затършувах в бюрото, за да извадя книжките с инструкции. Една за странния калкулатор, който той беше купил за домашния си кабинет. Друга за стереото. И няколко карти на окръг Колумбия, където живееше баща му. Сложих нещата в кутията за обувки. После, колкото да я направя по-тежка, сложих в нея наши годечни снимки, една от които в скъпа сребърна рамка. Знаех, че тя беше една от любимите на Декс с мен, затова се бях изненадала, че беше взел други снимки с нас, а тази беше оставил. Върнах се обратно в дневната, тръшнах кутията пред него и рекох:

— Ето!

— Това ли е тежкият кашон, който не можеш да носиш? — попита той с отвращение. Стана и се нареди да тръгва.

Именно тогава всичко проникна в съзнанието ми и се разплаках. Декс наистина излизаше с Рейчъл. Той си тръгваше, за да се види с нея. Замолих го през сълзи:

— Не си отивай. Моля те, не си отивай — и се питах колко ли пъти ще изговоря тези думи.

— Дарси — започна той и седна отново. — Защо правиш това?

— Не мога да се въздържа — отвърнах и издухах носа си. — Толкова ми е мъчно.

Той въздъхна силно.

— Държиш се така, сякаш аз ти докарах това до главата.

— Именно ти ми го докара.

— Ти също си го докара. Забрави ли? — и посочи корема ми.

— Добре. Ясно. Аз също. Но... — напрегнах се да измисля начин да го задържа още малко. — Но ми трябват някои отговори, преди да продължа напред. Трябва ми пълно приключване. Моля те, Декс.

Той ме загледа равнодушно. Очите му говореха: „Нямаш избор, ако си мислиш за продължаване по-нататък. Аз не участвам“.

Въпреки това зададох въпроса си:

— Кога точно започнахте да се срещате? В самия ден, когато ние с теб скъсахме ли?

— Дарси, това е напълно несъществено вече.

— Каж ми. От утеха ли имаше нужда? Затова ли отиде при Рейчъл?

— Дарси, престани. Искам да си щастлива. Искам ти и Маркъс да сте щастливи. Не можеш ли да поискаш същото за мен?

— Ние е Маркъс скъсахме — изтърсих. Цялата ми гордост излетя през прозореца.

Декс повдигна вежди, устните му оформиха началото на въпрос: *кога* или може би *защо*. Но той го смени с:

— О! Съжалявам да го чуя.

— Липсваш ми, Декс — проплаках аз. — Искам отново да се съберем. Няма ли някакъв начин?

Той поклати глава.

— Не.

— Но аз още те обичам — обвих ръка около него. — И мисля, че между двама ни още има нещо...

— Дарси. — Той се отскубна грубо от мен, чертите му добиха морализаторски вид. Познавах добре лицето му. То изразяваше „търпението ми се изчерпа“. Беше онова лице, с което ме гледаше,

когато бях поставяла този въпрос десетки пъти. — Сега съм с Рейчъл. Съжалявам. Няма шанс да бъдем отново заедно. Точка.

— Защо си толкова *жесток*!

— Нямам намерение да съм жесток. Ти просто трябва да го знаеш.

Захлупих лице в дланите си и захълцах по-силно. После изведнъж ме осени идея. Беше ужасно, подло нещо, но реших, че нямам друг избор. Престанах да плача, хвърлих му кос поглед и изрекох:

— Детето е твое.

Декс остана равнодушен.

— Дарси, дори не прави такива опити. Детето не е мое и ние и двамата го знаем. Нали те чух какво сподели с Рейчъл. Знам кога за последен път правихме секс.

— Бременността е била по-напреднала, отколкото си мислех. Твое е. Защо според теб скъсахме с Маркърс?

— Дарси — повиши тон той. — *Не го прави.*

— Декс. Детето е твое. Лекарката ми направи ултразвук, за да потвърди възрастта на зародиша. Станало е по-рано, отколкото съм смятала. То е твое — продължих да настоявам, шокирайки дори себе си с тази безчестна тактика. Казах си, че по-късно ще се покая. Сега просто ми трябваше още време с Декс. Можех да си го върна, ако имах достатъчно време да впрегна магията си. Той нямаше да може да ми устои, както направи Маркърс. В края на краищата Маркърс беше невъзможен, странен по отношение на задълженията си. Но Декс е бил мой завинаги. Не може да не са останали някакви чувства.

— Ако лъжеш затова, направо е непростимо. — Гласът му почти трепереше, очите му бяха широко отворени. — Искam истината. Още сега.

Поех си въздух, изпуснах го бавно и без да свалям очи от него, излъгах отново.

— Твое е. — Изпитах срам.

— Знаеш, че ще искам доказателство.

Облизах устни, запазих спокойствие.

— Да. Абсолютно. Искam да си направиш кръвна проба. Ще видиш, че е твое.

— Дарси.

— Какво?

Декс обхвана главата си с ръце, после прекара пръсти през гъстата си, тъмна коса.

— Дарси... Дори наистина да е мое, искам да разбереш, че бебето няма да промени нещата между нас. Никак. Схвана ли?

— Какво точно значи това? — попитах, макар да беше пределно ясно накъде биеше. В крайна сметка Маркърс беше изтъкнал същото снощи. Номерът ми не мина.

— Между нас е свършено. Край. Никога няма да се получи между теб и мен. С бебе или без бебе. Сега съм с Рейчъл.

Загледах го и почувствах как в мен се надига ярост. Всичко беше толкова невероятно! Крайно немислимо! Как можеше той да е с Рейчъл? Станах и отидох до прозореца, опитвайки се да се успокоя.

— Е, кажи веднага истината. Мое ли е?

Обърнах се и го погледнах. Той нямаше да се огъне.

За седем години опознавах човека до себе си — и знаех, че веднъж вземе ли решение, нищо не е в състояние да му въздейства. Той стисна зъби. Не ми даваше никаква друга възможност. Освен това, колкото и нагла да бях, знаех, че никога нямаше да се измъкна от тактика като тази, дори като временна мярка. Нещата се развиха толкова ужасно, че се почувствах още по-зле, задето опитах този начин.

— Добре — казах и вдигнах ръце. — От Маркърс е. Доволен ли си?

— Всъщност да, Дарси. Доволен съм. Не, точната дума е *възторжен* съм. — Той стана и гневно насочи пръст към мен. — И фактът, че излъга за такова нещо, потвърждава...

— Извинявай — прекъснах го. Плачех отново. — Знам, че *наистина* беше подло... Просто не знаех какво да правя. Всичко при мен се разпада. И... и... ти си с Рейчъл. Завел си я на нашия меден месец! Как можа да я заведеш на нашия меден месец? Как можа да постъпиш така?

Декс мълчеше.

— Завел си я, нали? Двамата сте отишли на Хаваите?

— Билетите не можеха да се върнат, Дарси. Дори хотелът беше платен — поясни той с виновен вид.

— Как можа да го направиш? Как? После пък ви видях в „Крейт&Баръл“ да избирате диван. Така разбрах за Хаваите. Бяхте почернели и двамата. И изборахте диван... Почернели от слънцето, щастливи и купувахте диван. — Вече бръщолевех пълни глупости. — Заедно ли живеете?

— Още не...

— *Още не?* Значи се каните да го направите? *Сериозно* ли говориш?

— Дарси, моля те. Престани. Ние с Рейчъл не сме го направили, за да те нараним. Както и ти не забременя, за да ме нараниш. Нали така? — попита той с неговия тон, означаващ „моля те, бъди разумна“.

Погледнах отново през прозореца към купчина боклук на тротоара. После отново отместих поглед към него.

— Моля те, върни се при мен, Декс — изрекох тихо. — Моля те. Дай ми още един шанс. Бяхме заедно седем години. Нещата вървяха добре. Ще си простим един на друг и ще продължим напред. — Приблжих се към него и понечих да го прегърна. Той се скова и отдръпна като кутре, съпротивляващо се на пламенно дете, което иска да го вземе.

— Декс? Моля те.

— Не, Дарси. Ние не си принадлежим. Не си подходяме.

— Обичаш ли я? — попитах под носа си, искрено очаквайки той да каже „не“ или че не знае, или че няма да отговори на този въпрос.

Той обаче отвърна:

— Да. Обичам я.

По очите му разбрах, че не го каза, за да ме уязви, каза го от чувство на преданост към нея. Той изразяваше обвързаност, решителност. Беше Декс — добрият човек, верен на новата си приятелка. Почудих се колко бързо някогашната преданост, за която са нужни години, за да се изгради, можеше да се скъса и замести с нова. Знаех, че съм го загубила, но исках отчаяно да си върна малко парченце от сърцето му. Да го накарам да почувства дори капчица от онова, което беше изпитвал към мен.

— Повече отколкото обичаше мен ли? — попитах, очаквайки малка частица.

— Не го прави, Дарси.

— Трябва да знам, Декс. Наистина искам да знам отговора на този въпрос — настоях, мислейки си, че за няколко седмици той не би могъл да я обикне повече, отколкото обичаше мен, когато ми предложи брак след седем години връзка. Просто не беше възможно.

— Защо трябва да знаеш, Дарси?

— Просто така. Кажи ми.

Той се загледа за момент в масичката за кафе, без да мигне — така правеше, когато беше зашеметен. После обходи с поглед апартамента, очите му се спряха върху маслена картина с порутена къща с колони, заобиколена от терасовидни полета и един самотен дъб. Бяхме я купили заедно в Ню Орлийнс в самото начало на връзката ни. Бяхме платили за нея близо осемстотин долара, което за онова време беше доста голяма сума, тъй като Декс все още следваше, а аз току-що бях почнала работа. Тя беше първата ни голяма покупка като двойка — безрезервно потвърждение на обвързаността ни един към друг. Като купуване на общо куче. Помня, че стоях в галерията и се възхищавах на картината ни, а Декс ми каза, че му харесвал начинът, по който следобедните сенки падат върху предната веранда. Каза още, че здрачът бил любимото му време на деня. Двамата се усмигнахме един на друг, докато ни увиваха картината. После се върнахме в хотела, където се любихме и си поръчахме бананов десерт със сладолед от менюто на рум сървиса. Нима беше забравил всичко това?

Май че аз бях забравила тези моменти, когато тръгнах с Маркъс. Но сега си спомних всеки такъв случай. В мен нахлу съжаление. Погледнах отново Декс и повторих въпроса.

— Обичаш ли я повече, отколкото обичаше мен?

Зачаках.

Тогава той кимна и каза тихо, почти като шепот.

— Да, повече. Наистина съжалявам, Дарси.

Загледах го невярващо, опитвайки се да проумея какво казва — как е възможно да обича Рейчъл толкова много. Тя не беше особено хубава. Не беше и особено забавна. Какво имаше тя, което аз нямах, освен няколко мизерни точки повече в коефициента за интелигентност?

Декс заговори отново:

— Мога да кажа, че в момента си в голямо затруднение, Дарси. Част от мен иска да ти помогне, но просто няма да стане. Не аз съм

нужният ти човек. Имаш приятели и семейство, към които трябва да се обърнеш... А сега наистина трябва да тръгвам. — Гласът му беше далечен, погледът му — разсеян. След няколко секунди той щеше да си тръгне, да вземе такси и да прекоси парка, за да се види с Рейчъл. Тя щеше да го посрещне на вратата с кафявите си очи, изпълнени със съчувствие, ще разпита за подробности за срещата ни. Просто я чувам да го пита: „Как мина?“ и да го гали по косата, докато той ѝ разказва всичко. Как съм излъгала за детето, как после съм се молила, как накрая съм се разплакала. Тя щеше да се изпълни едновременно със съжаление и отвращение към мен.

— Добре. Изчезвай. Не искам повече да говоря с теб или с нея — заявих, съзнавайки че бях казала почти същите неща в апартамента на Рейчъл. Този път думите ми имаха разводнен, слаб ефект.

Декс прехапа устна.

— Моля те, стегни се — рече той, взе куфарчето си и кутията за обувки с боклуци, които изобщо не му бяха притрябвали. После стана и излезе от стария си апартамент, напускайки ме завинаги.

ГЛАВА 16

Всичко беше неразбираемо. През целия си живот — в гимназията, в колежа и през двайсетте си години — никога не бях обиждана от момче. Нито зарязвана. Дори не и пренебрегвана. И ето ме сега — губеща два пъти за една седмица. Бях напълно сама, дори не виждах никаква перспектива.

Нямах и Рейчъл — моя постоянен източник на утеха, когато други неща, несвързани с романтиката, се разплитаха в живота ми. Дори родната ми майка не беше насреща — отказвах да ѝ се обадя и да чуя вариации на реплики от рода на „нали ти казах“. Оставаше Клеър, която дойде вкъщи, след като се обадох в работата, че съм болна и ще отсъствам три поредни дни. Изненадах се, че ѝ отне толкова време, за да дойде, но вероятно нямаше как да подозира за дълбочината на отчаянието ми. До този момент в живота ми определението за изтощение беше състоянието ми след менструален цикъл.

— Какво е станало? — попита Клеър, оглеждайки разхвърляния ми като никога апартамент. — Разтревожих се за теб. Защо не отговори на нито едно от обажданията ми?

— Маркърс ме изостави — рекох скръбно. Чувствах се прекалено зле, за да влагам ликуваща нотка във фактите.

Тя вдигна щорите в дневната.

— Маркърс е скъсал с теб? — попита тя, подobaващо шокирана.

Подсмръкнах и кимнах.

— Това е нелепо! Той дали се е поглеждал в огледалото? Какво си въобразява?

— Не знам — изхленчих. — Просто не желае да бъде с мен.

— Целият свят се е побъркал. Първо Декс и Рейчъл, сега пък това! Но я стига! Това е щуротия. Не мога да повярвам. Прилича на епизод от „Зоната на здрача“.

Почувствах как една сълза се търкулва по бузата ми.

Клеър се втурна да ме прегърне и ми се усмихна насърчително. После оживено.

— Е, всяко зло за добро. Маркър беше толкова смотан. По-добре ще ти е без него. А Рейчъл и Декс са пълна скука. — Тя се запъти към кухнята, носейки найлонова торбичка, пълна със съставки за коктейл „Маргарита“. — И повярвай ми, цялата тази ситуация не е нещо, което няколко питиета да не могат да оправят... Освен това разполагам с далеч по-приятен ухажор, напълно подходящ за теб.

Издухах носа си и я погледнах с надежда.

— Кой?

— Помниш ли Джош Ливайн?

Поклатих глава.

— Е, ще ти кажа само две думи за него: привлекателен и бъркан с... — и тя потри палец в пръстите си. — Носът му е малко голям, но не дразнещо. На дъщеря ти може да ѝ се наложи малка корекция на носа, но това е единственото възражение — продължи тя оживено. После запретна ръкави и се зае да мие чиниите ми, покрити с остатъци от макарони „Крафт“ и сирене. — Ти го мярна за кратко в Хамптънс. Помниш ли? Приятел е с Ерик Кийфър и цялата оная тумба.

— А, да — казах и в съзнанието ми изплува един добре облечен, трийсет и няколко годишен банкер с къдрава кестенява коса и големи квадратни зъби. — Няма ли приятелка, която е манекенка, актриса или нещо от сорта?

— Да, *имаше* приятелка. Аманда Не-знам-коя си. И да, тя е манекенка... но от малко известните. Джош обаче я заряза преди два дни. — Клеър вдигна поглед самодоволно. — Как звучи това за неосведомения?

Клеър обичаше първа да научи клюката.

— Защо са скъсали? — попитах. — Да не би Джош да е спипал най-добрия си приятел в гардероба на Аманда?

Клеър се изкикоти.

— Не. Говори се, че тя била прекалено тъпа за него. Крайно посредствена. Слушай внимателно следното... Чух, че според нея думата „папараци“ била фамилното име на някакъв италиански фотограф. И казала нещо от сорта: „Кой е този Папараци и защо не са го арестували, след като е убил принцеса Даяна?“.

Засмях се за първи път от седмици насам.

— Така че, Джош е сво-бо-ден — изрече напевно Клеър и се завъртя като балерина.

Моментално ме обзе подозрение.

— А защо ти не го искаш?

— Знаеш, че моите сковани епископални родители никога няма да ми разрешат да имам нещо общо с евреин, иначе аз щях да опитам да се домогна до него... Само че трябва да действаш бързо, защото жените в този град са готови да му се *нахвърлят*.

— Да. И не казвай нито дума на Джослин за това — предупредих я.

Джослин Силвър ни беше колежка и макар да я харесвах донякъде, тя беше жена от горе до долу и много ме конкурираше, за да ѝ се доверявам. Освен това много приличаше на Ума Търман и ако трябваше да я гледам как се преструва, че се дразни, когато поредният непознат я доближеше и попиташе дали е Ума, щях да повърна. Което между другото Джослин правеше всеки път след ядене.

— Без майтап... Не съм ѝ споменавала нищичко за скъсването му. Дори да бях, Джош със сигурност щеше да предпочете теб пред нея.

Усмихнах се с престорена скромност. Тя продължи:

— Е, какво ще кажеш? Ще направя така, че Джош да дойде на откриването на клуба ни следващата седмица... което Джослин ще пропусне заради сватбата на нейна братовчедка... — намигна ми тя. — Така че, престани да подсмърчаш за Маркъс. Всъщност за какво беше всичко? Той може и да е забавен, но не си заслужава да скърбиш за него.

— Права си. — Почувствах, че се ободрих, като си помислих колко добри съпрузи са евреите. — Джош звучи божествено. Сигурна съм, че ще го убедя да си украсим коледно дърво, не мислиш ли?

— Ти можеш да убедиш всекиго за всичко — заяви Клеър.

Лицето ми грейна. Теорията се беше оказала погрешна няколко пъти през последните дни, но положително щях да вляза отново в крак с очарователния си живот.

— Имах и друга мисъл, като идвах насам... — Клеър се усмихна загадъчно и се приготви да разкрие още една ужасяваща изненада.

— Каква мисъл?

— Ами... — започна тя, докато отваряше бутилка „Патрон“, любимата ни марка текила. — Какво ще кажеш да заживеем заедно?

Наемът ми изтича, а ти имаш свободна стая. Ще спестим тонове от наема и ще си прекарваме невероятно забавно. Какво ще кажеш?

— Фантастична идея — възкликнах и си спомних прочувствено краткотрайното ни съжителство, преди да се преместя при Декс. Двете с Клеър носехме еднакъв номер обувки, имахме еднакъв вкус към музиката и еднаква склонност към плодови коктейли, които консумирахме в огромни количества, когато се контехме за големите ни нощи навън. Освен това щеше да е чудесно да имам някого край мен, когато дойде бебето. Бях сигурна, че тя нямаше да има нищо против да става от време на време за нощните хранения. Наблюдавах я как реже един лайм и поставя съвършено еднаквите му резени на чашите ни. Тя имаше добър усет по отношение на забавленията — още едно преимущество за съжителство с нея. — Да го направим!

— *Великолепно* — изписка тя. — Договорът за наема ми изтича другия месец.

— Има още едно нещо, което трябва да ти кажа — продължих аз, докато тя се приближаваше към дивана с питиетата в ръце.

— Какво е то?

Преглътнах, уверявайки себе си, че макар Клеър да беше снобка и критична, с годините беше демонстрирала само абсолютна лоялност към мен. Трябваше да повярвам, че тя ще откликне винаги, когато имам нужда. Затова, след като ми подаде изкусително съвършения коктейл „Маргарита“ с лед и със сол по ръба на чашата (подарък от лелята на Декс — Сузи), изтърсих голямата си тайна:

— Бременна съм от Маркъс. — После отпих малка глътка, вдишах сладникавата миризма на текила и облизах солта от устните си.

— Я стига — изрече тя и кристалните ѝ обеци с формата на капки се люшнаха около лицето ѝ, когато се плъосна до мен и подви крака под обемистото си дупе. — О! Не сме вдигнали тост. За нашето съжителство отново!

Тя сериозно смяташе, че се шегувам. Чукнах чашата си в нейната, отпих още една глътка и рекох:

— Вярно е. Бременна съм. Затова май не бива да пия. Но още няколко глътки няма да навредят. Коктейлът не е толкова силен, нали?

Тя ми хвърли кос поглед.

— Занасяш ме, нали?

Поклатих глава.

— Дарси! — Тя се смрази, по устните ѝ се оформи усмивка на уплаха.

— Не се шегувам.

— Закълни се.

— Заклевам се.

Така продължи още малко, преди да я убедя, че не я поднасям, че наистина съм бременна от мъжа, когото тя смяташе за печално неадекватен. Докато слушаше бърборенето ми за сутрешното гадене, датата на раждането, проблемите с майка ми, тя почти изпи своята „Маргарита“ — което беше крайно необичайно за Клеър. Тя винаги беше показвала добри маниери, дори когато това беше напразно. Никога не забравяше да кръстоса крака на високото столче на бара или да не се подпре с лакти на масата, както и никога не поглъщаше питиетата бързо. Но в този момент тя беше объркана.

— Е, какво мислиш? — попитах я, като привърших.

Тя отпи още веднъж, закашля се и се задави.

— Ау! Извинявай! Май отиде в кривото гърло.

Зачаках я да каже още нещо, но тя само ме гледаше с гипсираната си усмивка, сякаш вече не беше сигурна с кого си пие питието. Вероятно съм очаквала тя да се изненада, но исках смаяния вид изненада, а не фалшивата версия. Уверих себе се, че съм я хванала неподготвена. Беше ѝ нужна минута, за да осмисли новината. Междувременно изнесох кратка, благородна реч затова как и през ум не ми е минало да правя аборт или да дам детето за осиновяване. Истината беше, че през последните четирийсет и осем часа бях размишлявала за двете възможности, но нещо все ме караше да ги отхвърля. Ще ми се да кажа, че беше въпрос на силен характер и здрав морал, но знаех, че тук се намесва до голяма степен и упоритата ми гордост.

— Поздравления. Това е фантастична новина — заговори най-сетне Клеър с тъничък, неискрен глас на домакин на състезание, който уведомява губещите, че те няма да си тръгнат с празни ръце, а с грамота. — Сигурна съм, че ще се справиш чудесно... И аз ще бъда до теб, за да ти помагам с каквото мога.

Тя добави последното изречение като мисъл, хрумнала ѝ по-късно, по-скоро като задължение, отколкото като искрено желание да участва в живота на бебето ми. Или дори в моя, всъщност.

— Благодаря ти — казах, а умът ми трескаво работеше, за да анализира момента. Дали не бях прекалено критична към нея? Прекалено параноична? Какво всъщност исках да ѝ кажа? В идеалния случай би могла да поиска да бъде кръстница на бебето или да ми предложи да организира голямо празненство за отбелязване на бременността ми. Най-малкото исках тя да потвърди отново, че иска да се премести да живее при мен или да каже нещо за Джош, за това, че трябва да действаме бързо, преди бременността ми да е проличала.

Клеър обаче само се засмя нервно и рече:

— Това е толкова... толкова вълнуващо.

— Да — отвърнах отбранително. — Така е, наистина. И не виждам причина да престана да излизам с мъже.

— Разбира се, че ще излизаш — и заби юмрук във въздуха. Но нито дума повече за моя очарователен еврейски принц.

— Мислиш ли, че Джош ще има нещо против? — попитах я.

Последва нов нервен смях.

— Против това, че си бременна ли?

— Да. Против това, че съм бременна.

— Ами... не знам... не го познавам чак толкова добре.

Беше съвършено ясно, че е сигурна, че Джош наистина ще има нещо против. Почти толкова, колкото имаше против да живее с мен и новородено. Тя допи коктейла си и забъбри колко щели да се развълнуват момичетата в работата ни. Може ли да им каже? Не е ли вече публично достояние?

Казах ѝ, че не, още не и че все още не съм готова светът да научи.

— Разбирам. Думата на мамчето — продължи Клеър, като прищипа устни с палеца и показалеца си, кикотейки се. — Никакви такива.

Настоях, че не се срамувам от бременността си. Ни най-малко. Занареждах как ще поддържам чувството за собствената си личност, позовавайки се на Рейчъл от „Приятели“ и Миранда от „Сексът и градът“. И двете жени бяха успели да запазят начина си на живот и да изглеждат незасегнати по време на самотното си майчинство. Не виждах причина и аз да не направя същото.

— О, знам — заяви Клеър със снизходителен тон. — Няма причина и ти да не постъпиш като тях. Бъди съвременна жена!

Докато наблюдавах широката ѝ изкуствена усмивка, на фокус дойдоха точните контури на плиткото ни приятелство. Да, Клеър ме харесваше, но ме харесваше, защото бях забавна и защото бях като магнит за мъжете, дори когато носех годежния пръстен от Декс. Харесваше ме, защото носех безценна изгода. С нейния произход и моята външност и индивидуалност нищо не можеше да ни спре. Очарователното PR-дуо, което всеки или познаваше, или искаше да познава.

Но за времето, нужно ми да си изпия коктейла, моите акции спаднаха в очите ѝ. Бях се превърнала единствено в борбена самотна майка. Все едно, че имах ролки на главата си и един тлъст чек в мазолестата си ръка. Вече не ѝ бях нужна.

Тя изпи питието си и погледна моето.

— Може ли?

— Разбира се — отвърнах.

Тя допи коктейла ми, после погледна часовника си.

— О, по дяволите! Виж колко е часът!

— Трябва да бъдеш някъде ли? — Обикновено беше невъзможно да разтърсиш Клеър.

— Да — отвърна тя и пак погледна часовника си. — Обещах на Джослин да ѝ се обадя. Искане да излезем някъде тази вечер. Не ти ли споменах?

— Не, не ми спомена.

Клеър се усмихна сковано.

— Да. Да вечеряме и да пийнем по нещо. Разбира се, ако искаш, ела и ти. Само дето не бива да пиеш. Ще ни бъде приятна компанията ти.

Клеър предлагаше на мен, Дарси Роун, благотворителна покана. Изкуших се да отида, да докажа, че все още съм забавна. Но бях твърде възмутена, за да приема поканата толкова лесно. Затова ѝ отказах с извинението, че трябва да проведе няколко телефонни разговора. Изчаках я да започне да ме навива, но тя само облиза ръба на чашата, после я занесе на мивката, метна чантата си „Прада“ през рамо и рече с цялата веселост на света:

— Добре тогава, мила... Още веднъж поздравления. Пожелавам ти страхотна вечер. И да се грижиш за себе си, чу ли?

Не е нужно да казвам, че измина цяла седмица и Клеър нито веднъж не спомена отново за преместването си у дома. Дори напротив, научих от друга наша колежка, че Клеър и Джослин си търсели апартамент във Вилидж. Научих още от самата Джослин — в служебната стая за почивка, след като си беше прочистила червата от обяда — че се била запознала със страхотен мъж на име Джош Ливайн и ме питаше дали го познавам. Това беше последната капка, солта в отворената ми, кървяща рана. Дори подвластна и предана, Клеър се беше принизила до обикновените хора и ме беше предала. Забързах към стаята си, потресена и обляна в сълзи, умът ми работеше трескаво, за да измисля как да се държа оттук нататък. Без дори да съзнавам, се улових, че вървя по коридора към кабинета на Кал, където уведомих шефа си, че ми се налага да си взема отпуск и то незабавно. Казах му, че е по лични причини. Той ме попита дали може да направи нещо за мен. Отвърнах му, че не, просто ми е нужно известно свободно време. Той ми каза, че и без това в момента имали предостатъчно хора и че икономисвал, ето щяло да се отрази добре на PR-бизнеса, затова съм можела да си взема колкото искам отпуск и да се върна, когато реша, че съм готова. После задържа непогрешим поглед върху корема ми. Беше узнал тайната ми.

Клеър, най-голямата клюкарка в Манхатън, ме бе включила в клюките си. Затова пък аз я включих във все по-набъбващия списък на враговете ми, на хората, които щяха да съжаляват, че са ме разгневили.

ГЛАВА 17

През следващите няколко дни непрекъснато си пусках вдъхновяващи песни от рода на „Ще оцелея“, „Видях знака“ и други, докато си блъсках главата, за да измисля някакъв план, някакъв начин да се избавя от срама от толкова отхвърляния. Имах нужда от нов старт, от промяна на мястото на действието, от ново обкръжение. Прехвърлих в ума си списъка с контакти в града, но всеки беше по един или друг начин свързан с Декс, Клеър или с фирмата ми. Оказа се, че май нямам избор. После, точно когато отчаянието ме завладя, получих обаждане от Индианаполис. Беше от Анализе, последната останала ми приятелка.

— Здравей, Анализе! — отговорих, чувствайки се виновна, задето толкова дълго време я пропъждах от мисълта си като скучна и не отговарях на обажданията ѝ, дори се надсмивах на живота ѝ в предградията и на практиката ѝ като учителка в детска градина. Особено неудобство изпитвах, задето не отидох да видя бебето ѝ Хана, когато бях в Инди.

— Толкова се радвам, че ми се обаждаш! — казах ѝ. — Как си? Как е Хана?

Изслушах търпеливо излиянията на Анализе за бебето и оплакването ѝ от липса на сън. После тя ме попита как съм аз, но по тона ѝ се подразбираше, че вече знае за неволите ми. Просто в случай, че е пропуснала някои подробности, ѝ разказах всичко.

— Животът ми се разпадна и не знам какво да правя — разплаках се по телефона.

— О, Дарс! — възкликна тя със силния си среднозападен акцент. — Не знам какво да ти кажа. Просто... наистина съжалявам за теб.

— Ами, би трябвало — изхленчих. — Вече изчерпах всичките си възможности. И всичко е по вина на Рейчъл, нали разбираш.

Жадувах да чуя уронващ престижа коментар срещу Рейчъл, нейната друга най-добра приятелка. Дори една дума щеше да ми дойде

като облекчаващ мехлем. Анализе обаче нямаше да се покаже подла, затова само зацъка загрижено с език и рече:

— Не можете ли двете с Рейчъл да се опитате да изгладите нещата? Това е толкова тъжно.

— Глупости! Не!

Анализе подметна друга забележка относно прошка, един от онези дразнещи религиозни коментари, които бяха станали нейна запазена марка, откакто се омъжи за Грег, „глашатая“ на Библията, родом от Кентъки.

— Никога! Никога няма да й простя!

Анализе въздъхна, когато зад нея Хана Джейн започна да издава дразнещ и все по-настоятелен звук: ъ-ъъ, ъ-ъъ, ъ-ъъъ, за който не можех да кажа, че запали майчиния ми инстинкт.

— Във всеки случай имам нужда да сменя обстановката, нали разбираш. Помислих си за Корпуса на мира или някаква авантюра на открито, по това не ми допада. Аз обичам удобствата. Особено сега, когато съм бременна...

Тогава Анализе предложи да се върна у дома за няколко месеца, да поживея с родителите си и да родя в Индианаполис.

— Ще е толкова забавно да си тук — допълни тя. — Аз участвам в една удивителна църковна група. Ще ти хареса. Тя наистина може да ти помогне да се установиш.

— Не ми трябва да се установявам. Тъкмо обратното — трябва ми бягство. Освен това не мога да се върна в Инди. Това ще е равносилно на пълна деградация. Нали разбираш, все едно, че разпродавам, ликвидирам, разчиствам сметките си, признавам поражението си.

— Да, добре! — тя се закикоти добросърдечно. — Схванах картинката. Ние знаем, че сме едни малки картофчета, нали Хана?

В отговор Хана нададе вой.

— Разбираш какво имам предвид. На теб ти харесва там и ти се чувстваш прекрасно. Но аз не си падам по малките градове...

— Дори никак — вметна Анализе.

— На всичко отгоре с майка ми не си говорим — и й обясних като каква кучка се бе проявила тя, като чу новината ми.

— Защо не заминеш за Лондон и не постоиш при Итън? — Тя имаше предвид Итън Ейнсли, нашия приятел от гимназията, който

живееше в Лондон и пишеше книга.

В мига, в който го изрече, аз намерих отговора. Той беше толкова очебиен, че се зачудих как тъй не се бях сетила първа. Ще дам апартамента си под наем и ще отпраша към добрата стара Англия.

— Анализе, това е чудесна идея! — казах и си представих как всеки ще научи за трансатлантическото ми преместване. Клеър, която си въобразяваше, че е околосветски пътешественик, щеше да се пръсне от яд. Маркъс, който щеше да се обади, за да провери как съм, щеше да се изпълни с вина и да умува след свършен факт, когато научеше, че детето му ще се роди на хиляди километри оттук. Рейчъл, която винаги е била по-близка с Итън от мен, щеше да изревнува от прякото ми свързване с нейния скъп приятел от детството. Декс щеше да се пита как е могъл да изпусне такава независима, авантюристична, смела жена.

Това беше идея, чието време беше дошло. Само трябваше да убедя Итън да ми разреши да отседна при него.

Познавах Итън от четвърти клас, когато в средата на учебната година той се премести в града. Идването на нов ученик винаги поражда голямо любопитство; всеки се вълнува от мисълта за ново познанство. Помня много добре първия ден на Итън. И сега мога да видя учителката ни, госпожа Билоун, как поставя ръка върху мършавото му рамо и обявява: „Това е Итън Ейнсли. Той идва тук от Лонг Айлънд^[1]. Нека го поздравим с добре дошъл“.

Докато всички замънкахме „Добре дошъл, Итън!“, аз се улових, че се питам къде ли се намира този остров — в Атлантическия или в Тихия океан? — и как тъй момче от тропика има толкова светла кожа и светла коса. Представих си как Итън тича полугол насам-натам, как се катери по дърветата, за да бере кокосови орехи за всяко ядене. Дали не е бил изведен оттам от някакъв спасителен отряд? И изпратен на приемни родители? Може би сега за първи път слагаше подobaващи дрехи. Предположих, че за него е мъчение да се чувства толкова ограничен.

През междучасието същия ден Итън седеше сам на тротоара и пишеше с една клечка в прахта, а ние му хвърляхме любопитни

погледи. Никой не се осмеляваше да го заговори, но аз подбрах Рейчъл и Анализе и трите се приближихме до него.

— Здравей, Итън. Аз съм Дарси. Това е Рейчъл, а това — Анализе — заговорих дръзко и посочих срамежливите си приятелки.

— Здравейте — отвърна Итън и присви очи над огромните си, кръгли очила.

— Колко далече оттук е родният ти дом? — попитах го без заобикалки. Искях пълна картина за екзотичното му детство.

— Ню Йорк е на близо хиляда и триста километра оттук. — Той изговаряше ясно всяка дума, което навеждаше на мисълта, че е умно момче. Това съвсем не беше гласът, който очаквах от островитянин.

— Ню Йорк ли? — попитах смутена. — Но госпожа Билоун каза, че си от някакъв остров.

Той и Рейчъл си размениха развеселени погледи — първите от многото им по-нататъшни надменни моменти.

— Какво смешно има? — попитах възмутена. — Тя точно това каза... че си от остров. Нали, Анализе?

Анализе кимна важно.

— Лонг Айленд — изрекоха едновременно Итън и Рейчъл с еднакво самодоволство.

Значи става дума за дълъг остров, обратно на къс, така ли? Това нищо не изясняваше.

— Лонг Айленд е част от Ню Йорк — уточни Рейчъл с нейния глас на всезнаеща.

— О, да. Точно така. Знаех го. Просто не я чух да казва лонг — излъгах. — А ти, Анализе?

— И аз. Аз също не чух тази част.

Анализе никога нямаше да те изкара глупачка. Това беше едно от качествата ѝ. Както и фактът, че винаги искаше да споделя всичко с всекиго. Всъщност тогава носех нейната бледорозова жилетка „Джелис“.

— Лонг Айленд се намира в източната част на щата Ню Йорк — продължи Итън. От снизходителното му поучаване ми стана ясно, че той изобщо не ми повярва, че не съм чула думата „лонг“. Това ме наежи до крайност и аз мигом съжалих, задето направих опит да се покажа любезна пред новото момче.

— А защо се преместихте тук? — попитах внезапно, мислейки си, че би трябвало да си остане на неговия глупав остров.

Той поясни, че родителите му са се развели и че майка му, която била от Индиана, се върнала тук, за да е по-близо до родителите си, неговите баба и дядо. Разказът трудно можеше да мине за очарователен. Анализе, чиито родители също бяха разведени, го попита дали баща му е останал да живее в Ню Йорк.

— Да — отвърна Итън и сведе отново поглед към драсканиците си в прахта. — С него се виждам през празниците и през лятото.

Щях да изпитам съжаление към него — разводът ми се струваше най-лошото нещо, което може да се случи на едно дете — както ако носеше перука след облъчване срещу левкемия. Но е трудно да съжеляваш някого, който те е направил глупак, задето не знаеш един толкова значителен географски факт.

Рейчъл смени темата и започна да разпитва Итън за Ню Йорк, сякаш идеята да го заговорим беше нейна. Двамата се разприказваха за Импайър Стейт Билдинг, за музея на изкуствата „Метро пол итън“, за Световния търговски център, за всички места, които Итън беше посещавал и за които Рейчъл беше чела.

— В Индианаполис също имаме големи сгради и музеи — вметнах отбранително, определяйки Итън като един от онези досадни хора, които неизменно казват: „Там, откъдето идвам...“ После дръпнах Анализе от високопарния разговор, за да отидем да играем форскуеър^[2].

От този ден престанах да се интересувам особено от Итън, докато той и Рейчъл не бяха включени в една академична програма, наречена „Т. Д.“ — за „Талантливите и даровитите“, започваща в началото на следващата учебна година. Мразех тази програма, мразех чувството, че съм изключена от нея. Не можех да понасям самодоволството на участниците в нея и се изпълвах с парещо негодувание всеки път, когато те затрополяха весело по коридора на път към загадъчната им стая, а после се връщаха и коментираха тъпите си експерименти — като построяване на глинени лодки, които да поберат максимален брой кабарчета. Тогава Итън беше победил с направата на плавателен съд, който побрал 18 кабарчета, преди да потъне. Спомням се, че казах на Рейчъл: „Голяма работа! Аз престанах да си играя с тесто и глина, когато бях четиригодишна“. Все гледах да

я разочаровам и твърдах, че тази програма е за „абсолютни смотаняци“. И за да не излезе, че само мърморя, често напомнях на Рейчъл, че не бях приета в програмата само заради една точка, което се дължеше единствено на факта, че в деня на теста имах възпалено гърло и не можех да се съсредоточа върху нищо друго, освен върху трудното си преглъщане. (Колкото до възпаленото гърло, това беше вярно, но това за едната точка — май не, въпреки че така и не разбрах със сигурност на каква висота съм била, защото майка ми каза, че резултатът ми не бил важен и че не ми е притрябвала програма „Т. Д.“ за да бъде специална.)

Така че, като се имаше предвид раздразнението ми от превъзходството на Итън, беше изненадващо, когато по-късно той стана моят пръв най-добър истински приятел. Беше изненадващо още и защото Рейчъл си падна по него от деня, в който той пристигна, докато тогава аз бях твърдо в лагера на Дъг Джексън. Дъг беше най-популярното момче в класа ни и бях сигурна, че той и аз щяхме да станем страхотен екип, докато той не закачи снимка на Хедър Локлиър на своето шкафче, с което оповестяваше, че предпочита блондинките пред брюнетките. Сантиментът скапа настроението ми и аз реших да се огледам за друг кандидат, може би дори от по-горен клас. Тогава кльощавият, блед Итън беше много далече от мислите ми.

Но един ден, както го наблюдавах да претърсва картотеката за Перу, изведнъж съзрях у Итън онова, заради което Рейчъл винаги го беше харесвала. Той просто беше много хубав. И тогава тръгнах към него и се сблъсках с него нарочно под предлог, че търся фиша за Парагвай — едно чекмедже по-нагоре в картотеката. Той ме изгледа странно, усмихна се и показа трапчинките си. В същия този момент реших, че ще харесам Итън.

Когато по-късно същата седмица съобщих новината на Рейчъл, предположих, че ще ѝ стане приятно, ще се зарадва, че най-накрая съм се съгласила с нея и че ще имаме още нещо общо. В края на краищата, най-добрите приятелки трябва да имат едно и също мнение по всички въпроси, особено по важните, като например, по кого да си падат. Но Рейчъл изобщо не се зарадва. Напротив, дори побесня, прояви странно чувство за собственост, сякаш притежаваше Итън. Анализе изтъкна, че тя и аз сме си падали по Дъг месеци наред, но Рейчъл не искаше и да

чуе. Настояваше, че Дъг е друг случай, намуси се и замънка, че тя първа е харесала Итън.

Това беше вярно — тя наистина първа хареса Итън. Но аз виждах нещата така: ако тя го е харесала чак толкова, трябваше да направи нещо по въпроса. Да предприеме някакво действие. И под „действие“ нямах предвид да пише инициалите му на мокрото стъкло на колата на майка си. Но Рейчъл изобщо не беше по действията. Това беше моя специалност.

И тъй, няколко дни по-късно написах на Итън бележка, в която го питах дали иска да излиза с мен, като го инструктирах да отбележи едно от изписаните с „да“, „не“ или „може би“ квадратчета. За да бъда честна, включих и името на Рейчъл като четвърти избор. Но в последната минута скъсах бележката, заключавайки, че тя не бива да се облагодетелства от моя ентусиазъм. Освен това не исках да изгубя от нея, след като тя вече ме беше била на толкова други арени. В крайна сметка тя беше от „Т. Д.“. Затова пуснах бележката без нейното име и Итън задраска квадратчето с „да“. Така ние станахме двойка. Разговаряхме по телефона, флиртувахме през междучасията и в продължение на няколко седмици всичко беше много вълнуващо.

После обаче Дъг промени решението си, като обяви, че всъщност харесва повече брюнетките. И аз изоставих Итън и се върнах в играта. За щастие скъсването ни съвпадна с обсебването на Итън от чудовището от Лох Нес — седмици наред той говореше само за това, дори възнамеряваше да предприеме лятно пътешествие до Шотландия или до Швейцария или където там се предполагаше, че живее то. Така той си имаше друг фокус и затова ме преодоля сравнително бързо. Не след дълго Рейчъл също преодоля Итън. Каза, че вече не проявявала интерес към момчетата — удобно решение, понеже не можеше да се каже, че те я преследваха.

И тъй, ние си пробивахме път през прогимназията и гимназията. Анализе, Рейчъл и аз сформирахме малка клика (макар че аз се движех и в други по-популярни кръгове) и никоя от нас не спомена повече сагата за любовния триъгълник в пети клас. Като завършихме гимназия, аз продължих да поддържам връзка с Итън, но това ставаше предимно чрез Рейчъл. Те двамата се бяха сблизили доста, особено по време на развода му. Итън често идваше в Ню Йорк в този критичен за него период, толкова често, че започнах да си мисля, че той и Рейчъл

май ще се съберат. Рейчъл обаче отрече да има някаква романтична връзка между тях.

— Минавало ли ти е през ума, че може да е гей? — попитах я веднъж, изтъквайки близките му приятелства с жени, неговата чувствителност и любовта му към класическата музика. Тя ми отговори, че е сигурна, че не е гей и уточни, че те двамата са само приятели.

И така, обадих се на Итън в Лондон. Безпокоях се, че той ще ме отхвърли от лоялност към Рейчъл, че ще е редно да вземе нейната страна. Анализе обичаше и двете ни еднакво, но Итън определено предпочиташе Рейчъл. И наистина, когато най-накрая ми се обади, след като преди повече от седмица му бях оставила по две телефонни съобщения и му бях изпратила добре съчинени и навяващи леко отчаяние имейли, поздравът му беше кратък и колеблив.

Заложих на вълнуващо, изпреварващо нападение.

— Итън, няма да го понеса, ако ми откажеш. Просто няма да го понеса. Трябва да ми помогнеш. Знам, че си по-добър приятел на Рейчъл. Знам, че си на нейна страна — замълчах, изчаквайки го да каже, че не е на ничия страна. Но когато това не стана, продължих: — Умолявам те, Итън. Трябва да се махна оттук. Бременна съм. Приятелят ми ме заряза. Взех си отпуск от работата. Не мога да се върна у дома, Итън. Ще бъде толкова унижително. Донякъде. — Признах си всичко, поемайки риска, че ще се обади на Рейчъл и ще ѝ каже каква неудачница съм. Но трябваше да го поема. Казах едно последно „моля те“ и зачаках.

— Дарс, това няма нищо общо с Рейчъл. Въпросът е, че просто обичам да живея сам. Не искам да имам съквартирант.

— Итън, моля те. Само за няколко седмици. Просто ще ти погостувам. Няма къде другаде да отида.

— Ами Инди? Можеш да отидеш при близките си.

— Знаеш, че не мога да го направя. Защо ти не запълзя обратно в Инди след Бранди?

Той въздъхна, но бях сигурна, че улучих струната на съпричастието.

— Няколко седмици ли каза? Колко по-точно?

— Три? Четири? Най-много шест? — и затаих дъх в очакване.

— Добре, Дарс — рече той накрая. — Може да отседнеш при мен. Но само временно. Жилището ми е малко... а и както казах, държа на уединението си.

— О, благодаря ти. Благодаря ти. Благодаря ти! — заповтарях, чувствайки се отново като някогашната победителка. Знаех, че проблемите ми щяха да се разрешат и че неговото съгласие беше еквивалент на това да ми даде шанс да подредя живота си, да му влея малко европейско очарование. — Няма да съжаляваш, Итън. Ще бъда съвършената гостенка. Дори ще готвя и ще чистя — добавих, знаейки, че нито едно от двете нямаше да се случи.

— Но запомни: краткотрайно гостуване.

— Краткотрайно гостуване — повторих. — Разбрах.

Затворих и си представих новия си живот...

„Разхождам се из калдъръмените улици на Нотинг Хил, през мъглата и слабия валеж, между късия ми пуловер с качулка и шикозните ми панталони с ниска талия надничка издутият като футболна топка корем. На главата си имам таке от шотландско каре «Бърбъри», кипнато на една страна. Красиво разрешена коса с кестеняви върхове — поздравления за най-добрия фризьорски салон в Лондон — се спуска по раменете ми. Отбивам се в очарователна сладкарница, където внимателно си избирам сладкиш с тиквен мус. Докато плащам на касата, зървам бъдещия си любим. Когато той ме поглежда над вестника си, лицето му греша в секси усмивка. Той е неимоверно красив, със силни като на Декстър черти, със светлите очи на Леър и със страхотно тяло (Баща му е от Северна Италия — оттам и сините очи; майка му е англичанка — оттам и безупречните му маниери и оксфордското образование). Името му е Алистър и той е невероятно умен и изтънчен и е супербогат. Може дори да е херцог или граф. Той ще превъзхожда Декс по всички параграфи. Ще бъде дори по-секси от Маркърс. Разбира се, той ще се влюби лудо в мен от пръв поглед. Бременността ми няма да го смуги ни най-малко. Напротив, дори ще го впечатли — както бях чувала, че се случва с някои мъже от висока класа. Само седмици след първата ни среща Алистър ще поиска ръката ми. Аз ще се преместя от очарователния апартамент на Итън в

огромния и безпогрешно обзаведен дом на Алистър, за който полагат грижи прислужница, готвач, месар и други.

После, една вечер в края на април, когато в Лондон ще е дошла пролетта, както си спим голи в дървеното ми легло с балдахин, служило на четири поколения, аз ще почувствам първите леки контракции. «Май че е време», ще прошепна и лекичко ще побутна Алистър. Той ще скочи от леглото, ще ми помогне да си облека кашмирената пижама, ще срещне косата ми със сребърен гребен и ще повика шофьора си, преди да отпратим в лондонската нощ. После той ще остане край болничното ми легло, ще милва челото ми и ще ме целува по челото, шепнейки: «Спокойно, скъпа. Спокойно, съкровище».

Отново ще бъде любов от пръв поглед, когато види дъщеричката ми, която ще прилича на мен. Дъщеричката, която той ще поиска да осинови. «Нашата дъщеря», ще казва той на хората. Докато ѝ поникне първото зъбче, и двамата ще сме забравили, че един груб американец е биологичният ѝ баща. А дотогава със сигурност ще съм забравила и за Рейчъл и Декс. Ще бъда прекалено щастлива, за да се сещам дори бегло за тях.“

[1] Остров в щата Ню Йорк, САЩ; в западната му част се намират административните райони на Ню Йорк, Бруклин и Куинс; лонг (англ.) — дълъг. — Бел.ред. ↑

[2] Игра с топка между четирима играчи на квадратно игрище, разделено на четири квадранта. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 18

През следващите две седмици бях изцяло ангажирана с приготовления и дейности, свързани предимно с уреждане на ангажиментите ми в Ню Йорк и отпътуването ми за Лондон. Пуснах тайна обява и попаднах на млада двойка, която да наеме апартамента ми. После продадох опетнения си годежен пръстен и сватбената си рокля. Когато комбинирах постъпленията си с баланса в банковата си сметка, изчислих, че имам достатъчно пари да изкарам бременността си в Лондон, без да работя дори един ден.

Най-сетне бях готова — с багаж, пълен с най-хубавите ми лични вещи — да потегля към летището за дългия си полет до Лондон. Когато се качих на борда, се изпълних с абсолютно задоволство при мисълта, че напускам града, без да кажа дума на хората, които ме бяха предали. Запътих се към мястото си в бизнес класата, обух си кашмирени чехли и потънах в дълбок и кротък сън.

Когато се събудих седем часа по-късно, самолетът летеше над зелени ливади и виеща се синя лента, която трябваше да е Темза. Сърнето ми лудо заби, като осъзнах, че започва новият ми живот. Още повече се развълнувах, когато минах през паспортното гише (увъртайки относно времетраенето на престоя си, както направих и с Итън), изтеглих британски лири от един банкомат и взех такси от „Хийтроу“ до апартамента на Итън.

Въодушевях се, докато пътувах из Лондон, чувствайки се много по-обиграна. Седях с изправен гръб и заговорих подобаващо на шофьора, вмъквайки подробности в разговора, вместо рязко да изрека само необходимите напътствия в жълтото такси у дома. Това беше цивилизована страна и в нея щях да намеря добър живот. По-културно съществуване. Хора като Мадона и Гуинет Полтроу, които можеха да живеят, където си поискат, бяха избрали да се установят в Лондон, а не в изморителния стар Ню Йорк или в Лос Анджелис. Аз имах някои значими общи неща с тези жени. Стил. Красота. Известно је ne sais

quoⁱ^[1]. Може би дори щях да се сприятеля с Мади и Гуини. Както и с Кейт Мос, Хю Грант и Ралф Файнс.

След четирийсетминутен любезен разговор пристигнах на улицата на Итън. Шофьорът излезе от таксито, заобиколи от моята страна и ми помогна за багажа, оставяйки куфарите ми „Луи Вюитон“ на тротоара. Подадох му две пурпурни банкноти от по двайсет лири и красива зелена от пет лири — всички прекомерно големи и пъстри, украсени с lika на младата кралица Елизабет. Дори парите в Англия бяха по-интересни и прекрасни.

— Заповядайте, господине. Задръжете рестото. Благодаря ви много за помощта — казах с лек реверанс. Струваше ми се, че така правят в Англия.

Шофьорът се усмихна и ми намигна.

И аз закрачих към едно добро начало. Поех си дълбоко въздух и го изпуснах, наблюдавайки парата, която излиза от устата ми в хладното ноемврийско утро. После изкачих шестте износени стъпала пред сградата на Итън, открих номера на апартамента му и натиснах бронзовия звънец до него. Чух анемично позвъняване, последвано от „Да?“ по домофона.

— Итън! Аз съм тук! Побързай! Замръзвам!

След секунди Итън ми се усмихна през конусовидното прозорче на предната врата. После я отвори и ме прегърна продължително.

— Дарси! Как си?

— Прекрасно! — отвърнах и го целунах набързо по двете му розови бузи. Прекарах ръка през косата му с цвят на мед. Беше подълга от обикновено и къдриците му приличаха на лъвска грива. — Харесва ми прическата ти.

Той ми благодари и каза, че нямам време да отиде да се подстриже. После се усмихна и допълни, както ми се стори, искрено:

— Радвам се да те видя, Дарс.

— Страхотно е, че и аз те виждам, Итън.

— Как се чувстваш? — Ръката му направи облекчаващ кръг по гърба ми.

Казах му, че ще съм добре веднага щом вляза и се спася от студа и почистя лицето си.

— Знаеш какви поразии причиняват дългите полети на кожата. И всичко от тоя ужасен, нециркулиращ въздух. Но поне не бях натикана

във втора класа. Противно е да бъдеш с простолюдieto.

— Ти си далече от простолюдieto — каза той и усмивката му се стопи, когато погледна зад мен и видя багажа ми на тротоара. — Сигурно ме занасяш. Всичко онова там за няколко седмици?

Трябваше да му кажа, че планът ми далеч надхвърляше няколко седмици и че по-скоро си мислех за няколко месеца, а може би и за постоянна промяна. Но му го спестих. Докато станеше време да му кажа истината, приятелството ни щеше да е изместило връзката му с Рейчъл. Освен това щях да намеря своя Алистър за нула време.

Итън извъртя очи нагоре. После занесе двата ми най-големи куфара до стълбите.

— По дяволите, Дарс. Да нямаш труп в тоя куфар?

— Да. Рейчъл е в онзи — отвърнах, посочвайки го. — А Декс — в този.

Той поклати глава и ми хвърли предупредителен поглед, сякаш да ми каже, че няма да обижда драгоценната си Рейчъл.

— Не, сериозно. Какво си помъкнала?

— Просто дрехи и обувки. Много тоалетни принадлежности, парфюми, такива неща — отвърнах и взех по-леките пътни чанти с обяснението, че бременните не бива да носят по-тежко от десетина килограма.

— Ясно — изрече Итън, вървейки тежко към предната врата. След четири тура той прибра целия ми багаж в сградата. Последвах го в тъмното, пропито с миризмата на нафталин фоайе, застлано със зелени килими. Изглежда съм направила гримаса, защото Итън ме попита дали нещо не е наред.

— Нафталина — рекох и сбърчих нос.

— По-добре той, отколкото молци. Не би искала да ти съсипят скъпите плетени блузи, нали?

— Плетени блузи?

— Пуловери.

— Значи плетени блузи им казват тук — отбелязах с вълнение от това, че ще науча някои типични английски изрази. Може би дори щях да заговоря и с английски акцент.

Итън ме поведе към дъното на тъмен, студен коридор, после, за мое разочарование, надолу по едни стълби. Не понасях приземни апартаменти. Получавах клаустрофобия. Освен това светлината им

беше неадекватна, нямаха нито тераса, нито изглед. Може би вътрешността компенсираше, помислих си, когато Итън отвори вратата си.

— Ето това е. Дом, сладък дом — рече той.

Огледах се наоколо, мъчейки се да прикрия разочарованието си.

— Предупредих те, че е малък — напомни ми и ме разведе из него с пълно равнодушие. Всичко беше чисто и спретнато и добре подредено, но нищо не успя да ми грабне окото като нещо европейско освен едни скромни корниз, окачени на твърде високите тавани. Кухнята беше невзрачна, а банята — направо тъмна и с мокет (странно за баня, но не необичайно според Итън) и съвсем миниатюрна тоалетна.

— Симпатично апартаментче — казах с фалшива веселост. — Къде е стаята ми?

— Търпение, скъпа. Ще стигнем и дотам — и той ме поведе към една стая до кухнята. Беше по-малка от стая за прислужница в нюйоркски апартамент и единственият ѝ прозорец беше тесен, толкова тесен, че да се промуши човек през него беше невъзможно, но въпреки това имаше корозирала решетка. Единият ъгъл се заемаше от бял скрин, който по някакъв начин беше несъвместим с белите стени — всеки правеше другия да изглежда болезненосив. До съседната стена имаше малка етажерка за книги, също боядисана в бяло, но с олющена боя, под която се разкриваше ментовозелена боя. Рафтовете ѝ бяха празни с изключение на няколко книги с меки корици и огромна розова черупка на раковина. Нещо в морските черупки, взети от брега, винаги ме е потискало. Мразя кухия самотен звук, който те издават, когато ги допреш до ухото си, макар че винаги го правех. И наистина, когато взех черупката и чух тъпото ехо, ме изпълни тъга. Поставих я обратно на рафта, после отидох до прозореца и погледнах нивото на улицата. Нищо от гледката не ми подсказваше, че се намирам в Лондон. Със същия успех можех да съм и в Кливланд.

Вероятно Итън разгада реакцията ми, защото каза:

— Виж какво, Дарси. Ако не ти харесват условията, наоколо е пълно с хотели...

— Какво? — попитах невинно. — Дума не съм обелила.

— Познавам те.

— В такъв случай трябва да знаеш, че съм безкрайно благодарна и изключително развълнувана, че съм тук. Харесва ми мъничката ми уютна килия — засмях се. — Имам предвид — стая.

Итън повдигна вежди и ми хвърли поглед над очилата си с рамки от костенуркови черупки.

— Пошегувах се! Не е килия! — казах и си помислих, че Джон Хинкли младши^[2] вероятно е бил по-добре настанен.

Той поклати глава, обърна се и започна да бута багажа ми в стаята. Още преди да вкара и последната чанта, в стаята вече нямаше място за стоене, камо ли за спане.

— Къде ще спя? — попитах ужасена.

Итън отвори вратичката на килер и посочи надуваем дюшек.

— Вчера го купих за теб. Луксозен надуваем дюшек. За претенциозна жена.

Усмихнах се. Поне репутацията ми не беше засегната.

— Настанявай се. Вземи си душ, ако искаш.

— Естествено, че искам.

— Добре. Като се изкъпеш, ще идем да хапнем нещо.

— Чудесно! — възкликнах, мислейки си, че жилището му може и да не оправдае очакванията ми, но всичко друго щеше да ги надмине. Лондонската обстановка щеше да компенсира миризмата на нафталин и тясното ми жилище.

Взех си душ, но останах недоволна от налягането на водата и от течението, което издуваше найлоновата завеса в краката ми. Добре поне, че Итън имаше внушително количество от хубави унисекс продукти за баня. Много от тях бяха на „Кийлс“^[3], между които и лосион за почистване на лице с ананас, който винаги съм харесвала. Използвах го, като внимавах да го върна точно на мястото му, за да не се издам. Никой не обича гости, които ползват най-хубавите ти тоалетни принадлежности.

— Да не би нещо да не е наред с водата ти? — попитах Итън, като излязох от банята с най-хубавата си розова копринена роба, разресвайки мократа си коса с пръсти. — Чувствам косата си отвратително. На клечки.

— Водата тук е много твърда. Ще свикнеш... Единственото неприятно нещо е, че оставя петна по дрехите.

— Сериозно ли говориш? — попитах и си помислих, че ще трябва да давам всичко на химическо, ако е така. — Не можеш ли да се снабдиш с омекотител?

— И през ум не ми е минавало. Но ти се заеми с този въпрос.

Въздъгнах.

— Сигурно нямаш сешоар?

— Повече от сигурно.

— Е, явно ще трябва да вървя в естествения си вид. Сега няма да се срещаме с други хора, нали? Защото искам да съм в най-добрата си форма, когато ме запознаеш с твоята тълпа.

Итън се занимаваше с купчина сметки върху масата в трапезарията и беше с гръб към мен.

— Всъщност нямам тълпа. Само неколцина приятели. И не съм планирал нищо.

— Пфу! Искам първото впечатление от мен да е добро. Нали знаеш, първото впечатление е и последното впечатление!

— Тхъ.

— Затова още днес ще отида да си купя сешоар от „Хародс“ — заявих аз.

— Аз не бих ходил чак до „Хародс“ за един сешоар. На ъгъла има магазин. „Бутс“.

— „Бутс“! Колко прекрасно! „Вашият стандартен магазин!“ Е, в такъв случай отивам да се преоблека.

— Добре — каза Итън, без да вдига поглед.

След като си сложих най-топлия пуловер и косата ми изсъхна, Итън ме заведе на обяд в един пъб близо до дома му. Заведението изглеждаше очарователно отвън: малка, стара тухлена постройка, покрита с бръшлян. Медни саксии с мънички червени цветя ограждаха вратата. Но както и жилището на Итън, вътре беше съвсем различно. Мрачно и напоено с дим, помещението беше пълно с неприятни хора с вид на работници, с мръсни ботуши и още по-мръсни нокти. Това наблюдение беше особено достойно за внимание, тъй като на входната врата имаше табела с надпис:

„Желателно е да се влиза с чисти работни дрехи.“

А близо до бара забелязах друга табелка, на която пишеше:

„МОЛЯ, УВЕДОМЕТЕ СОБСТВЕНИКА ЗА ВСЯКА
ПОДОЗРИТЕЛНА ЧАНТА ИЛИ ПАКЕТ.“

— Какво означава това? — попитах Итън, сочейки табелката.

— Заради ИРА.

— Кой?

— Ирландската републиканска армия. Говори ли ти нещо?

— О, това ли било — отвърнах, спомняйки си смътно някакви терористични актове през изминалите години. — Разбира се.

След като седнахме, Итън предложи да си вземем риба и чипс.

— Не се чувствам много добре. Или е от бременността, или от пътуването. Мисля да си взема нещо по-леко. Сирене на скара, например?

— Имаш късмет. Тук правят превъзходни „крок мосю“.

— Крок господин ли? Какво е това?

— Забавно френско наименование на сандвич с шунка и сирене.

— Звучи ми вкусно — казах и си помислих, че трябва да си опресня гимназиалните знания по френски. Ще ми послужи, когато Алистър и аз отскачаме до Париж всеки уикенд.

Итън отиде да поръча на бара, което, както каза той, било практика в английските пъбове, а в това време аз прегледах внимателно един вестник, който някой беше оставил на масата. Виктория и Дейвид Бекъм или, както ги наричаха англичаните, „Пош и Бекс“, бяха на първата страница. Знаех, че Дейвд Бекъм е голяма работа в Англия, но не го проумявах. Той съвсем не беше готин. Хлътнали бузи, твърда коса. А и не харесвах, че носи обеци на двете си уши. Изразих мнението си пред Итън, който стисна устни, сякаш Дейвид му беше личен приятел.

— Виждала ли си го как играе футбол? — попита ме той.

— Не. Кой гледа футбол?

— Целият свят гледа футбол. Оказа се, че това е най-популярният спорт във всяка страна с изключение на Америка.

— Е, що се отнася до мен, въпросният Дейвид — и потупах снимката му — не е Джордж Клуни. Само това мога да кажа.

Итън извъртя очи нагоре в момента, в който келнерката ни донесе поръчката и ни подаде по комплект вилица и нож, увити в книжна салфетка. Тя се заговори за малко с Итън за книгата му. Очевидно той се хранеше често тук. Забелязах, че жената имаше ужасно криви, пожълтели зъби. Когато се отдалечи, не се сдържах от коментар.

— Значи е вярно каквото говорят за зъболекарската работа тук?

Итън посоли рибата, чипса и купчината от зелени намачкани картофи.

— Кайли е чудесна жена.

— Не съм казала, че не е. Казах само, че има лоши зъби. Амаха — отвърнах и се запитах дали ще се засяга толкова лесно за всичко. — А защо картофеното пюре е зелено?

— Това е грах. Казват му кашав грах.

— Ужас!

Итън не отговори. Аз отхапах мъничък залък от сандвича си. Докато дъвчех, за малко не изрекох името на Рейчъл, за да извлека цялата клюка от Итън, да разбера всичко, което той знаеше за връзката ѝ с Декс. Но реших, че трябва да пипам внимателно. Ако се впуснех в тирада, Итън щеше да млъкне. Затова след няколко минути мълчание, споменах името по повод един спомен след завършването на гимназията, свързан с нас тримата. После наклоних глава на една страна и подметнах нехайно:

— Как е Рейчъл, между другото?

Итън не лапна въдицата. Вдигна поглед от кашавия си грах и отвърна.

— Добре е.

— Само добре ли?

— Дарси — рече той, без да се хваща на широко отворените ми очи, изразяващи невинност. Беше трудно да измамиш Итън.

— Какво? — попитах.

— Няма да правя това с теб.

— Да правиш какво?

— Да говоря за Рейчъл.

— Защо? Не разбирам — казах и оставих сандвича си в чинията.

— Рейчъл ми е приятелка.

— Ти си и мой приятел, както знаеш.

Той си наля още оцет върху рибата и отговори:

— Знам.

— Анализе е приятелка и с двете ни и ще говори с мен за... случилото се — продължих, подбирайки внимателно думите си. — Защо не ми кажеш какво мислиш? Няма да се обидя. Ясно е, че си на нейна страна. — Винаги си струва да опиташ обратната психология, дори с умен мъж като Итън.

— Виж какво, Дарси, просто не се чувствам комфортно в тази тема. Няма ли за какво друго да говориш освен за Рейчъл?

— Повярвай ми, има много — отвърнах, сякаш светът ми преливаше от славна интрига, както преди да ме сполетят лошите дни.

— Ами тогава... престани да ме караш да клюкарствам срещу нея.

— Нищо такова не правя. Просто исках да говоря с теб, моя приятел от детството, за друга наша приятелка от детството и... за сегашното положение. Толкова ли е нередно?

Той ми хвърли един поглед и продължи да се храни мълчаливо. Като свърши, запали цигара, всмукна дълбоко и издуха дима в мен.

— Ей! Внимавай! Нося дете! — изписах.

— Извинявай — рече той и обърна стола си в другата посока. — Но знай, че доста ще се озориш в тази страна. Тук всички пушат.

— Виждам — огледах се наоколо. — Така вони тук.

Той сви рамене.

— Е, мога ли да ти задам няколко въпроса?

— Не, ако се отнасят до Рейчъл.

— Стига, Итън, съвсем безобидни въпроси са. Моля те.

Той не отговори и аз зададох първия въпрос.

— Говорил ли си с нея скоро?

— Съвсем скоро.

— Тя знае ли, че съм тук?

Той кимна.

— И каза ли нещо? — попитах, надявайки се да ѝ е станало неприятно. Исках да ревнува, че съм тук, в Лондон, с нейния драгоценен Итън. Исках да я прободя мисълта, че съм навлязла в територията ѝ. Не можех да чакам Итън да ѝ изпрати пощенски картички от пътешествията ни до Виена, Амстердам, Барселона. Може би щях да драсна някакъв послепис на някоя от картичките. „Ще ми се

да беше тук“, бих написала. За да ѝ покажа, че съм преодоляла цялата история с Декс. Че съм продължила към нещо много по-значително.

— Не, нищо.

Издадох звук, с който исках да покажа, че се съмнявам.

Итън сви рамене.

— И какво ново при нея?

— Не много.

— Още ли е с Декс?

— Дарси. Стига вече. Говоря сериозно.

— Какво пък? Просто ми кажи! Не ми пука, че са заедно. Просто съм любопитна...

— *Наистина* говоря сериозно. Никакви въпроси за Декс.

— Добре, добре. Наистина е гадно, че ние с теб... двама приятели... не можем да говорим открито. Но както и да е. Ти решаваш.

— Точно така. Аз решавам. — Итън изглеждаше измъчен.

След обяда си разопаковах багажа, а Итън се оттегли в спалнята си, за да пише. Няколко пъти отварях вратата му, за да му искам още закачалки и всеки път той вдигаше поглед от лаптопа си с раздразнен вид, сякаш една дребна молба за закачалки прекъсваше потока на мислите му.

В средата на следобеда стаята ми вече беше подредена доколкото ограниченото място позволяваше. Претърпях гардероба с дрехите си, подредих любимите си обувки в две редици най-отдолу, а гримовите, тоалетните принадлежности и бельото си — върху етажерката. Тя не беше хубава, но поне вършеше работа. Тъкмо реших, че съм приключила за деня и че мога да предложа на Итън да излезем някъде, го заварих в дневната да слага някакви книжа и пакет цигари в една куриерска чанта.

— Отиваш ли някъде? — попитах го.

— Да.

— Къде?

— Излизам. Да пиша.

— Какво точно пишеш отново?

— Глава от книга за лондонската архитектура. А отскоро пиша и новела. Чакат ме също и цял куп журналистически материали. Нали разбираш, неща, с които си плащам наема.

— За какво става дума в новелата ти? — Помислих си, че моят живот ще е превъзходно четиво. Бях сигурна, че можех да му предоставя добър материал.

— За едно момче, което губи цялото си семейство в инцидент с въглероден окис и отива да живее в гората, за да се съвземе.

— Звучи бодро.

— Има изключително облагородяващо влияние.

— Щом казваш... Но трябва ли да работиш през първия ми ден тук?

— Да, трябва — отвърна той без никаква извинителна нотка в гласа.

Сбърчих чело и го попитах защо тогава не остане да пише къщи. Обещах му да кротувам напълно.

— Като църковна мишка — допълних шепнешком.

Той се усмихна.

— Ти? Църковна мишка?

— Стига, Итън. Моля те. Ще се чувствам толкова самотна.

Той поклати глава.

— Тук не мога да мисля.

Нищо чудно. В тази толкова тясна малка дупка, помислих си. Но вдигнах ръце и казах:

— Добре, добре. Но нали знаеш... очила и шапка не си подходядат. Избери или едното, или другото. То е като... да си сложиш прекалено много аксесоари. Поднови външния си вид.

Той заклати глава, докато го следвах до вратата.

— Къде да те намеря, ако ми се наложи? — попитах.

— Няма да ти се наложи.

— Сериозно, Итън. Къде ще бъдеш?

— Не знам. Ще обиколя наоколо, докато намеря някое кафене с добра атмосфера. Да не е прекалено тихо, но и да не е прекалено шумно. С умерена глъч. Оставих мобилния си номер в онзи бележник там — и той посочи масичката в коридора. — Звъни само в краен случай.

— Не може ли да дойда с теб?

— Не.

Въздъгнах.

— Какво да правя без теб? Не мислех, че ще бъда сама още през първия си ден тук.

Той премести чантата си на другото рамо и ме погледна, готов да ме наставлява.

— Добре, добре. Извинявай... Ще се справя.

Накрая ми връчи връзка ключове и книжка с карта на корицата.

— Малкият ключ е за предната врата. Месинговият е за горната брава. Дългият е за долната. Всички се завъртат наляво. Вземи и този пътеводител „От А до Я“. Твоята Библия за лондонските улици.

— Никак не обичам карти — казах, разлиствайки пътеводителя.
— А това нещо изглежда невъзможно. Толкова много страници.

— Невъзможна си ти — отбеляза Итън.

— Кажи ми само в кои магазини да пазарувам.

— На гърба на пътеводителя има индекс. Търси Нйтсбридж. В този район е пълно с магазини. „Хародс“. И „Харви Никълс“, който ще е повече по вкуса ти.

— В какъв смисъл?

— По-моден елит.

Усмихнах се. Наистина бях от модния елит.

— Колко далече е Нйтсбридж?

— Пеша е далече. С такси — близо. Друг път ще ти обясня как да ползваш метрото. Сега нямам време.

— Благодаря ти, Итън — казах и го целунах по бузата. — До довечера. А междувременно ще ида да си потърся някои хубави дрехи!

— Звучи като шикозен план — отвърна той с насърчителна усмивка. Сякаш бе разбрал, че ако ще започвам нов живот, ще трябва изцяло да подновя и гардероба си.

[1] Je ne sais quoi — не знам какво (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Психично болен младеж, извършил атентат срещу Роналд Рейгън през 1981 г. — Бел.ред. ↑

[3] Марка козметични продукти за лице, коса и тяло. — Бел.ред.

ГЛАВА 19

Итън се оказа прав. „Харви Никълс“ беше съвсем по вкуса ми. Започнах с „Хародс“, но той ми се видя прекалено голям и претъпкан с туристи, почти както в „Мейсис“ у дома. „Харви Никс“, както чух да се изразява една млада англичанка точно пред входа на Слоун Стрийт, беше по-малък и повече наподобяваше бутик — напомняше ми на „Хенри Бендел“ или „Барнис“ в Ню Йорк. Бях на седмото небе, докато обикалях от щанд на щанд, събирайки различни съкровища от „Стела Маккартни“, „Долче&Габана“, „Алигзандър Маккуин“, „Жан-Пол Готие“ и „Марк Джейкъбс“. После хвърлих още няколко нови имена в тази гама — бях се натъкнала на великолепни зимни дрехи от моделиери, за които изобщо не бях чувала.

Следобедът бе помрачен единствено когато установих, че вече не мога да се напъхам в моя номер дрехи. Бях бременна в седемнайсетата седмица и първоначално натрупаните килограми вече ме бяха изстреляли два номера по-нагоре, но когато и той не ми стана, се паникьосах. Огледах дупето и бедрата си в огледалото в пробната, после симулирах стария тест с молив — заставаш с прибори крака, поставяш молив между бедрата си и гледаш дали той ще се задържи там, или ще падне. С облекчение установих, че все още имаше достатъчно място — моливът щеше да падне. Затова как можеше размерът ми да се е променил толкова значително само за една нощ? Подадох глава от пробната и повиках продавачката, облечена с обикновена кожена пола и оранжеви ботуши от изкуствена кожа.

— Извинете, но размерите на „Драйс Ван Нотън“ не са ли малко по-различни от другите? — попитах я.

Тя се разсмя мелодично.

— Американка ли сте?

Кимнах.

— Да, мила, по-различни са. Вие номер четири ли носите?

— Да — отвърнах гордо. — Нормалният номер. По напоследък купувам номер 6.

— Тук той обикновено отговаря на номер десет.

— О, слава богу! — казах с облекчение.

— Да ви донеса ли друг размер от избраните дрехи?

Кимнах с благодарност, върнах ѝ каквото бях взела и я попитах дали ще може да добави към другите дрехи и пола като нейната. После зачаках полуоблечена в пробната и огледах малката издутина на корема си. Като че ли се бе увеличила значително за една нощ, но тялото ми все още бе стегнато и стройно. Бях занемарила строгия си спортен график преди сватбата, но реших, че ако внимавам с храната, мога да поддържам фигурата си поне още няколко месеца.

Най-сетне продавачката се върна и изписка:

— О, Боже, вие сте бременна! В кой месец сте?

— В четвърти и няколко дни — отвърнах и погладих издутината си.

— Изглеждате поразително за четвърти месец — измърка тя с шикозния си акцент.

Благодарих ѝ и се отдръпнах, за да ѝ направя място да закачи дрехите с новия размер. Час по-късно вече купувах пет удивителни тоалета, които биха накарали Клеър да ми завиди. Докато плащах с кредитната си карта „Виза“, си спомних, че покупката ми излезе много по-скъпа в долари, отколкото в лири, но си казах, че няма да си правя труда да изчислявам. Просто ще се преструвам, че харча долари. А и какво бяха няколко хиляди долара на фона на всичко останало? Нищо. Не и когато мислех за старта на новия ми живот. Това беше инвестиция.

Докато инвестирах в себе си, сметнах, че може да се уредя с два чифта „Джими Чу“, които в крайна сметка бяха много практични, тъй като можех да ги нося по време на бременността си, дори да се прибера с тях от болницата заедно с Алистър до мен.

Излязох от „Харви Никс“ и намерих обратния път към Слоун Стрийт, където посетих приятелите си: „Кристиан Диор“, „Валентино“, „Ермес“, „Прада“ и „Гучи“ и открих със задоволство, че всеки магазин имаше малко по-различна стока от същите магазини в Ню Йорк. Затова се почерпих с една прелестна жълто-кафява кожена чанта „Гучи“ с възможно най-красивия месингов обков — чанта, каквато не бях виждала в Ню Йорк.

След покупките спрях едно такси и се върнах в апартамента на Итън. Бях изтощена, но възбудена от покупките си и нямах търпение да му покажа какво бях открила, превзела и направила своя собственост. Итън още го нямаше, затова си налях чаша ягодов шербет и включих телевизора. Установих, че Итън има само пет канала и накрая избрах да гледам поредица от невероятно скучни британски комедии и едно риалити шоу във фризьорски салон. Най-накрая, малко след десет, Итън се прибра.

— Къде беше? — попитах го с ръце на хълбоците.

Той ме погледна, докато изхлузваше чантата си на пода.

— Да пиша.

— Цялото това време?

— Да.

— Наистина ли? Миришеш на бар — казах и зарових нос в самото му. — Не подценявай способността ми да купонясвам само защото съм бременна.

Той вдигна ръка и присви сините си очи.

— Не съм купонясвал, Дарс. Работя в кафенета. В задимени кафенета. Нали ти казах.

— Щом казваш... Но трябва да знаеш, че умрях от скука тук. И от глад. Цялата вечер съм само на един шербет. А не бива да пропускам хранене, когато съм бременна.

— Можеше да ядеш без мен. Тук има разни неща... а и на Хай Стрийт е пълно с места за хранене. Занапред ти препоръчвам едно хубаво ливанско заведение на име „Ал Дар“... Те не правят доставки за вкъщи, но можеш да се обадиш предварително и да отидеш да си вземеш поръчката.

Малко ме подразни, че не е по-грижовен, но реших да не се цупя. Вместо това му направих мини модно ревю и му показах всичките си покупки, като се въртах и позирах, докато той гледаше новините. Получих много бегли комплименти, но иначе не прояви особен интерес към нещата ми. Дори при един репортаж за самоубийствен атентат в Ерусалим ми направи знак да млъкна, като вдигна ръката си на сантиметри от лицето ми. Тогава изоставих мечтата си за общуване с него и се прибрах в стаята си, за да надуя дюшека си. Малко по-късно Итън се появи на вратата с чаршаф, одеяло и малка ниска възглавница.

— Значи си се справила с това? — попита той, посочвайки дюшека.

— Да — отвърнах, както си седях в края и леко се друснах. — Той има малка помпа. С нея е много по-лесно, отколкото с уста.

— Казах ти, че е луксозен.

Усмихнах се, прозях се и любезно поисках целувка за лека нощ.

Итън се наведе и ме целуна по челото.

— Лека нощ, Дарси.

— Лека нощ, Итън.

След като затвори вратата, аз загасих лампата и се помъчих да се настаня удобно на дюшека, като намествах и пренамествах възглавницата и одеялото. Но не можах да заспя, независимо че бях толкова уморена от дългия полет. След като се въртях цял час, взех одеялото и възглавницата и се затътрих към дневната, надявайки се диванът там да е по-удобен. Но не беше. Беше къс за мен и отчайващо засилваше нуждата да изпъна колене. Като необходимостта да се почешеш на някое интимно място, когато си сред хора. Опитах да провеса крака от края на дивана, но облегалките се оказаха прекалено високи и след няколко минути с повдигнати крака, изпитах чувството, че кръвта се събира в главата ми. Седнах, разциврих се високо и се загледах в притихналата, тъмна стая.

Оставаше ми само един избор. Както се бях загърнала с одеялото, тръгнах на пръсти по коридора към стаята на Итън и доближих ухо до вратата. Чух, че радиото му свири и осъзнах, че тишината в стаята ми е част от проблема ми. Бях свикнала с приспиващия шум на трафика в Ню Йорк. Почуках леко, надявайки се той да е все още буден и да пожелае да поговорим за няколко минути. Нищо. Почуках отново, по-силно. Пак нищо. Завъртях топката на бравата. Беше отключена. Отворих вратата и прошепнах името на Итън. Никакъв отговор. Приблжих се до леглото и се възрях в него. Устата му беше леко отворена, ръцете му — под едната му розова буза.

Поколебах се и го повиках с нормален тон:

— Итън?

Когато и този път не се размърда, заобиколих и отидох от другата страна на леглото. Там имаше достатъчно място за мен и аз се настаних до него, върху покривката, както бях загърната с одеялото. Въпреки че предпочитах дълъг разговор, изведнъж се почувствах по-

малко самотна само заради усещането, че съм близо до познат от детството приятел. Вече заспивах, когато почувствах движение. Отворих очи — Итън беше присвил очи в мен.

— Какво правиш в леглото ми?

— Моля те, нека да остана. Чувствам се толкова самотна в онази стая с решетка на прозореца. А и мисля, че надуваемият дюшек не е полезен за гърба ми. Съжали се над едно бременно момиче. Моля те.

Той издаде звук на раздразнение, но не възрази. Затова, естествено, насилих късмета си. „Тръгни си, докато имаш преднина“, е съвет, който никога не съм била в състояние да следвам.

— Може ли да се пхна под завивките при теб, моля те? Нуждая се от ласка, толкова отчаяно, че ще се пръсна.

— Не драматизирай. — Той изсумтя уморено, но се отдръпна леко, като ми остави част от завивките.

Махнах одеялото си и се наместих до него, като се сгуших до слабото му, жилесто тяло.

— Никакви съмнителни помисли — промълви той.

— Никакви съмнителни помисли — отвърнах весело, мислейки си колко е приятно да имаш за добър приятел мъж. Бях благодарна, че двамата никога не бяхме правили секс — затова никак не ми беше странно да съм в едно легло с него. Ако не се брои началното училище, ние бяхме стигали до близост само веднъж. Случи се по време на срещата ни по случай десетгодишнината от завършването на гимназията. Бях леко пийнала и изведнъж ме връхлетя една мисъл — може би беше осъзнаването, че Итън, макар и доста непохватен в гимназията, беше станал най-популярното момче в класа. Всеки искаше да разговаря с него. Това ме накара да го оценя и поставя на изцяло друго ниво. Затова сигурно съм се увлякла за няколко секунди и съм си помислила, че вероятно ще е забавно да се сближа с него. Подробностите са се размили, но си спомням, че си играех с къдриците му и му предложих да ме закара до вкъщи. За щастие Итън показва суперчовешко въздържание в името на приятелството ни. Или може би той наистина беше гей. И в двата случая границите на приятелството ни бяха ясни — което беше добре.

— Радвам се, че съм тук — прошепнах щастливо.

— Да, аз също — отвърна той неубедително. — А сега заспивай.

Укротих се за няколко минути, но после ми се дочишка. Помъчих се да се въздържа, колебаейки се дали да стана. Накрая нуждата ме принуди, станах и се спънах в купчина книги до леглото.

— Дарси!

— Извинявай. Не мога повече да стискам. Чишка ми се. Бременна съм, нали помниш?

— Ти може да си бременна, но аз пък страдам от безсъние. И дано да мога да заспя след всичките ти щуротии. Утре ме чака много работа.

— Извинявай. Обещавам да кротувам, като се върна. — И се втурнах по коридора към тоалетната. Когато се върнах в спалнята, Итън отново повдигна завивките за мен, без да отваря очи.

— А сега мирувай. Иначе те връщам обратно в килията ти. Говоря сериозно.

— Добре, ще мирувам — обещах и се сгуших отново до него. — Благодаря ти, Итън. Имах нужда от това. Наистина имам нужда.

През следващите две седмици всекидневието ми остана същото: По цял ден обикалях магазините и откривах все повече и повече бутици: „Аманда Уейкли“ и „Бети Джексън“ на Фулам Роуд, „Браунс“ на Саут Молтън Стрийт, „Каролин Чарлз“ на Бийчам Плейс, „Джоузеф“ на Олд Бонд Стрийт и „Никол Фархи“ на Ню Бонд Стрийт. Купих си фантастични маркови неща: пъстри шалчета, красиви плетени блузи, шикозни поли, необичайни дамски чанти и страхотни обувки. После потърсих изгодни покупки на Оксфорд Стрийт — „Некст“, „Ривър Айланд“, „Топ Шоп“, „Селфридж“ и „Маркс&Спенсър“ — защото винаги съм смятала, че е напълно ефективно да комбинираш по-евтини дрехи с висша мода. Дори видимо посредствените дрехи могат да изглеждат направо фантастично, ако бъдат съчетани с висококачествени и носени с увереност.

Всяка вечер се прибирах с покупките си и чаках Итън да свърши работата си за деня. После отивахме да си вземем храна за вкъщи или пък той приготвяше нещо, след което гледахме малко телевизия и разговаряхме. Когато станеше време залягане аз винаги отивах първо в стаята си, като се правех, че се опитвам да заспя на надуваемия дюшек,

преди отново да се прехвърля в леглото му. Итън се вбесяваше, но аз бях сигурна, че тайничко му се нравеше компанията ми.

На третата ми сряда в града, след доста настояване от моя страна, Итън най-накрая обеща да си даде свободен ден и да излезе с мен.

— Страхотно! Какъв е специалният случай? — попитах.

— Хм. Денят на благодарността. Помниш ли този празник? Или прекалено дълго си в Англия?

— О, Боже! Съвсем забравих за Деня на благодарността — отвърнах, осъзнавайки, че от дни не бях поглеждала календар, нито бях разговаряла с някого от къщи. Трябваше да се обадя на родителите си или на брат си и да ги уведомя, че не съм в Ню Йорк и почувствах задоволство при мисълта, че щях да стана главна тема за разговор по време на вечеря на другия ден.

— Какво искаш да правим? — попита ме Итън.

— Ами, магазините ще са отворени, нали? Защото тук не е празник.

Той направи физиономия.

— Още ли ще пазаруваш?

— Може да пазаруваме за теб — предложих, опитвайки се да го примамя. — Обичам мъжките дрехи. — И си помислих за моментите, в които пазарувах за Декс и колко прекрасен изглеждаше той в дрехите, които комбинирах за него. Сега, когато само Рейчъл му помагаше, бях сигурна, че носи единствено дрехи от „Банана рипаблик“^[1]. Гардеробът му определено щеше да западне без мен.

— Щеше ми се да си направим една хубава, дълга разходка край Темза. Или в Риджънтс парк. Била ли си там?

— Не. Но навън е студено. Наистина ли искаш да прекараме деня на открито?

— Добре. Какво ще кажеш за някой музей? Била ли си в Националната галерия?

— Да — излъгах, защото не ми се ходеше там. Музеите ме отегчават, а слабата светлина ме потиска. Излъгах също защото не исках да ми натяква за броя на дните, които съм прекарала в магазините вместо в музеите. Ако повдигнеш тази тема, имах рационален готов отговор: музеите и катедралите няма да отидат никъде, докато модата се променя всяка секунда.

— О, така ли? Не ми спомена, че си била — възкликна той с известно подозрение. — Какво ще кажеш за крилото „Сейнсбъри“^[2]?

— О, много ми хареса. Защо? А ти какво мислиш за него? — Отклоняването винаги е добра техника, когато човек послъгва.

— И на мен ми харесва... Писах материал за него.

Придобих замислен вид.

— За какво беше материалът?

— О! Ами за това как модернистите го критикуват, защото те предпочитат простотата в архитектурата. Нали знаеш, „по-малко е повече“... докато постмодернистите, включително Робърт Вентури, американецът, който го е проектирал, смята, че една конструкция трябва да е в синхрон с околната среда... затова стаите в това крило отразяват културния контекст на ренесансовите творби в него. — Итън говореше развълнувано, независимо от скучната тема.

Той продължи:

— Така имаш този величествен интериор с всички видове неща към него, като тази перспективна илюзия, където тия подредени арки се смаяват в далечината, точно както е в Скала Реджия в двореца на Ватикана... понеже по думите на Вентури „По-малкото е скучно“.

— Ъхъ — кимнах. — По-малкото наистина е скучно. Тук трябва да се съглася с Вентури.

Итън нагласи очилата си и рече:

— Принц Чарлс също. Като видял първоначалните проекти за много по-прост проект от модернистите, направил коментар, че крилото ще бъде „чудовищен карбункул“^[3] на лицето на многообичан приятел“.

Засмях се.

— Не знам какво е „карбункул“, но не ми звучи приятно. Ще ми се Рейчъл да има такъв на носа си.

Итън подмина забележката ми и ме попита коя картина в Националната галерия ми е харесала най-много.

— О, няма да мога да посоча само една.

— Видя ли „Вечеря в Бмаус“^[4]?

— Да. Брилянтна.

— Ами „Портрет на семейство Арнолфини“ на Ян ван Ейк?

— О, и тя ми хареса — отвърнах, подавайки му топката.

— Забеляза ли надписа на задната стена в картината?

— Опресни ми паметта.

— Надписа над огледалото... Преводът на английски е: „Ян ван Ейк беше тук“ и наистина можеш да видиш отражението му в огледалото, заедно с двойката, която се жени, и друг гост. Винаги съм се питал защо Ян ван Ейк е искал да включи собствения си образ в тази картина. Според теб какво се е опитвал да каже?

Изведнъж ме изпълни чувството, че съм в колежа и ме изпитва професорът по история.

— Хм. Не знам.

— Аз също... но те кара да мислиш... И не ти ли харесва, че е толкова огромна тази картина? Тя доминира в залата.

— Тхъ. Наистина е огромна.

Итън поклати глава и се разсмя сърдечно.

— Говориш пълни глупости, Дарс. Картината е съвсем мъничка. Изобщо не си била в Националната галерия, нали?

Отметнах косата от лицето си и се усмигнах глуповато.

— Добре. Не съм. Хвана ме. Знаеш, че не си падам по музеите, Итън! Предпочитам истинския живот пред това да се разхождам из тъмни зали заедно с група задръстени американски туристи. — Това звучеше като добро извинение. Като ония хора, които твърдят, че не четат вестници, защото новините са потискащи. Навремето и аз подкрепях това становище.

— Съгласен съм, че когато си в нов град, не е нужно да прекарваш всеки момент в музей, но ще пропуснеш много, ако пренебрегваш всички музеи... Но така или иначе, ще ми се да ти покажа нещо от Лондон. Нещо, различно от „Хародс“ и „Харви Никълс“. Какво ще кажеш?

Помислих си, че това, което наистина искам, е да се върна в „Джоузеф“ за коженото сако, на което устоях онзи ден. То струваше повече от четиристотин лири, но класиката е вечна и за такава покупка никога не бих съжалила. Бях сигурна, че ще свърши, ако не отида още утре. Но ми хареса идеята да прекарам деня с компания, затова щом Итън искаше лондонска култура, нямах нищо против.

На другия ден Итън ме събуди в осем часа, говорейки възбудено за онова, което е планирал за деня. Взехме си душ, облякохме се бързо

и в девет поехме към Кенсингтън Хай Стрийт. Беше студен, сив ден и когато си сложих лилавите кожени ръкавици, обточени със заешка кожа, попитах Итън защо винаги е много по-студено, отколкото е действителната температура.

— Поради влажността на въздуха — отвърна той. — Затова студът те пронизва въпреки множеството навлечени дрехи.

— Да — отвърнах, потръпвайки. — Направо пронизва до мозъка на костите. Добре, че си обух ботуши.

Итън издаде звук на одобрение и ние забързахме, за да се стоплим. След минути се озовахме на входа на Холанд парк, и двамата леко задъхани.

— От всички паркове този ми е любимият — каза Итън с грейнало лице. — Той излъчва такава интимна, романтична аура.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш нещо, Итън? — пошегувах се и обвих ръката му със своята.

Той се усмихна, извъртя очи нагоре и отблъсна ръката ми.

— Да. Каня се да ти предложа. Как разбра?

— Надявам се, че в джоба си имаш квадратно изсечен диамант. Много си падам по брилянтните шлифовки.

— Те ли са кръглите? — попита той.

— Да.

— По дяволите! Аз пък ти купих овална шлифовка с равна плоскост. Е, тогава май ще трябва да си останем приятели.

Изкикотих се.

— Май да.

— Както и да е. А това — посочи той поляната — е Крикет лоун.

— И хората играят крикет на това игрище?

— Исторически, да. Аз също съм гледал няколко пъти крикет тук, но по-често се играе футбол. А през лятото игрището се превръща в грамадна площ за отмора. Хората постилат навсякъде одеяла. Достатъчно е градусите да стигнат петнайсет и британците ще наизлязат да правят слънчеви бани... Моето местенце е точно там — той посочи една сенчеста площ край игрището. — Нееднократно съм дремвал под сянката на дървото.

Представих си го с различните му бележници как се опитва да пише, но сънят го оборва. Помислих си колко ще е хубаво да идвам тук през лятото с него и бебето ми на обеден пикник. Когато стигнахме до

горния край на игрището, близо до един театър на открито, си представих колко бих била доволна да излизам с Итън. После си помислих за Рейчъл и ми се прииска тя да види снимка с нас двамата как се разхождаме из лондонски парк сутринта на Деня на благодарността. Запитах се какво ли правеха тя и Декс, дали са заминали за Индианаполис за празника. Може би са в кухнята на родителите на Рейчъл, седят до прозореца с изглед към нашата къща с по чаша кафе.

Опитах се да не си развалям доброто настроение и прехвърлих вниманието си отново към Итън, който изливаше какви ли не факти, както обикновено. Каза ми, че паркът обхващал някогашни терени на Холанд Хаус, място за обществени и политически събития в града. По време на Втората световна война било бомбардирано и разрушено. Сега предоставяло подслон на няколко пауна, които сме щели да видим.

— О, обожавам пауните.

Той ме стрелна с поглед и се подсмихна.

— Ти ми приличаш на паун.

Отвърнах му, че приемам това за комплимент.

— Не се и съмнявам. — После ми посочи един ресторант на име „Белведере“. Там правели фантастичен брънч и ако слушам, може и да ме заведе там.

Зад ресторанта се простираше красива градина, която, както каза Итън, била създадена от лейди Холанд през 1790 година с първите английски далии. Попитах го как помни толкова много имена, дати и факти и дали не пълни ума си с непотребна информация.

Отговори ми, че историята не е непотребна информация.

— Непотребна информация е всичко, което поглъщаш от модните списания. Непотребна информация е да знаеш коя знаменитост с кого е скъсала и защо.

Започнах да му обяснявам, че днешните знаменитости са утрешните исторически личности, но той ме прекъсна:

— Я виж! Паун!

И наистина, една прелестна птица с яркосини и зелени окраски крачеше наперено в оградена тревна площ, разперила опашка като талисмана на NBC.

— Ах, че е красив! — възкликнах. — С удоволствие бих носила палто в тези цветове.

— Ще го имам предвид, когато тръгна да ти купувам коледен подарък.

Макар да знаех, че се шегува, ми стана приятно да чуя, че споменава Коледа. Надявах се да удължа престоя си поне дотогава. Ако останех до празника, щях да съм напълно свободна да остана в дома му до раждането на бебето. Той положително нямаше да ме изгони, когато съм в последните три месеца.

— Ето, това е любимото ми място в парка. Японската водна градина, построена по време на японския фестивал — продължи той.

Изкачихме няколко стъпала и по пътя за градината минахме покрай една табела.

— Нали е прекрасна? — попита Итън, като се спряхме на входа на градината.

Кимнах. Малък свят сам по себе си, мъничката градина беше заобиколена от каменна стена и имаше малко езерце, пълно с риба, водопад, малък пешеходен мост и огромни, подобни на бонзай растения. Казах на Итън, че цялата атмосфера ми напомня на градината на господин Мийаги в „Карате кид“. Той се изкикоти и ме поведе по пешеходното мостче. Спря се от другата страна и седна на една дървена пейка. После затвори очи, постави ръце зад тила си и рече:

— Това е най-тихото място в Лондон. Никой не идва тук. Дори в топлите дни ми се струва, че единствено аз разполагам с него.

Седнах до него и го видях как си поема дълбоко въздух с все още затворени очи. Бузите му розовееха, от краищата на морскосинята му вълнена шапка се подаваха къдрици и изведнъж ме изпълни чувство на привличане. Не беше онова физическо привличане, което чувствах към Маркърс, нито обективното ми възхищение, което питаех към Декстър. Беше повече преливаща обич към един от малкото останали ми приятели в света. Итън беше едновременно връзка към миналото ми и мост към новия ми живот и ако чувството на благодарност те кара да поискаш да целунеш човек, в този момент изпитах непогрешим порив да направя точно това. Разбира се, въздържах се, налагайки си да престана с лудите си изпълнения. Итън не беше мой тип и освен това

последното, което исках, беше да наруша споразумението ни за съвместно съжителство (и спане).

След малко Итън рязко стана.

— Гладна ли си?

Отвърнах „да“ и ние поехме обратно към Кенсингтън Хай Стрийт, подминахме апартамента му и се отбихме в една чайна на Райтс Лейн на име „Мъфин Ман“. Вътре беше занемарено, но уютно, с малки масички и столове и келнерки с престилки на цветя. Избрахме маса до прозореца и поръчахме печени сандвичи, чай със сметана и бисквити. Докато чакахме угощението си, се заговорихме за бременността ми. Итън ме попита кога е било последното ми посещение при лекар. Казах му, че е било точно преди да дойда да живея при него и че следващото приближава.

Итън долови неволната ми грешка и повдигна вежди.

— *Да живееш* при мен?

— Имах предвид да ти погостувам — уточних и бързо смених темата, преди да ме е попитал кога си тръгвам и да установи, че съм си купила еднопосочен билет. — На следващия преглед ще се разбере пола на детето... Но аз вече *знам*, че е момиче.

— Как така? — попита Итън в момента, в който келнерката донесе поръчката ни.

— Просто имам много силно чувство. Господи, надявам се да е момиче. Напоследък не съм голям фен на мъжете. С изключение на теб, разбира се. И на гейовете.

Той се разсмя.

— Ти не си гей, нали? — Стори ми се, че това е възможно най-подходящият момент за отваряне на тази тема.

— Не, не съм — усмихна се той и поклати глава. — За такъв ли ме мислеше?

— Ами... нямаш си приятелка — казах гласно, а си помислих: „И изобщо не ми се нахвърляш“.

Той пак се засмя.

— Но и приятел си нямам.

— Съвсем логично... Не знам. Имаш добър вкус, знаеш толкова много за изкуството. Може би заради Бранди си се разочаровал от жените.

— Тя не е причина да се разочаровам от всички жени.

Огледах лицето му, но не разгадах изражението му.

— Аз дразня ли те?

— Ни най-малко — отвърна той, докато си мажеше бисквитата с масло.

— О, слава Богу! Не би ми било приятно да дразня най-добрия си приятел в света.

Искаше ми се той де се поласкае, може би дори да ми отвърне „Ти също си ми най-добрата приятелка“. Но той само се усмихна и отхапа от бисквитата. След почивката за чай Итън отново ме поведе към Кенсингтън Хай Стрийт и към станцията на метрото.

— Метрото ли ще вземем? — попитах. — Защо не такси? — В Ню Йорк не бях особена любителка на метрото, винаги предпочитах такситата и не промених този си навик и в Лондон.

— Примири се, Дарс — и той ми подаде розов билет. — И не го губи. Ще ти трябва на излизане от другата страна.

Казах му, че не намирам тази система за добра.

— Сигурно много хора ще загубят билета си по време на пътуването и ще загаят на излизане.

Итън пхна билета си в процепа, мина през въртящата се преграда и заслиза по стълбите. Последвах го и се озовах на много студена, външна платформа.

— Замръзвам — казах и потрих една в друга ръкавиците си. — Защо нямат затворени платформи?

— Престани да се оплакваш, Дарс.

— Не се оплаквам. Просто отбелязвам, че денят е много студен.

Итън вдигна ципа на якето си от агнешка кожа догоре и погледна към коловоза.

— Мотрисата за Съркъл Лайн идва — каза той.

След минути ние седяхме във вагона, женски глас с много учтив британски акцент съобщи коя е следващата станция.

— Кога предупреждават да се внимава за разстоянието между вагона и перона? — попитах. — Или не го правят?

Итън се усмихна и поясни, че го правят на станциите, където това разстояние е голямо.

Погледнах картата на метрото над нас и попитах къде всъщност отиваме.

— На Черинг Крос. Ще посетим някои важни места, включително Националната галерия. Знам, че не си падаш по музеите и жалко. А трябва. Ще видиш платна на Търнър^[5], Сьора^[6] и Ботичели^[7], независимо дали искаш, или не.

— Искам — отвърнах искрено. — Моля те, просвети ме.

И тъй, този следобед ние разгледахме забележителностите на Лондон. Спряхме се край Колоната на Нелсън в средата на Трафалгарскуеър, където между всички хора и гълъби получих урок за военноморската победа на лорд Хорейшо Нелсън^[8] над французите. (Итън се изуми, като му признах, че изобщо не знаех, че французи и англичани са били противници.) Влязохме в любимата църква на Итън — „Сейнт Мартин ин дъ фийлдс“, известна със социалната си активност. После отново си направихме почивка за чай в „Кафе ин дъ Крипт“, намиращо се в сутерена на църквата. Оттам продължихме към Националната галерия. Итън ме запозна повърхностно с любимите си творби и трябва да призная, че останах много доволна. Коментарите му правеха картините интересни. Имах чувството, че виждам нещата през неговите очи, забелязвах подробности в цветовете и формите, които иначе бих подминала.

Прибрахме се вкъщи след мръкване и си приготвихме нетрадиционна вечеря за Деня на благодарността — съомга, аспержи и кускус. След като се нахранихме, се вмъкнах в леглото до Итън и му благодарих за обиколката из Лондон.

Той се обърна с лице към мен и ме изглежда странно и сериозно.

— Пак заповядай, Дарси.

— Това беше най-хубавият ми Ден на благодарността — добавих и с изненада установих, че сърцето ми бие учестено. Погледите ни се срещнаха и мислите ми се върнаха към онзи момент в парка. Запитах се дали понякога Итън изпитва някакво влечение към мен. И дали в момента го изпитва.

Но когато той рязко се извърна настрани и се пресегна да загаси лампата си, а после се настани по-далече от мен, си казах, че съм луда. Вероятно хормоните от бременността ми ме карат да си въобразявам разни неща.

След няколко минути Итън каза с тих, приглушен от възглавницата глас.

— Аз също прекарах хубаво, Дарси.

Усмихнах се на себе си. Значи може това да не е бил най-хубавият Ден на благодарността за Итън, но поне се уверих, че този ден щеше да ме възнагради с още няколко седмици в Лондон. Итън все още нямаше да ме накара да си събирам багажа.

[1] Марка всекидневно неофициално облекло. — Бел.ред. ↑

[2] Сграда в рамките на Националната галерия, дарение от лорд Сейнсбъри. — Бел.ред. ↑

[3] Гнойно възпаление на мастна жлеза (мед). — Бел.ред. ↑

[4] Картина на италианския художник Караваджо. — Бел.ред. ↑

[5] Уилям Търнър (1775–1851) — английски живописец, представител на Романтизма. — Бел.ред. ↑

[6] Жорж-Пиер Сьора, френски художник, основател на неоимпресионализма, развива техниката на поантилизма. — Бел.ред. ↑

[7] Алесандро (Сандро) Ботичели (1445–1510) — италиански живописец от Флорентинската школа, творил по времето на ранния Ренесанс. — Бел.ред. ↑

[8] Британски адмирал, известен с участието си в Наполеоновите войни и най-вече с битката при Трафалгар, в която губи живота си. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 20

Една сутрин през следващата седмица казах на Итън, че много ми се иска да излезем някоя вечер и да се позабавляваме. Настоях да ме заведе на място, по-различно от любимия му пъб и да ме запознае с негови приятели.

— В края на краищата — додадох — една бременна жена не бива да бъде принуждавана да ходи на бар сама, не е ли така?

— Предполагам — отвърна той и с неохота обеща в събота да покани приятели да излезем на вечеря.

— Да отидем на някое легендарно място!

— Рядко посещавам легендарни места. Навита ли си за малко по-шикозен гастропъб? — попита ме той, като си взе цигарите и запалката, за да излезе навън да пуши.

Не бях почитателка на пъбове, били те гастро или други, но бях готова да се възползвам от всяко предложение, затова безгрижно извиках след него.

— Където пожелаеш. Само покани най-страхотните си приятели. За предпочитане мъже!

И тъй, в събота вечер си сложих любимите джинси „Севън“ (които все още можех да закопчавам под корема), копринено сако в цвят слонова кост с брокати, нови кожени обувки „Москино“ и прекрасни обеци с турмалини^[1] във формата на капки.

— Как изглеждам?

Той ме огледа от горе до долу и отвърна:

— Добре.

— Личи ли, че съм бременна? — поинтересувах се, докато го следвах към коридора. — Или сакото ми скрива корема?

Той отново ме погледна.

— Не мога да кажа. Аз знам, че си бременна, така че според мен ти личи, предполагам. Защо? Опитваш се да го скриеш ли?

— Ами да, естествено. Не искам да стряскам подходящите за женитба мъже, преди да са ме опознали.

Видях как Итън отново извъртя очи, преди да се затича към ъгъла и да помахна на едно минаващо такси. Не бързах да го настигна, за да му дам време да престане да се блещи. Вместо това му казах, че той също изглежда много добре и добавих:

— Наистина ми харесват дънките ти „Левис“.

— Благодаря. Те са стари.

Кимнах и додадох:

— Мъжете се делят на две категории.

— В какъв смисъл? — попита той учудено.

— Такива, които носят хубави дънки, и такива, които не носят... Като не става дума за самата марка, а за това как стоят, доколко са чисти и колко са дълги. Ей такива дребни подробности. А ти, приятелю мой, си усвоил изкуството да носиш сини дънки. — Целунах събраните си палец и показалец в знак за одобрение.

Той се разсмя и прекара опакото на ръката по челото си.

— Много се бях притеснил.

Усмихнах се, поставих ръка върху бедрото му и рекох:

— Това е забавно... Къде отиваме?

— В „Адмирал Кодринггън“. В Челси.

Изтръпнах, като чух скучното име на ресторанта, но когато влязохме, той се оказа чудесен. Нямаше нищо общо с грозния квартален пъб на Итън. Около бара се бяха струпали елегантно облечени хора и аз веднага мярнах двама вероятни кандидати — единият бе облегнат на бара, с цигара в ръка, а другият разказваше нещо. Усмихнах се на разказвача. Той ми намигна и продължи да говори на приятеля си пушач. Тогава пушачът се обърна, за да види кой е заслужил намигването, забеляза ме и повдигна вежди, сякаш в подкрепа на преценката на приятеля си. Усмихнах се и на него. Еднаква възможност за всички англичани.

— Един от онези двамата ли е приятелят ти Мартин? — попитах, сочейки двамата готини мъже.

— Не — отвърна Итън, след като им хвърли бегъл поглед. — Моите приятели отдавна преминаха тийнейджърската възраст.

— Ония мъже не са тийнейджъри! — възразих, но като се вгледах, установих, че може би не са на повече от двайсет и една-две

години. Това е един от проблемите на остаряването. Има осезателно забавяне на времето между това как виждаш другите и как виждаш себе си. Аз продължавах да мисля, че изглеждам на двайсет и четири.

— Тогава, къде са Мартин и Фиби?

— Вероятно вече са седнали — отвърна Итън и погледна часовника си. — Ние закъсняхме.

Итън не обичаше да закъснява и бях сигурна, че той се подразни, задето отделих толкова много време да се приготвя. Докато вървахме към дъното на ресторанта, си спомних една вечер в десети клас, точно след като Итън беше взел шофьорската си книжка, когато покани Рейчъл, Анализе и мен на първото си самостоятелно шофиране и ни закара на кино. И тогава, като сега, ми се струва, че ми отне доста време, за да се наконтя, затова през целия път до киносалона Итън не престана да натяква неща от рода на: „За Бога, Дарси, дано не стигнем единствено за някой тъп, сълзлив романтичен филм, защото билетите за свестните ще са разпродадени!“. Накрая ми писна от неговите вербални обиди и му казах да спре веднага колата, за да слеза, въпреки че се намирахме на Огдън авеню, оживена улица, където почти никъде не можеше да се спира. От задната седалка Рейчъл и Анализе се опитаха да загладят нещата, но Итън и аз вече спорехме разгорещено. После, докато напрежението ескалираше, Итън мина на червено и едва не се блъсна в един миниван. Жената зад волана изглеждаше спретната и с хубава прическа, но това не ѝ попречи да натисне с една ръка клаксона и да направи неприличен жест на Итън — с другата, точно когато един полицаи не го спря и не му връчи първия фиш за глоба. Въпреки инцидента ние стигнахме до киното навреме и успяхме да гледаме предпочитания от Итън филм, но той често натякваше, че станалото било „емблематично за егоистичната ми същност“.

Спомних си за онази нощ със смесица от носталгия и вина точно в момента, когато Итън забеляза приятелите си.

— Ето ги Мартин и Фиби — каза той, като посочи най-близките си приятели в Лондон. Сърцето ми се сви, като ги видях, защото, честно казано, аз съдя за книгите по обложките им, а никой от тези двамата не ме грабна от пръв поглед. Мартин беше слаб, оплешивяващ мъж, с изпъкнала адамова ябълка. Носеше изгубило лъскавината си яке от рипсено кадифе с тъмни кръпки на лактите и дънки с маншети (което го постави веднага в категорията на грозните дънки). Фиби

беше едра, червендалеста жена с мъжки ръце и коса като на Джулия Робъртс в „Хубава жена“ (преди преобразяването ѝ).

Лицето ми, изглежда, е издало разочарованието ми, защото откъм Итън се разнесе звук на неодобрение, той поклати глава и мина покрай мен на път към неизисканите си приятели. Последвах го със сияйна усмивка, решавайки да извлека най-доброто от вечерта. Може би някой от тях двамата имаше готин свободен брат.

— Мартин, Фиби, това е Дарси — представи ме Итън, като стигнахме до масата.

— Дарси. Приятно ми е — каза Мартин и се изправи леко, за да се ръкува с мен. Опитах да не поглеждам към адамовата му ябълка, докато му се усмихвах престорено скромно, и казах:

— На мен също. — Докарах усвояния от Клеър престорен тон в гласа си.

Междувременно лицето на Фиби беше застинало в многозначителна лека самодоволна усмивка, заради която мигом и силно я намразих.

— Дарси. *Толкова* много сме чували за теб — заговори тя с глас, пропит със сарказъм и злонамерен намек.

Умът ми запрепуска. Какво ли им е казал Итън, за да е толкова самодоволна Фиби? Премислих възможностите: Бременна и сама? Не. Това не поражда самодоволство, особено от грамадна жена с оранжева коса, която можеше да се надява най-много на епруетка със семенна течност. Лентяйстваща съквартирантка? Не. Не бях в страната толкова дълго, че да получа този статус. Освен това все още бях (на косъм) финансово независима. Повърхностна нюйоркчанка? Може би това беше, но нямаше да се чувствам засрамена от това, че съм добре облечена и нося скъпи дрехи.

После ми просветна. Фиби се подсмиваше самодоволно заради Рейчъл и Декс. Итън им е разказал цялата история. И наистина, когато заговорих колко ми е приятно, че съм в Лондон, самодоволната усмивка на Фиби стана ехидна и се убедих, че тя се забавляваше с моя годеж, с това, че бившата ми най-добра приятелка ми е задигнала бившия годеник.

— Какво смешно има? Пропускам ли нещо? — попитах накрая, оглеждайки всеки около масата.

Мартин смънка, че нямало нищо смешно. Итън сви рамене и доби смутен и виновен вид. Фиби прикри усмивката си с халбата си пенеста бира „Гинес“ — подходящо питие за жена като звяр. Аз поне нямах тлъсти като наденици крайници. Поне бях хубава и не носех мъхест ръждивокафяв пуловер с висока яка; помислих си как може тя да не вижда, че я превъзхождам във всяко отношение? Докато наблюдавах как се кикоти на собствените си плоски шеги и поръчва халба след халба, за да прокара пържолата си, покрита с гъст лучен сос, се зачудих на незаслужената ѝ самоувереност. За да покажа на Итън неудоволствието си, почти през цялото време си мълчах.

После, докато чакахме сметката, Фиби потвърди подозрението ми, като се обърна и завалено каза:

— Преди няколко месеца се запознах с приятелката ти Рейчъл. Беше толкова прекрасна.

Поех си рязко въздух и издържах на погледа ѝ, мъчейки се да запазя спокойствие.

— О, запознала си се с Рейчъл? Тя все още е прекрасна... Итън не ми е споменавал. — Изгледах свирепо Итън, който примигна, кръстоса отново ръце и отмести поглед към съседната шумна маса.

— Да — рече той. — Маргин и Фиби се запознаха с Рейчъл, когато тя ми беше на гости...

Сърцето ми заби от възмущение, почувствах как лицето ми се изпъва и изкривява в опит да не заплача. Как смее Итън да ме кани с тези хора, след като ги е запознал с Рейчъл — и да не ме предупреди? И по-лошо, от поведението на Фиби разбрах, че Рейчъл е имала чувства към Декс още когато е била в Лондон и че е споделила това с Итън и приятелите му. Допреди тази вечер бях сигурна, че Рейчъл не е признала с подробности на Итън. Поне не и прекалено уличаващи неща. Предположих го, понеже, когато с Рейчъл бяхме деца, веднъж тя ми каза, че не разкривала нищо неудобно или спорно дори в дневника си, защото се опасявала от ранна смърт при злополука — като, например, да си изпусне сешоара във ваната или да се задави от сандвич. И нямало да понесе мисълта, че след смъртта ѝ родителите ѝ ще прочетат неща, които биха ги накарали да мислят по-малко за нея. „Но нали ще си мъртва“, казах и аз тогава. „Още по-лошо“, беше отвърнала тя. „Защото ако съм мъртва няма да мога да променя

мнението на родителите си за мен. Това ще е тяхното последно впечатление.“

Така че, поради тогавашния непоколебим морал на Рейчъл, свързан с нейното безпокойство за това какво биха казали хората за характера ѝ, предположих, че ако е имала чувства към Декс, преди ние с него да скъсаме, тя положително не ги е споделяла с никого. Мисля, че ми се искаше да вярвам също, че Итън, макар и по-близък с Рейчъл, беше и мой приятел и че следователно той не би скрил нищо значимо от мен. Болезнено беше да осъзная, че той вероятно знаеше не само много повече, отколкото даваше да се разбере, но и че напълно непознати в Лондон също знаеха подробности. Почувствах се като глупачка — а да се чувстваш глупаво е една от най-неприятните емоции. Изведнъж пламнах и започнах да вея на лицето си с малката си чантичка „Шанел“, изпадайки в паника, че може би Рейчъл и Декс са се срещали дори преди деня, когато ги спипах.

В опит да открия истината погледнах Фиби право в очите и попитах на по-висок от обичайното глас, дори по-висок за шумен ресторант, пълен с пияни англичани:

— Когато си се запознала с Рейчъл, тя спомена ли ти, че иска да се чука с годеника ми? Или вече се е била чукала?

Мартин доби болезнен вид, докато съсредоточено преглеждаше сметката. Итън поклати глава. Фиби издаде ликуващ кикот.

— Радвам се, че на някого тук му е много весело — казах и станах сърдито от масата. Токчето ми се закачи за крака на стола и той падна на земята. Всички — включително двамата готини двайсет и няколко годишни младежи, до които сега имаше две готини двайсет и няколко годишни момичета — се обърнаха и смутено ме загледаха. Зарових в чантичката си за пари и се сетих, че бях оставила портмонето си на пода до надуваемия дюшек. Съжалих, защото постъпката ми щеше да е много по-силна, ако хвърлех пачка банкноти, преди да си тръгна. Вместо това смънках на Итън, че ще му платя по-късно.

После се запътих към вратата, питайки се дали ще намеря пътя за вкъщи и доколко ще ми издържат краката без болка от ходенето пеша с новите обувки. Когато се озовах на тъмната улица, осъзнах, че нямам представа къде съм. Тръгнах в едната посока, после — в другата

и почувствах огромно облекчение, когато Итън се показа на вратата на ресторанта.

— Дарси, изчакай ме. Трябва да платя нашата част от сметката — рече, сякаш той единствен имаше правото да е ядосан.

— Дължиш ми извинение! — извиках.

— Просто ме изчакай. Няма да се бавя. Чу ли?

Кръстосах ръце, изгледах го кръвнишки и казах, че ще го изчакам. Като че ли имах голям избор. След минута той беше отново на улицата с устни, стиснати в права гневна линия. Спря едно такси и грубо отвори вратата. Как смее да ми се ядосва! Аз бях засегнатата страна в случая. Инстинктът ми щеше да се отприщи, но аз прехапах устните си — буквално, очаквайки Итън да заговори пръв. В продължение на няколко минути той не продума, после заговори намусен.

— Ти и Фиби май чудесно си паснахте.

— Тя е такава нещастна крава, Итън!

— Успокой се.

— Не ми казвай да се успокоя! — извиках. — Как посмя да ме срещнеш с тях, при положение, че те знаят всичко за мен? Трябваше да ме предупредиш, че вече са се срещали с Рейчъл! Не мога да повярвам, че всички вие сте се забавлявали за моя сметка! А аз си мислех, че си ми приятел!

— Аз съм ти приятел.

— Тогава искам да знам какво си им казал, Итън! Кажи ми *всичко*, което знаеш за Декс и Рейчъл!

Мускулите на врата му потрепнаха.

— Ще говорим за това вкъщи, ясно?

— Не! Ще говорим още сега! — извиках отново, но Итън изглеждаше решителен и аз се изплаших да не насиля късмета си. Прекалено силно исках истината, за да си позволя да го разгневя. Трябваше ми цялата решимост, но успях да задържа устата си затворена през целия път до вкъщи.

Когато се качихме в апартамента, Итън изчезна в спалнята си, вероятно да се обади на Рейчъл и да ѝ поиска разрешение да разкрие мръсните ѝ малки тайни. Крачех из дневната, питайки се какво ли щеше да ѝ каже. Колко ужасна беше истината. След няколко минути той се върна в дневната и започна да рови из компактдисковете си.

Свалих сакото и обувките си и седнах с кръстосани крака на пода, запазвайки самообладание, докато чаках да чуя истината. Цялата истина. Итън спокойно избра компактдиск на Колдплей, усили звука повече, отколкото ми се струваше, че е нужно и се отпусна на дивана. Загледа ме със стоманен поглед.

— Добре. Виж какво — подхвана той, надвиквайки музиката. — Наистина ми писна от цялата тая каша, Дарси. Наистина, *ама наистина ми втръсна*.

— На мен също — отвърнах и се пресегнах да намаля звука на стереото.

Той вдигна ръка, сякаш да каже, че прекъсването не е избор.

— Добре, да говорим за това тази вечер и никога повече, ясно?

— Добре. Това е единственото, което искам преди всичко.

— Добре. Когато Рейчъл ми дойде на гости, ми каза, че... че изпитва чувства към Декс.

— Знаех си! — казах и го посочих с пръст.

— Ще ме изслушаш ли, или не?

Преглътнах силно и кимнах.

— Изпитвала тези чувства от известно време, но не от много дълго.

— Откога?

— От няколко седмици... или може би няколко месеца.

— Няколко месеца? — извиках. Той ми хвърли предупредителен поглед, сякаш се готвеше да приключим разговора. — Извинявай. Продължавай.

— Нямам кой знае колко още да казвам.

— Кога за първи път са се сдушили? — попитах, вцепенена в очакване на отговора, но трябваше да разбере колко голяма глупачка съм била.

Той помълча и отговори, че не знае.

— Сигурна съм, че лъжеш. Знам, че знаеш!

— Толкова знам — отвърна Итън, избягвайки въпроса. — Рейчъл не искаше да се чувства така. Страдаше от цялата работа. Намерението ѝ беше да се върне в Ню Йорк и да ти стане шаферка. Беше готова да продължи напред, да се насили да превъзмогне Декс и да остане твоя приятелка. Както биха направили повечето хора на нейно място.

Сърцето ми заби в ушите. Болезнено се бях съсредоточила в едно нещо. В един факт.

— Кажи ми дата, Итън. Кога са започнали да се виждат?

Той кръстоса ръце и издиша шумно.

— Преди или след рождения ден на Рейчъл? — настоях аз. Откровено казано, не знам какво ме накара да изрека тази дата. Може би защото рожденият ден на Рейчъл е в края на май и винаги съвпаднаше с началото на лятото. Можех със същия успех да кажа и Деня на загиналите във войните. Но не го казах. Изрекох:

— Рожденият ден на Рейчъл. — И по изражението на Итън разбрах, че съм улучила. Мислите ми бързо се върнаха към онази вечер, когато я бях изненадала с организирането на купон по случай трийсетгодишния ѝ рожден ден. Изведнъж си спомних с ужас, че тогава Декс се прибра чак към седем сутринта. И ми каза, че бил с Маркърс. Маркърс го беше прикрил. Те *всички* са ме лъгали! Годеникът ми е прекарал цялата нощ с най-добрата ми приятелка! Месеци, преди аз да му изневеря.

Изведнъж всичко се събра в ярък фокус: работенето на Дексър до по-късно от обикновено вечер, как Рейчъл едва влачеше крака по време на сватбените ми планове, уикенда на Четвърти юли! Боже мой! Та тогава Рейчъл и Декс не дойдоха в Хамптънс! Останаха в града и са били заедно през целия уикенд. Беше прекалено ужасно, за да е истина, но бях напълно убедена, че е самата истина.

Изложих всичко това пред Итън, който не отрече нищо. Само ме гледаше без следа от съчувствие или угризение.

— Как можа, Итън? Как можа? — изхлипах аз.

— Какво как можах?

— Как можа да бъдеш приятел с нея? Как можа да ме изведеш с тия хора, които са знаели целия случай. Ти ме направи за смях! Вероятно всички вие сте се присмивали зад гърба ми!

— Никой не се е присмивал зад гърба ти.

— Да, бе. Оная побъркана крава се смя до припадък.

— Фиби е малко груба. Признавам го.

— Признай и останалото! Признай, че Рейчъл е разказала на всички вас какво ми е сторила.

Той помълча, после каза:

— Стана дума за нейната връзка с Декс. Но явно, не съм предполагал, че някой ден ще се запознаеш с Мартин и Фиби. И освен това ние не сме обсъждали ситуацията подигравателно — „ха-ха-ха, каква глупачка е Дарси“. Беше по-скоро: „Господи, доколко е кофти да изпитваш чувства към годеника на най-добрата си приятелка?“.

— *Точно така.* Тя *наистина* е страдала.

— Добре де, а ти не страда ли, когато започна да се виждаш с Маркърс? Докато все още беше с Декс?

— Не е същото, Итън — възразих.

Как ставаше така, че всеки толкова се затрудняваше да види очевидната разлика между това да се мами нечий годеник и да се чука най-добрата ти приятелка?

— Става дума не за мен и Декс, а за мен и Рейчъл. Аз никога не бих ѝ причинила подобно нещо — продължих, шокирана, че моят стеснителен приятел я е поканил.

Той ме погледна, наклони глава на една страна и попита с усмивка:

— *Наистина ли?*

— Никога. — И се замислих за напълно непривлекателните бивши гаджета на Рейчъл. Бившето ѝ и най-сериозно гадже Нейт от юридическото училище имаше смъкнати рамене и женствен глас.

— Щом казваш — рече скептично Итън.

— Как да разбирам това? Никога, ама никога не съм се опитвала да свия някое от гаджетата на Рейчъл.

Той се усмихна прикрито, като на себе си. Знаех какво си мислеше: бях излизала с Маркърс, макар Рейчъл да проявяваше интерес към него.

— О, стига, Итън. Маркърс *не беше* гадже на Рейчъл! Само се бяха целунали и то веднъж. Това доникъде нямаше да доведе.

— Не мислех за Маркърс.

— А за какво *мислеше* тогава?

— Ами... Просто мисля, че ти щеше да направиш същото на Рейчъл, ако ти се предоставеха същите обстоятелства. Ако ти се беше влюбила в някое от гаджетата ѝ, нищо нямаше да те спре да го имаш. Нито чувствата на Рейчъл, нито това, че отнемаш мъжа на най-добрата си приятелка. Нищо.

— Не — заявих твърдо, — това не е вярно.

Итън продължи. Сега той владееше положението, облегнат на дивана и сочейки ме с показалец, докато говореше.

— Мисля, че ти имаш дълга, *много дълга* история за това как преследваш всичко, което пожелаеш, Дарси. Независимо какво е то. При всички обстоятелства. Досега Рейчъл винаги е била втора цигулка за теб. И ти най-безсрамно я постави в положение на придворна дама. През всичките години в гимназията тя беше изцяло на твое разположение, оставяйки те ти да се изявяваш. На теб това ти харесваше. И сега, когато това свърши, ти не можеш да го понесеш.

— Това просто... не е вярно! — изтърсих, чувствайки, че лицето ми гори. — Ти си толкова нечестен!

Итън подмина думите ми и продължи, като сега се разхождаше пред декоративната си камина.

— Ти беше звездата на шоуто в гимназията. Звездата на шоуто в колежа. Звездата на шоуто в Манхатън. И Рейчъл те оставяше да блестиш. Сега ти не можеш да отстъпиш и да бъдеш щастлива за нея.

— Да бъда щастлива за нея, задето *ми* сви годеника ли? Сигурно ме будалкаш!

— Дарс... *ти* постъпи по същия начин. Щеше да е много различно, ако ти беше дълбоко влюбена в Декс и не му беше изневерила.

— Но те го направиха първи!

— Това е неуместна забележка.

— Как може да го казваш?

— Така. Защото, Дарси, ти никога не си се замисляла за поведението си. Просто гледаш да обвиняваш всеки друг.

И после заговори за онази стара история от гимназията. Като, например, защо съм кандидатствала за „Нотр Дам“, след като съм знаела, че мечтата на Рейчъл е била да учи там и колко съсипана била тя, когато мен ме приели, а нея — не.

— Не знаех, че тя притежава „Нотр Дам“! — подметнах.

— Това беше нейна мечта, не твоя.

— Виж, дай да се разберем, тя може да сваля годеника ми, а аз нямам правото да кандидатствам в някакъв глупав колеж, така ли?

Той подмина въпроса и продължи:

— Така и така сме на тази тема, Дарси, защо не ми кажеш нещо... *Наистина* ли те приеха там?

— Къде дали са ме приели?

— Приеха ли те, или не в университета „Нотр Дам“?

— Да, приеха ме — отвърнах, почти вярвайки в лъжата, която казах на всичките си приятели преди толкова години. „Нотр Дам“ беше първият избор на Рейчъл, но и аз кандидатствах, смятайки, че ще е страхотно да бъдем съквартирантки. Спомням си, че когато получих писмото с отказа, се почувствах като неудачница. Затова казах тази дребна лъжа на приятелите си, а после, за да замажа положението, им съобщих, че всъщност се връщам в Индиана.

Той поклати глава.

— Не ти вярвам. Изобщо не си била приета в „Нотр Дам“.

Започнах да се потя. Откъде знаеше? Да не би да е видял писмото? Или е проникнал незаконно в компютърната система на канцеларията на „Нотр Дам“?

— Какво общо има изборът ми на колеж в случая? — извиках.

— Ще ти кажа какво общо има, Дарс. Ще ти го кажа много ясно. Ти винаги си се състезавала с Рейчъл. От онзи ден до днес. Всичко винаги е било състезание за теб. И част от това, което те яде отвътре, е, че Декс предпочете Рейчъл. Предпочете я пред теб.

Понечих да заговоря, но той продължи, думите му бяха жестоки, груби и гръмки.

— Декс пожела да бъде с нея, а не с теб. Нищо, че и ти не искаше да бъдеш с него. Нищо, че и ти му изневери. Нищо, че беше ясно, че вие двамата не сте един за друг и че си спестихте един развод, като прекратихте връзката си. Ти се съсредоточаваш само върху едно нещо: факта, че Рейчъл те победи. И това те убива, Дарс. Говоря ти като на приятел: трябва да се откажеш и да продължиш напред — приключи той със сговорчив тон.

Поклатих глава и му казах, че греши. Казах му, че никой, абсолютно никой в моето положение не би могъл да се радва за Рейчъл. Чувствах, че започнах отчаяно да искам да го накарам да види нещата през моите очи, точно както се бях опитала да направя с Маркъс.

— Ето как стоят нещата, Итън... Дори да не бяха вършили нищо зад гърба ми, дори връзката им да беше започнала след нашето скъсване, пак щеше да е... да е просто нередно. Просто не започвай

връзка с бившия на приятелката ти. Точка. Защо на мъжете им е толкова трудно да го разберат? Това е основен житейски принцип.

— Тя го *обича*, Дарс. Това е основният житейски принцип.

— Ще престанеш ли да ме дразниш с това! Не искам да чувам повече думата *обичам*. Дали те се обичат няма нищо общо с въпроса... Ти не разбираш *нищо* от приятелство.

— Дарси. Нищо лично... и не казвам това, за да се покажа подъл, понеже ме е грижа за теб и това се потвърждава от факта, че си тук за това целенасочено *гостуване* — рече той и направи с пръсти кавички във въздуха на думата *гостуване*. — Но...

— Но какво? — попитах жалостиво, опасявайки се какво още ще чуя.

— Но мисля, че ти си тази, която не разбира от приятелство — продължи той бързо и възбудено. — И то ни най-малко. И затова седиш сега тук, останала на практика без приятели. Във война с Рейчъл. Във война с Клеър. Във война с бащата на детето ти. Във война с родната ти майка, която, доколкото зная, няма представа къде си в момента! А сега си бясна и на мен.

— Не съм виновна, че всички вие ме предадохте.

— Трябва да се погледнеш дълго и задълбочено в огледалото, Дарс. Нужно ти е да осъзнаеш, че има последствия от повърхностното ти в основата си съществуване.

— *Не съм повърхностна* — възразих, вярвайки си едва наполовина.

— Повърхностна си. Ти си крайно егоистична, без правилна преценка за нещата и с нелепа ценностна система.

Той отиде твърде далече. Може донякъде да бях повърхностна, но останалите му обвинения бяха абсурдни.

— Какво, по дяволите, означава това? Без правилна преценка?

— Означава, че ти си... в кой... в пети месец ли? И доколкото мога да кажа, не правиш нищо, за да се подготвиш за бебето. Нищо. Дойде в Лондон на така нареченото *гостуване*, но аз не виждам никакви признаци, че се каниш да се връщаш в Ню Йорк... и междувременно не направи опит да потърсиш предродилна грижа тук, в Лондон. На всичко отгоре не се храниш добре, вероятно за да останеш слаба за сметка на растежа на бебето ти. Тази вечер изпи две чаши вино. И вместо да пестиш, за да отгледаш детето си сама, ти

пилееш пари на вятъра за напълно лекомислени покупки. Направо е за смайване да те наблюдавам колко си безотговорна и егоцентрична.

Аз седях, загубила и ума, и дума. Какво може да отговориш, когато някой ти казва по същество, че си кофти приятелка, безотговорна бъдеща майка и самовглъбена в себе си жена? Освен ако не броя някои от обвиненията, които съм получавала от мои любовници с рога (на които не може особено да се вярва), това беше безпрецедентна атака. Той каза толкова много нелицеприятни неща, нападна ме от толкова много ъгли, че не знаех как да се защита.

— Взимам витамини за бременни — изрекох смирено.

Итън ме погледна така, сякаш казваше: „Ако това е най-доброто, което можеш да направиш тук, тогава приключвам с темата“. И обяви, че отива да си ляга. Изражението му говореше да не тръгвам след него, че не ме иска в стаята си.

Но за всеки случай, след като останах дълго време в дневната, за да си ближа раните и да преповтарям „конското“ му, реших да отида да проверя вратата му. Не че щях да я отворя, не — все пак имах известна гордост — просто трябваше да разбера дали наистина ме е отблъснал. Дали съжаляваше за острите думи? Дали не е смекчил мнението си за мен, след като се е разсеяло опиянението от бирата? Обгърнах с ръка стъклената топка на бравата и я завъртях. Тя не се помръдна. Итън ме бе заключил отвън. Имаше нещо в тази врата, нещо студено и непоклатимо, което ме накара да се почувствам бясна, тъжна и решителна едновременно.

[1] Тумалин — скъпоценен камък, познат в много разновидности, пренесен от о. Цейлон. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 21

На сутринта се събудих върху надуваемия дюшек и за първи път почувствах, че бебето рита. Преди имаше случаи, когато си мислех, че го чувствам, но после проумях, че се е дължало на лошо храносмилане, боджежи от глад или нерви. Но нямаше как да се сбърка онова странно, непогрешимо усещане на мънички крачета, които мърдаха в мен и докосваха органите и костите ми. Сложих ръка върху мястото, точно под гръдния ми кош, и зачаках да го почувствам отново. И наистина, последва ново, по-слабо, но ясно смущаване и помръдване. Знам, че звучи безумно особено като се има предвид, че коремът ми бързо беше заприличал на баскетболна топка, но мисля, че именно това ритане на бебешки крачета излезе извън теорията и ме накара да почувствам бременността си. В мен имаше бебче, мъничко човече, което щеше да се роди след няколко кратки месеца. Аз щях да стана майка. В известен смисъл вече бях.

Свих се като ембрион и затворих очи, нападната от буйни чувства. Първо ме обзе истинска радост, каквато не бях изпитвала от много дълго време. Беше неописуемо щастие, непознато до този момент, което не можеше да се сравни с покупката на чанта „Гучи“ или чифт „Маноло Бланикс“. По лицето ми се разля усмивка и аз едва не се разсмях на висок глас.

Но щастieto ми бързо се примеси с неспокойна меланхолия, когато си помислих, че няма с кого да споделя това изключително и важно събитие. Не можех да се обадя на баща му или баба му. Нямах настроение да разговарям с Итън след жестоките неща, които ми наговори. И най-важното, не можех да се обадя на Рейчъл. За първи път, откакто открих Декс в гардероба ѝ, почувствах липсата ѝ. Все още имах Анализе, но тя вече не беше същата. Замислих се за всички моменти в миналото, когато имах добра новина, лоша новина и нещо средно между тях. Как едва ли не я предвкусвах, преди да се втурна в съседната къща или да набера номера на Рейчъл. Като деца в Индиана Анализе винаги се класираше на второ място, винаги ѝ хрумваше нещо

със закъснение, винаги втора научаваше всичко. Сега, когато Рейчъл я нямаше вече в картинката, мислех, че Анализе ще я замени. Но започнах да разбирам, че не ставаше така. Рейчъл беше незаменима. Клеър не успя да я замени. Анализе — също. Запитах се защо. В края на краищата знаех, че Анализе щеше да ми каже всички правилни неща, че щеше да е мила, както винаги е била. Но тя никога нямаше да уталожи онази дълбоко заседнала нужда от споделяне.

Когато се обърнах върху дюшека с лице към прозореца, чух думите на Итън, онези, които ме определяха като лоша приятелка, която на всичко отгоре е егоцентрична и повърхностна. Топло чувство на срам ме заля, когато признах пред себе си, че в обвиненията му има известна истина. Погледнах фактите: няхах лекар, няхах доходи, няхах близки приятелки, няхах връзка със семейството си. Бях на ръба да стопя всичките си спестявания и единственото, с което разполагах, беше гардероб с прекрасни дрехи, повечето от които вече не ми ставаха. Бях дошла в Лондон, за да търся промяна, а в действителност изобщо не се бях променила. Животът ми бе в застой. Трябваше да направя нещо повече за себе си и за бебето си. Погледнах през решетката на прозореца в мрачното лондонско утро и си обещах да превърна деня, в който за първи път усетих бебето да се движи, в повратна точка в живота си. Щях да докажа на Итън, че не съм тази, която той беше описал предишната вечер. Станах (което започваше да става по-трудно, особено от хоризонтално положение и от мек надуваем дюшек) и намерих бележник на дъното на един от куфарите си. Откъснах един лист и написах:

„Стъпки към превръщането на Дарси в по-добър човек“.

Замислих се за миг, за да прехвърля в ума си излиянието на Итън, после написах:

1. Да отида на гинекологичен преглед в Лондон и да се подготвя за майчинството!

2. Да се погрижа за здравето си, т.е. да се храня по-добре, да не използвам кофеин или алкохол.
3. Да си намеря нови приятелки (без да се състезавам с тях!).
4. Да уведомя семейството си, че съм в Лондон и че съм добре.
5. Да си намеря работа (за предпочитане в услуга на другите).
6. Да престана да купувам дрехи (и обувки и др.) и да започна да спестявам!

После, понеже ми се стори, че нещо липсва, добавих обобщено:

7. Да поправа характера си (т.е. да стана по-разумна, по-малко себична и т.н.).

Когато препрочетох списъка, се улових, че се питам какво ли би казал Итън, ако го видеше. Дали ще оцени усилията ми, или ще сбърчи чело с думите: „Не бъди наивна, Дарси. Не можеш просто да съставиш списък и да се промениш за една нощ! Нещата не стават така“.

Защо всъщност толкова ме интересуваше какво мисли Итън? Част от мен искаше да го мразя. Да го мразя, задето е на страната на Рейчъл. Да го мразя, задето ме излъга. И заради всички ужасни неща, които наговори за мен. Но не можех да го мразя. И по някакъв странен, изненадващ начин единственото, което исках, беше да го видя или в най-лошия случай, да го накарам да промени мнението си за мен.

Засилих се веднъж, за да добия инерция, преди да стана. После тръгнах по коридора към стаята на Итън. След като видях, че вече е излязъл, отидох в кухнята и си направих здравословен омлет с белтъци. После погледнах списъка и реших да почистя апартамента. Избърсах прахта, минах навсякъде с прахосмукачка, измих тоалетната чиния, изхвърлих боклука, пуснах две перални в смешно малката му пералня/сушилня (англичаните използват жалки уреди от Третия свят), внимателно подредих списанията и вестниците на купчина и измих подовете със сапун.

След като жилището светна, написах на майка ми кратка бележка, в която ѝ съобщавах, че съм на гости у Итън в Лондон.

„Знам, че в момента не сме си особено приятни, но продължавам да искам ти и татко да не се тревожите за мен. Аз съм добре“.

В послеслов написах телефонния номер на Итън просто в случай, че поискат да ми се обадят. Залепих плика, сложих му марка, взех си душ и излязох на Кенсингтън Чърч Стрийт в лекия лондонски дъжд и се запътих към Нотинг Хил. Въздържах се да не се отбия в някое малко магазинче, събирайки сили от списъка си, който беше сгънат на три и пхнат в джоба на палтото ми. Дори влязох в един благотворителен магазин и попитах за работа. Нямаха свободни места, но се почувствах горда от това, че опитах.

На път за вкъщи влязох в една сладкарница за кратка почивка, поръчах си безкофеиново кафе с мляко и се затътрих към едно тапицирано кресло. На дивана до него седяха две жени — руса и кестенява — които изглеждаха на моята възраст. Русата дундуркаше бебе на коленете си и се опитваше да яде сладкиш със свободната си ръка. И двете жени носеха пръстени с мънички диаманти на левите си пръсти и аз си спомних думите на Итън, че англичанките не обичат да парадират с годежните си пръстени както американките. Може би това беше емблематично за причините, поради които Итън харесваше Лондон. Стремешът на англичаните към омаловажаване на подобни детайли беше точно обратното на онова, което той каза за мен — че малко или много съм се перчала.

С крайчеца на окото си продължих да оглеждам жените. Русата имаше слаба брадичка, но хубави черти; брюнетката носеше тесен кадифен клин, но държеше завидна чанта „Прада“. Прободе ме мисълта, че съм повърхностна, но се успокоих, че не е лошо да си страничен наблюдател; просто не можех да направя заключение какви точно са двете жени. Замислих се колко пъти бях преценявала хората по обувките и си обещах никога повече да не го правя. В крайна сметка, да носиш обувки с пресечени върхове в сезона на острите не е престъпление. За да покажа принципност, се въздържах да погледна

обувките им. Започвах да чувствам, че ставам по-солиден човек и духът ми се извисява.

Докато отпихах от кафето си и разлиствах списание „Хелоу“, се заслушах в разговора им — направи ми впечатление, че той звучеше много по-интересно на британски английски. Темата им беше брачните обети — и двете имаха спорове със съпрузите си. Блондинката каза, че да имаш бебе влошавало нещата. Брюнетката се оплака, че откакто тя и съпругът ѝ започнали да се опитват да си направят дете, сексът се превърнал в досадно задължение. През няколко секунди обръщах страница на списанието, което беше пълно с холивудски звезди, както и с хора, които никога не бях виждала, вероятно бяха английски телевизионни знаменитости. И много снимки на Пош и Бекс.

Русата въздъхна, когато смени положението на въртящото се, хленчецо бебе.

— Поне правите секс — каза тя на приятелката си, като се пресегна и извади от страничния джоб на детската количка биберон и го пхна в устата на бебето. Бебето засука алчно няколко секунди, после изплю биберона на земята. Явно последователка на правилото за трите секунди, жената го вдигна, избърса го в ръкава си и го пхна отново в устата на бебето.

— А вие откога не сте? — попита брюнетката направо, което ми подсказа, че двете не са скорошни или случайни познати. Това ме подсети за Рейчъл, за приятелството ни.

— Дори не помня откога — отвърна русата. — От векове.

Другата издаде съчувствен звук, уви торбичката си с чай около пластмасовата бъркалка и я изстиска с палеца и показалеца.

Затворих списанието и срещнах погледа на блондинката. Тя ми се усмихна, предоставяйки ми възможност за контакт.

— Много е сладка — казах, поглеждайки бебето ѝ и в същия миг с паника осъзнах, че то може да е момче. Не можеше да се определи. Облечено в жълто, без коса, никакви отличителни белези за пола.

— Благодаря — отвърна жената.

Добре. Значи съм отгатнала.

— Как се казва?

— Натали.

— Здравей, Натали — казах с висок, напевен глас. Натали не ми обърна внимание и продължи да се опитва да вземе шоколадената

сладка на майка си. — На колко е?

— На двајсет и две седмици. — Блондинката се усмихна и започна да дундурка бебето на едното си коляно.

— Това... колко е? Пет месеца?

Тя се разсмя.

— Да, толкова. Съжалявам. Помня, че преди да родя Натали се питах защо майките казват възрастта на детето си в седмици. Сигурно е като продължение на бременността.

Кимнах и забелязах, че другата жена ме оглеждаше с любопитство, сякаш казваше: „Какво си седнала тук самичка през уикенда, американке?“.

— Да, разбирам какво имате предвид. Аз самата съм в осемнайсетата седмица...

— Бременна ли сте? — изпискаха и двете жени, сякаш им казах, че излизам с принц Уилям. Почувствах се страхотно, че най-сетне някой откликна ентузиазирано на новината ми.

— Да — потвърдих, като разтворих палтото и потърках корема си с лявата си ръка, на която нямаше пръстен. — Дори тази сутрин за първи път почувствах, че бебето ритна.

Стана ми тъжно, че споделях тази грандиозна новина за първи път с непознати, но си казах, че те са ми потенциални нови приятелки. Дори може би щяха да ми станат дългогодишни, до гроб.

— Поздравления! — изписка блондинката.

— Изглеждате удивително за осемнайсета седмица! — добави брюнетката.

Усмихнах се с едва ли не искрена скромност.

— Благодаря.

— Момче или момиче? — попита брюнетката.

— Още не знам съвсем точно, но съм почти сигурна, че е момиче.

— И аз бях сигурна — каза блондинката, като потърка мъхестата главичка на Натали. — Просто знаех, че ще е момиче.

— Предварително ли го разбрахте?

— Не, исках да е изненада. Съпругът ми обаче разбра.

Повдигнах вежди.

— Той е знаел, а вие — не?

Тя кимна.

— Нашият лекар му показва на ултразвука, а аз затворих очи. Съпругът ми се закле да не казва на никого. Дори на майките ни, които направо умираха да разберат.

— Не е за вярване, че е запазил тайната! Това е удивително — казах.

— Съпругът ѝ е страхотен в това отношение — вметна брюнетката.

— Хм — кимна блондинката. Вече ми правеше впечатление, че англичаните често издават звука „хм“ на мястото на „да“, „хъ“ или „аха“. Тя продължи: — Нито веднъж не се изпусна с местоимението. Много предпазливо употребяваше „тя или той“ или просто „бебето“.

— Ами за избора на име? Не се ли изпусна, когато обсъждахте името?

— Не. Изброяваше еднакъв брой и за двата пола... Дори толкова наблягаше на „Гавин“, че бях започната да мисля, че ще е момче.

— Виж ти! Явно съпругът ви е страхотен човек — казах.

Тя се обърна да погледне приятелката си и двете избухнаха в смях.

— Току-що го направихме на пух и прах. Напоследък се показва като пълен бастун.

Нямах представа какво значи „бастун“ в случая, но кимнах в знак на разбиране и рекох:

— Разбирам за какво говорите!

След секунди мълчание се уверих, че жените отново се питаха за положението ми.

— Между другото, казвам се Дарси — представих се с надеждата да ги обезоръжа и с усмивка, казваща „Не мога да се сравнявам с вас“.

— Аз съм Шарлот — каза блондинката.

— А аз — Мег — каза брюнетката.

— Страхотно е, че се запознах с вас двете. Откакто се преместих тук, умирам за женска компания — казах. Беше истина, макар че го осъзнах едва в този момент.

— Откога си в Лондон? — попита Мег.

— От около месец.

— Сама ли се премести тук? — Въпросът беше възможно най-близко до разпитването за бащата на детето ми.

— Да, сама — отвърнах.

Мег и Шарлот ме загледаха едва ли не с възхищение. Аз им се усмихнах сърдечно и открито — безмълвно разрешение да разпитват по-нататък, което те направиха колебливо. Отговарях на всеки техен въпрос, като от време на време разкрасявах нещата. Казах им, например, че съм заварила Рейчъл в леглото с Декс — и дума не споменах за Маркъс, което навеждаше на мисълта, че Декс е бащата. Просто ми се струваше, че това е по-лесният начин, а и, откровено казано, какво значение имаше в случая? И двамата вече бяха извън картинката. Публиката ми от две слушателки беше прехласната. Шарлот дори престана да обръща внимание на Натали, която дъвчеше ъгъла на „Ивнинг Стандарт“. Продължих разказа си с това, че съм напуснала работата си и съм дошла в Лондон, за да живея при приятеля си от детството ми Итън. „Той не е обратен, но ние сме само приятели“, уточних. Приятел гей щеше да е по-интересно и положително по-забавно, но имаше нещо неустойчиво в откритото приятелство между мъж и жена. Освен това ми придаваше повече правдоподобност като хубава жена. По-късно положително двете щяха да кажат за мен: „Тя е красива, но не е тръгнала да тича подир всеки свободен мъж“.

Шарлот попита дали проявявам интерес към Итън. Поклатих енергично глава.

— Ни най-малко... Ние сме само приятели. Макар че в пети клас излизахме!

Те се разсмяха.

— Така че съм напълно сама... в случай, че познавате някого — подметнах небрежно, сякаш да намеря мъж не е от особено значение за мен. Пропъдих безпокойството си; един приятел не бива да ми отнема другите, по-възвишени цели.

Мег и Шарлот се спогледаха замислени, сякаш извикваха в ума си списъка на всичките си познати мъже.

— Саймън? — обърна се Шарлот към Мег.

Мег направи физиономия.

— Не ти ли харесва Саймън? — попита я Шарлот.

— Харесвам Сай и още как... — сви рамене Мег.

Потиснах изкушението си да разпитам за външността на Саймън, но Мег като че ли прочете мислите ми, защото се закикоти и каза:

— Съмнявам се, че Дарси я привличат тип „джинджифили“!

— Мег! — смъмри я Шарлот с тон, който ми напомни на Рейчъл. Рейчъл сигурно беше изричала „Дарси“ по този начин поне милион пъти. — Освен това Сай е по-скоро червеникаворус.

— Той е от типа „джинджифил“ и ти го знаеш много добре! — настоя Мег и отпи от чая си.

— Какъв е типът „джинджифил“? — попитах.

— Ами хора с оранжева коса. Вие май ги наричате „червенокоси“, нали?

Засмях се.

— О, да.

— Е? Харесваш ли такива джинджифили?

— Не мога да кажа, че са ми любимци — отвърнах дипломатично с обяснението, че привличането не може да се контролира. А за да върви една връзка, е нужна химия.

— Предполагам, че типът джинджифили не се търсят и от двете страни на океана — изказа мнението си Мег.

Шарлот я погледна разочаровано и рече:

— Но има изключения. Погледни готиния принц Хари. Харесва ми малката му закачлива усмивка. Зависи изцяло от личността.

Не можах да не си помисля за Маркъс. Беше погрешно (използвах определението на Итън) решение да започна връзка с него, връзка, основана изцяло върху интрига, похот и състезаване с Рейчъл. Но поне не бях привлечена от външния вид. Маркъс беше далеч от съвършения външен вид. Така че, знаех, че не се вглеждам само във физиката.

Шарлот ми се усмихна.

— Точно така — каза и кимна. После се обърна към Мег. — Защо не поканиш Дарси на твоя купон? Сай ще дойде ли?

— Страхотна идея! Трябва да дойдеш, Дарси. Поканила съм няколко приятели тази събота вечер. Ще дойдеш ли?

— С удоволствие — отвърнах и си помислих колко хубаво щеше да бъде да кажа на Итън, че съм поканена на купон от жени. Направих наум преглед на списъка си. Само за един кратък ден вече бях изпълнила няколко от точките си. Бях помогнала на Итън (като почистих апартамента му), погрижих се за здравето си (като не си поръчах напитка с кафе) и завързах две нови приятелства. Оставаше

ми да си намеря работа и доктор, затова след още няколко минути любезен разговор поисках от Мег и Шарлот да ми препоръчат и двете.

— О, имам чудесен човек за теб. Името му е господин Мур — каза Шарлот и погледна в бележника си с адреси, а след това написа номера му на гърба на една от нейните визитни картички. — Заповядай. Обади му се. Той е наистина прекрасен.

Мег поясни, че в Англия само неопериращите лекари се наричат доктори — нещо, което отвеждаше назад в Средновековието, когато всички хирурзи са били касапи и следователно — най-обикновени граждани.

— Колкото до работа — продължи Шарлот, — какво си работила в Ню Йорк?

— Връзки с обществеността... Но сега търся нещо различно. Нещо, което да е в помощ на бедни, стари, болни — отвърнах искрено.

— Това е чудесно! — възкликнаха едновременно двете жени.

Усмихнах се.

Мег ми каза, че точно зад ъгъла има старчески дом, после надраска упътване на книжна салфетка, а на обратната страна — адреса и телефонния си номер.

— Непременно се отбий в събота — допълни тя. — Ще се радваме да те видим. Както и Сай — и намигна.

Усмихнах се, изпих последната си глътка безкофеиново кафе и се сбогувах с новите си приятелки.

Същата вечер, когато Итън се прибра вкъщи, аз го чаках с домашно приготвена гръцка салата, чаша червено вино и тиха класическа музика.

— Добре дошъл! — казах и се усмихнах нервно, докато му подавах чашата.

Той я пое колебливо, отпи, после се огледа наоколо.

— Тук е станало страхотно. И ухае на хубаво. Ти ли почисти?

Кимнах.

— Ъхъ. Излъсках го. Почистих дори стаята ти — и не можах да не добавя: — Още ли ме смяташ за кофти приятелка?

Той отпи отново и седна на дивана.

— Не казах точно това.

Седнах до него.

— Напротив, каза го.

Той ми се усмихна с половин уста.

— Можеш да си добра приятелка, ако опиташ, Дарс. Както си опитала днес. Благодаря ти.

Предишната „аз“ щеше да поиска дълбоко извинение от него, наред с пълно взимане на думите назад и малко подаръче. Но по някакъв начин простичкото „благодаря ти“ от Итън ми беше достатъчно. Просто исках да се помирим и да продължа напред.

— Познай какво ми се случи сутринта — подхванах, бързайки да споделя новината си с него. Преди той да предположи, аз изтърсих: — Почувствах бебето ми да рита!

— Сериозно? За първи път ли го чувства?

— Да. Но оттогава нито веднъж. Трябва ли да се безпокоя?

Итън поклати глава.

— Не. Помня, когато Бранди беше бременна... Тя чувства веднъж ритане, после няколко дни — нищо. Докторът ѝ казал, че когато жената е активна, бебето се движи по-малко, защото на практика тя го люлее и приспива. — Той изрече това с някак мъчителен тон, сякаш все още го болеше при мисълта за изневярата на Бранди.

— Натъжаваш ли се, когато мислиш за нея? — попитах.

Той изрита от краката мокрите си маратонки „Пума“, свали си чорапите и си вдигна краката върху ниската масичка.

— Не ми е тъжно за Бранди, но понякога ми става тъжно за Майло.

— Майло ли? Мъжът, с когото Бранди ти изневери ли?

— Не. Майло е бебето.

— О! — възкликнах глупаво, осъзнавайки, че трябваше да помня тази подробност. Погледнах Итън и се запитах какви ли думи на съчувствие би използвала Рейчъл. Тя винаги намираше начин да каже точното нещо, да те накара да се почувстваш по-добре. Не можах да измисля нищо, затова зачаках Итън да продължи.

— Девет месеца си мислех, че ще стана баща. Придружавах я на всяка лекарска консултация и се влюбих в ултразвуковите картини... Дори избрах името Майло. — Той поклати глава. — После бебето се роди и разбрах, че не е от мен.

— Кога разбра, че не е от теб?

— Още щом се роди. Беше с тъмна кожа, черни очи и чорлави черни коси, стърчащи на всички страни. Сетих се за моите бебешки снимки. Без коса и розов. Бранди също е руса със сини очи. Не беше нужно да си гений, за да разбереш какво е станало.

— И ти какво направи?

— През първите няколко дни бях в шок. Правех се, че това не е вярно, че е просто генетична случайност... През цялото време някъде дълбоко в съзнанието ми изникна спомен за един урок по биология в гимназията... Двама родители със сини очи не могат да създадат бебе Майло.

Докоснах го по ръката.

— Сигурно ти е било много тежко.

— Беше ужасно. Защото всъщност обичах това бебе. Дотолкова, че почти останах с нея... Накрая... е, вече знаеш останалото. — Гласът му стана пресеклив. — Тръгнах си. Имах чувството, че някой беше починал.

Спомних си, когато Рейчъл ми разказа за развода на Итън и че детето не било негово. Тогава бях заета със свои собствени кризисни моменти и не изпитах особено съчувствие към него.

— Постъпил си правилно — казах и взех ръката му в своята.

Той не я издърпа.

— Да, сигурно.

— Смяташ ли, че аз постъпих правилно, като задържах детето?

— Напълно.

— Въпреки че според теб съм лоша майка, засега? — Едва устоях да не му кажа за списъка си. Искях да напредна повече, преди да го споделя с него.

— Ти ще се справиш — той стисна ръката ми. — Имам ти доверие.

Погледнах го и почувствах същото като в Деня на благодарността, когато седяхме на пейка в Холанд парк. Прииска ми се да го целуна. Но, разбира се, се въздържах и този път. Запитах се защо, след като в миналото винаги следвах импулсите си, без особено да се замислям за последствията. Може би защото с Итън не беше игра, както беше с Маркърс и с многото други момчета преди него. Може би защото щях да изгубя повече. Престъпвайки границата между

приятелството и привличането беше безпогрешен начин да загубиш приятел. А загубата на един добър приятел беше достатъчна за тази година.

По-късно същата вечер, след като изгледахме новините, той се обърна към мен и рече:

— Хайде, Дарс. Да си лягаме.

— В твоята стая ли? — попитах с надежда.

Итън се разсмя.

— Да, в моята стая.

— Значи снощи съм ти липсвала?

Той пак се разсмя.

— Е, това е малко *силно* казано.

Аз обаче можех да кажа по изражението му, че наистина му бях липсвала. Можех да кажа също, че той като че ли малко съжаляваше за караницата ни, въпреки че повечето неща, които изговори за мен, бяха самата истина. Итън ме харесваше, независимо от недостатъците ми и докато заспивах до него, аз си мислех колко много би харесал той новата и променена Дарси.

ГЛАВА 22

На другата сутрин, подтикната от нова поредица ритания на бебето ми, реших да попитам за работа в старческия дом, към който ме насочиха Мег и Шарлот. Итън вече беше излязъл, затова използвах компютъра му да си напиша мотивационно писмо и автобиография, която обясняваше, че успехът ми в света на връзките с обществеността има много общо с отзивчивата ми личност и че със сигурност това качество ще се изтълкува добре в тази среда. После си взех душ, облякох се и се запътих навън в лондонския студ.

Когато пристигнах в дома, ме лъхна силна и потискаща миризма на стари хора и типичната за такива заведения храна и почувствах първата вълна на сутрешно гадене от първото тримесечие насам. Намерих ментов бонбон в чантата си и си поех дълбоко въздух, докато оглеждах две възрастни жени в еднакви работни престилки на цветя, които седяха в инвалидни колички във фойето. Като ги видях да се смеят и бъбрят, се сетих как с Рейчъл си обещавахме, че като остареем и овдовеем, ще поискаме да ни настанят заедно в старчески дом. Тогава тя ми каза, че аз ще продължавам да бъда магнит за мъжете, дори след като съм прехвърлила деветдесетте и че ще мога да ѝ помогна да се запознае с най-страхотния старец в дома. Сигурно беше решила да разиграва това шейсет години по-рано, помислих си, и в този момент един мъж, наподобяващ джудже, за когото предположих, че пребивава тук, дойде до вратата и се представи като управителя.

— Аз съм Дарси Роун — казах, ръкувайки се с него.

— Бърнард Добс. С какво мога да ви услужа?

— Въпросът е, господин Добс, с какво аз мога да ви услужа? Вижте, дойдох да потърся работа в този прекрасен дом за стари хора — казах, разкрасявайки занемареното, слабо осветено фойе в ума си.

— Какъв опит имате?

— Занимавала съм се с връзки с обществеността — поясних и му подадох документите си. — Това е работа, свързана с общуването на хората. — После парафразирах мотивационното си писмо и завърших:

— И най-важното, просто искам да помогна за ободряването на остаряващите хора в прекрасната ви страна.

Господин Добс ме изгледа скептично и попита дали имам разрешително за работа.

— Ммм... не. Но съм сигурна, че все ще можем да го уредим, нали?

Той ме изгледа равнодушно, после попита дали съм работила в старчески дом. Обмислих дали да излъжа. В края на краищата сериозно се съмнявах, че той ще поръча международен разговор, за да провери препоръките ми. Но за част от секундата реших, че лъжата няма да подхожда на новата Дарси и че измамата не е задължителна, за да получиш работа. Затова признах, че не съм работила и добавих:

— Но повярвайте ми, господин Добс, мога да се справя с всичко тук. Работата ми в Манхатън беше доста предизвикателна. Работих дълги часове и постигах много успехи.

— Хм. Да, но съжалявам, Дайси — рече той без капка съжаление в гласа.

— Името ми е Дарси.

— Да. Е, добре, съжалявам, Дарси. Ние не наемаме просто някой да работи за нашите обитатели. Трябва да имате квалификация. — И ми връчи обратно документите.

Просто някой? Той наистина ли го мислеше? Представих си как снаха ми бърше лигите на някоя старица, която мънка „О, Сузана“. Работата и едва ли изискваше кой знае какво умение.

— Разбирам какво имате предвид, господин Добс... Но какъв чак толкова опит ви е нужен, за да се отнасяте добре с хората? Човек или го носи в себе си, или не. А аз до голяма степен го нося в себе си — изрекох бързо, като видях една жена с ужасяващ случай на остеопороза да се приближава бавно към нас. Тя изви врат към мен и ме погледна. Усмяхнах и се и я поздравих весело и на висок глас с „Добро утро“, просто за да докажа твърдението си.

Докато я чаках да ми се усмихне, си представих, че името ѝ е Гърт и че ние с нея бихме могли да създадем красиво приятелство, като онова във „Вторници с Мори“^[1], една от любимите книги на Декстър, една от многото, за които така и не намерих време да ги прочета. Гърт щеше да ми се довери, да ми разкаже за детството си, за спомените си от войната, за съпруга си, когото за жалост бе надживяла

с десетилетия. После, някоя вечер, ще се спомине кротко, докато държа ръката ѝ. По-късно щях да науча, че ми е завещала цялото си имущество, включително смарагдовата си брошка на стойност хиляди лири. На погребението ѝ аз ще нося брошката върху сърцето си и ще я възхвалявам пред малък кръг от много близки хора. Гъртруд беше специална жена. Запознах се с нея в един зимен ден...

Усмихнах се на Гъртруд още веднъж, когато тя застана до нас. Жената смънка нещо в отговор, зъбните ѝ протези леко се разклатиха.

— Какво казахте? — попитах я, за да покажа на господин Добс, че аз не само съм любезна и дружелюбна, но и имам безкрайно търпение.

— Вървете си и не се връщайте повече — измърмори Гъртруд по-ясно.

Усмихнах се сияйно, правейки се, че не съм я разбрала. После отместих погледа си отново към господин Добс.

— Е, добре, тогава. Както казах, мисля, че ще размислите добре и ще установите, че аз наистина съм квалифицирана за каквато работа ми предложите.

— Опасявам се, че не проявявам интерес — рече господин Добс.

Докато Гъртруд ни подминаваше, очите ѝ заиграха победоносно. Изкуших се да поставя на място и нея, и господин Добс. Нещо като „Я се стегнете!“, което беше съвсем уместно за Гърт, на която, както личеше, не ѝ оставаха много дни. Вместо това любезно благодарих на господин Добс за времето, което ми отдели, и се обърнах да си вървя.

Излизайки навън, аз се впуснах отново в студения ден, почиствайки носа си от ужасната смрад.

— И тъй, обратно към обявите — изрекох на висок глас, докато крачех към Хай Стрийт да си купя вестник. Щях да прегледам групиранияте по тематика обяви, докато закусвах в „Мъфин Ман“. Нямах да позволя на господин Добс или Гърт да ме разубедят.

Когато стигнах до чайната, отворих вратата и поздравих полската сервитьорка, която ни беше сервираща в Деня на благодарността. Тя ми отвърна с механична усмивка и ми каза, че мога да седна където поискам. Избрах малка маса до прозореца, седнах на единия стол, а на другия разположих чантата си „Гучи“, вестника и кожената папка. После прегледах лепкавото ламинирано меню и си поръчах билков чай, бъркани яйца и препечено хлебче.

Докато чаках поръчката си, огледах стоята с цветя и репродукции на Моне и погледът ми се спря върху една дребна млада жена, която пиеше кафе край масата до мен. Тя имаше невероятно раздалечени очи, кестенява къса коса и порцеланова кожа. Носеше светложълта шапка с широка периферия. Цялата ѝ външност ми напомни на Маделин, героиня от детска книжка, която бях чела заедно с Рейчъл преди двацет и пет години. Когато мобилният телефон на жената звънна, тя го вдигна и заговори с дрезгав глас с френски акцент. Френският акцент отговаряше на образа на Маделин, но не и дрезгавината на гласа ѝ, тъй като тя изглеждаше прекалено дребничка за такъв дълбок глас. Напрегнах се да чуя какво говори. Нямало да се оплаква от лошото време в Лондон, защото в Париж било още постудено и дъждовно. След още няколко минути приказки за Париж, тя додаде:

— Доскоро, *mon petit chou*^[2]. — После се разсмя сърдечно, затвори телефона и се загледа замечтано през прозореца, което ме наведе на мисълта, че бе разговаряла с новия се любим. Помъчих се да си спомня какво означава „*chou*“ на френски. Не беше ли кутре? Не, бях напълно сигурна, че куче беше *chien*.

Огледах отново „Мъфин Ман“ с надеждата да открия моя Алистър, моето „*chou*“. Но самотни мъже нямаше — нито красиви, нито други. Само Маделин и една американска двойка, която разглеждаше пътеводител „Фодор“ за Великобритания. И двамата бяха безвкусно облечени и обути в искрящобели кецове „Рийбок“. Не можах да не се запитам защо повечето американци (освен нийоркчани) нямат никакво чувство за мода, но не ги обвиних.

След като келнерката ми донесе закуската, аз огледах цедката за чая и се вгледах в плуващите чаени листенца в сребърната кана, опитвайки се да си спомня как го приготвяше Итън. За любител на кафето приготвянето на чай изглеждаше сложно. Така ми се прииска да беше тук с мен, за да ми налее чаша чай и да изслуша разказа ми за господин Добс и точно тогава той бавно влезе в заведението. Изглеждаше възхитително с червеното си таке и пуловер на райета в ярки цветове. Бузите му розовееха както винаги от студа, от което очите му ставаха още по-сини.

— Итън! — възкликнах с нормален глас, но той прозвуча високо в малкото, тихо помещение.

Видях, че Маделин ми хвърли бегъл, може би неодобряващ изблика ми поглед. За миг съжалих, че съм една гръмогласна американка в заведението.

— Здравей, Дарс — отвърна Итън, приближавайки се до масата ми. — Как мина в старческия дом? — Явно се е прибирал в апартамента, защото му бях оставила бележка, че отивам да си търся работа.

— Не много добре. Но си купих вестник с обяви. Сядай — поканих го, като преместих чантата и папката, за да освободя другия стол. — Толкова се радвам, че си тук. Тъкмо си мислех за теб. Как се борава с това чудо? — попитах, сочейки цедката за чай. Без да сяда, той се наведе, ловко постави цедката върху чашата ми с едната си ръка и наля от чайника с другата.

— Сядай, де — подканих го отново.

Той прочисти гърлото си и доби смутено изражение.

— Ами... аз всъщност имам среща тук.

— О!... С кого? — попитах, притеснена, че всеки момент ще видя Фиби.

— Тя е ей там — Итън посочи Маделин, после, когато тя срещна погледа му, той й намигна — но не по мазния, просташки начин, по който го правят някои мъже — а някак сърдечно, приятелски. Като Дядо Коледа, ако беше слаб и млад.

Маделин помахна женствено и отпи глътка капучино от стъклената си чаша. После му се усмихна кратко, интимно. Съчетах усмивката ѝ с *mon petit chou* и си направих заключението... *Итън си има приятелка. И тя е не само привлекателна, но е и френцужойка на всичкото отгоре!*

Итън също ѝ се усмихна, после сведе поглед към мен.

— Ще бъдеш добре дошла при нас, Дарс.

Но почувствах, че не го каза искрено.

— Няма нищо. Ти върви — отвърнах бързо, притеснена от мисълта, че го смятах винаги на мое разположение.

— Сигурна ли си? — той ми хвърли плах и донякъде съчувствен поглед.

— Да, да. Така или иначе след секунда трябва да бягам. Да проверя положението с обявите. Ти върви... Наистина.

— Добре тогава. Ще се видим по-късно, нали?

— Аха. Чудесно — отвърнах весело.

Докато наблюдавах Итън да върви към масата на Маделин, се изпълних със странно чувство за собственост. Близко до ревност. Емоцията ме обзе неочаквано. В смисъл — защо ми пукаше дали Итън си има приятелка? Нали не проявявах интерес към него. Вярно, беше ми идвало да го целуна, но това не означаваше, че съм влюбена в него или нещо безумно като това. Може би фактът, че го виждах с друга, ме накара да закопнея за своя мъжка компания. Може би се притеснявах, че живея в апартамента му. Моите права спрямо удобното му легло.

С крайчеца на окото си видях как Маделин стана и целуна своето chou по двете бузи. Знам, че това е европейска практика, но пак я сметнах за претенциозна и се зарекох никога да не допускам повече двойна целувка. Итън свали такето си и разкри чорлавите си къдрици. После седна и измести стола си до нейния. Коленете им се допряха.

Отвърнах поглед и започнах бързо да се храня, обидена, че Итън не ми каза за връзката си. Залитах се какво точно става между тях. Винаги ли излизаше да се среща с нея под предлог, че пише книгата си? Правеха ли любов всяка вечер у тях, докато аз го чаках да се прибере? Защо той не ми спомена за нея? Когато станах да платя сметката си, се поколебах дали да им кажа довиждане на излизане. От друга страна, бях любопитна да се запозная с момичето и да добия по-добра представа за скорошната им (или улегнала?) връзка. В същото време се чувствах неловко, предпочитах да се измъкна незабелязано. Не ми беше присъщо да бъда нещо друго освен общителна и се запитах отново защо мисълта, че Итън си има приятелка, ми действа по този начин.

Докато стоях до касата, на няколко метра от масата на влюбените птички, чувах гърления френски акцент на Маделин, последван от щастливия смях на Итън. Подадох сметката си на келнерката, заедно с банкнота от десет лири. Тя ми върна ресто, което аз пуснах в чинийката за бакшиши. Тогава, тъкмо когато се запътих към вратата, чух Итън да ме вика.

— Ей, Дарс. Ела за секунда.

Обърнах се, преструвайки се за миг дезориентирана, сякаш напълно бях забравила, че той е там с жена. После се усмихнах и пристъпих няколко крачки към масата им.

— Ей, здрасти — подметнах нехайно.

— Това е Сондрин — каза Итън. — Сондрин, това е Дарси.

Сондрин? Що за име е това? Огледах я внимателно. Кожата ѝ беше без пори, веждите ѝ — съвършено извити. Аз не си бях скубала веждите откакто бях напуснала Ню Йорк.

— Приятно ми е да се запознаем, Сондрин — казах и се сепнах, че стойката ми е на бременна: събрани колене, ръце върху корема. Бързо свалих ръцете си и заех по-привлекателна поза.

— На мен също — измърка Сондрин с глас като за телефонен секс.

Разменихме си още няколко любезности, после, в случай че Итън беше омаловажил присъствието ми в живота му — или беше пропуснал изобщо да спомене за мен — му казах, че ще се видим въкъщи. Погледнах лицето на Сондрин за следа от изненада или несигурност, но не забелязах нищо подобно. Само приятно безразличие. Тръгнах си от „Мъфин Ман“ и след като завих зад ъгъла на път за апартамента на Итън, се изпълних с неочакван копнеж, почти тъга. Почувствах бебето да ме ритва отново и ѝ споделих шепнешком:

— Итън си има приятелка. И не знам защо това ме разстройва.

С Итън се видях едва късно вечерта, когато той най-накрая се прибра, без Сондрин. Бях се проснала на дивана, полузаспала, и го чаках със свито сърце, докато слушах компактдиск на Нора Джоунс.

— Колко е часът? — попитах.

— Около десет — отвърна той, заставайки над мен. — Яде ли?

— Да. А ти?

Той кимна.

— Къде беше? — попитах, чувствайки се като подозрителна съпруга, която току-що е открила розово червило по искрящо бялата риза на съпруга си.

— Да пиша.

— О, разбира се — казах, опитвайки се да звуча възможно най-нехайно и весело.

— Как да тълкувам това? — попита той, като ми направи знак да се изместя и да му направя място да седне.

Вдигнах краката си дотолкова, че да може той да седне, после ги положих върху бедрата му.

— Ами дали наистина си писал, или си се мотал със Сондрин?
— Зададох въпроса си напевно, както децата припаят: „Итън и Сондрин, са седнали на клон и се Ц-Е-Л-У-В-А-Т“.

— Наистина писах — отвърна той невинно. После се опита да смени темата, като ме попита как е минал денят ми.

— Търсих си работа. Обадох се на няколко места. Сърфирах и в Интернет.

— Е, и?

— Никъде нямаше. Много обезпокоително... А как върви със Сондрин? — Произнесох името ѝ възможно най-не по френски, изговаряйки го изопачено и неприятно.

— Тя е страхотна. Забавно е да разпускаш с нея.

— Не ме прави на тъпачка, Итън.

Той ме изглежда въпросително.

— Тя гадже ли ти е, или какво?

Той се прозя и се протегна.

— Не, не ми е гадже.

— Но ти си нейното *petit chou* — захилих се аз.

— Какво?

— Чух я да говори с теб по телефона малко преди да се появиш в „Мъфин Ман“. Тя те нарече нейното *petit chou*.

— Прекаляваш — отвърна Итън, усмихвайки се.

— Между другото, знаеш ли, че *chou* означава зеле? — попитах и извъртях очи. Бях проверила думата в Интернет още щом се прибрах и не можех да повярвам, че тя беше използвала такава тъпотия за галено обръщение.

Итън сви рамене.

— Нямах представа. Аз учих испански, не помниш ли?

— Колко жалко.

— Защо?

— Защото гаджето ти е францужойка, затова.

— Тя не ми е гадже, Дарс. — Гласът му не прозвуча убедително.

— Излизали сме само два пъти.

— И кога?

— Веднъж миналата седмица и... днес.

— Миналата седмица вечерта ли се видяхте? — Помъчих се да си спомня коя от вечерите Итън се беше прибрал късно.

— Не. Видяхме се за обяд.

— Къде?

— В едно бистро в Нотинг Хил.

— Поотделно ли си платихте?

— Не. Аз платих цялата сметка... На път ли е да привърши инквизицията ти?

— Предполагам. Просто не разбирам защо не ми каза за нея.

Той сви рамене неопределено.

— И аз не знам защо не споменах за нея. Просто не сметнах, че е толкова важно. — Започна да разтрива лявата ми пета, после дясната. Не помня откога не ми е правен масаж на ходилата. Беше по-приятно от оргазъм. Казах му го. Той ми се усмихна гордо, което аз изтълкувах така: „Никога не си изпитвала оргазъм с мен“. В главата ми изплува картина на Итън и Сондрин голи и потни. Представих си ги как след акта си поделят цигара. Тя сигурно беше пушачка с този дрезгав глас.

— Е, разкажи ми за нея — подканих го аз.

— Няма много за разказване... Запознахме се в галерия „Тейт“. И двамата разглеждахме изложбата. — Той сви ръката си в юмрук и го затъркаля по сводовете ми.

— И какво, пред някоя картина ли се запознахте? — Тук се сетих за посещението ми с Итън в Националната галерия и се запитах защо не ме заведе и в „Тейт“.

— Не, в кафенето на музея. Тя беше зад мен на опашката. Аз седнах на последната незаета маса. Тя ме попита дали има свободно място.

Можех да чуя историята, преразказвана по-късно, всеки път, когато някой попиташе как са се запознали. Можех да видя Сондрин да го хваща подръка и да завършва свенливо с думите: „Итън взе последната салата «Цезар» и последната маса“.

— Каква мила история — вметнах.

Той предпочете да подмине сарказма ми.

— После продължихме заедно из залите.

Като за утеха целият случай доста се доближаваше до фантазията ми с Алистър. Преглътнах, опитвайки се да определя неприятната буца, заседнала в гърдите ми. Беше нещо като завист и като безпокойство, и като самота, взети заедно.

Формулирах поне десет въпроса, но реших да не задам нито един. Бях чула достатъчно. Затова продължихме само да слушаме Нора Джоунс. Накрая Итън, както седеше със затворени очи и с ръце върху ходилата ми, заговори:

— Днес в „Мъфин Ман“ ти личеше, че си бременна.

— Искаш да кажеш, че изглеждах дебела ли? — попитах и се сетих за деликатните като на птичка китки на Сондрин. До нея изглеждах направо грамадна, дори да не бях бременна.

— Не *дебела*, а *бременна*.

Той поклати глава, отвори очи и ме изгледа странно.

— Не. Бременна и сияеща.

Почувствах, че се изчервих и знаех, че сияя. Благодарих му, изпълнена със свян.

Итън продължи да ме гледа съсредоточено, както човек оглежда някого, за да го познае, да си спомни името му. Накрая рече:

— Ти наистина излъчваш сияние.

— Благодаря ти — повторих. Очите ни се срещнаха за момент, след което и двамата едновременно изместихме погледи настрани.

Мина доста дълго време, без да продумахме, само слушахме Нора. После изведнъж Итън се обърна към мен и попита:

— Дарс, любопитно ми е... защо си ходила днес в старческия дом?

— Нали ти казах — търсех работа.

— Знам, но защо в старчески дом, след като си работила в сферата на връзки с обществеността.

— Защото искам да помагам на хората. Да бъда по-състрадателна и полезна.

Итън се подсмихна и поклати глава.

— Ти си една малка екстремистка, нали?

— Какво искаш да кажеш? Нали ти беше този, който ме посъветва да се променя. Да не съм толкова повърхностна и от този род — отвърнах, осъзнавайки колко много исках той да прозре усилията, които полагам.

— Не е нужно да променяш всичко в себе си, Дарс. И по никакъв начин не е нужно да работиш в старчески дом, за да си добър човек.

— Ами, хубаво тогава. Защото така и не ме наеха — усмихнах се. — И откровено казано, нямам особено желание да работя със стари

хора.

— Да-а-а. Не бива да си мъченица. Просто си намери приятна работа и изкарай малко мангизи. Ако можеш да принесеш някаква полза за света, добре. Но просто бъди себе си.

— Да бъда себе си, а? — подметнах подигравателно.

— Аха. — Той се захили, стана и се запъти към спалнята си. — Това не е толкова лошо.

Станах да го последвам, но се спрях. Знаех, че нищо не се е променило за една нощ, но това, че видях Итън с приятелка, ме накара да почувствам, че е някак странно и нередно да спя в едно легло с него. Уверих себе си, че въпреки случая и мимолетното ми привличане към него, ние сме само приятели. А приятелите могат да делят едно легло. Толкова пъти бях преспивала у Рейчъл навремето.

И все пак, за всеки случай, изчаках Итън да се обърне и да попита: „Идваш ли?“, преди да заприпкам (доколкото може да припка една бременна) по коридора след него.

Не знаех с колко време разполагах, преди Сондрин да стане редовна посетителка на този апартамент, но щях да се наслаждавам на всяка минута в него.

[1] Книга на Мич Албом. — Бел.ред. ↑

[2] Mon petit chou — Обръщение към любим човек; буквално мое зеленце (фр.). — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 23

На сутринта се обадих на господин Мур, доктора, когото Мег и Шарлот ми препоръчаха. Оказа се, че му се е освободил един час тази сутрин, затова взех метрото до Грейт Портланд Стрийт и с помощта на пътеводителя „От А до Я“ стигнах до кабинета му на Харли Стрийт в красив квартал със стари градски къщи, повечето от които изглеждаха превърнати в лекарски кабинети.

Отворих тежката червена врата на кабинета на господин Мур и влязох в мраморно фоайе, където рецепционистката ми подаде да попълня формуляр и ми посочи чакалня с камина. След минути една пълничка жена на възраст, която се представи като Беатрикс, акушерка на господин Мур, ме поведе от чакалнята нагоре по виеша се стълба до друга стая, която изглеждаше така, сякаш е трябвало да бъде преградена с дебел шнур като в музей.

Беатрикс ме представи на доктора, който се изправи иззад махагоновото си бюро, пристъпи напред и любезно подаде ръка. Поех я и огледах лицето му. С високите скули, вдлъбнатите очи и интересния си римски нос той изглеждаше направо красив. Беше облечен в елегантен морскосин костюм и зелена вратовръзка. Посочи ми с брадичка едно кресло пред бюрото му и ме покани да седна.

И двамата седнахме и не знам защо аз изтърсих:

— Очаквах да ви видя с бяла престилка.

Той се усмихна едва забележимо и каза:

— Бялото не е моят цвят. — Изисканият му акцент като че ли трансформира приятелската му забележка в стих от Шекспирова пиеса.

Беатрикс смотолевя, че ще се върне след малко и господин Мур започна да ми задава любезни, опознавателни въпроси: откъде съм, кога съм пристигнала в Англия и кога ми е терминът. Отговорях честно на въпросите, като му казах, че съм забременяла неочаквано, че съм скъсала с приятеля си и съм дошла в Лондон за ново начало. Казах му

още, че терминът ми е на трийсети април и че не съм била на лекар от няколко седмици насам.

— Правили ли са ви ултразвук? — попита той.

Смутих се, като отговорих „не“, защото си спомних, че пропуснах часа си за ултразвук, определен в десетата седмица от доктор Джан.

— Е, днес ще го направим и ще проверим всичко — каза господин Мур и си записа бележка в картона ми.

— Ще можете ли да кажете пола му?

— Да... стига и бебето да помогне.

— Наистина ли? Днес?

— Мхм — кимна той.

Сърцето ми заби лудо от вълнение и от мъничко страх. Щях да видя дъщеря си за първи път. Изведнъж ми се прииска Итън да беше тук.

— Тогава да се приготвим. Какво ще кажете? — каза господин Мур.

Кимнах.

— Идете зад онзи параван, съблечете се от кръста надолу и се качете на стола. След малко ще дойда заедно с Беатрикс.

Кимнах отново и отидох да се приготвя. Свалих полата си, съжалих, че не си бях направила кола маска на бикини зоната. Щях да оставя недобро първо впечатление в безупречно облечения господин Мур. Но когато се качих на стола и се загърнах плътно с хартиеното покривало, се окуражих, че той е виждал и по-лоши случаи. След минути докторът се върна с Беатрикс и почука на преградата, която отделяше стаята за прегледи от неговия салон.

— Готова ли сте? — попита той.

— Готова съм — отговорих.

Господин Мур се усмихна, когато се настани на едно малко столче до мен, а Беатрикс застана съвестно зад мен.

— Добре тогава, Дарси — заговори господин Мур. — Ако обичаш, смъкни се малко надолу и сложи краката си върху опорните стъпала. Ще прегледам шийката на матката ти. Ще почувстваш слаб натиск.

Той си сложи латексови ръкавици и опипа шийката ми с два пръста. Примигнах, когато го чух да казва:

— Шийката е затворена и дълга. Чудесно. — След това свали ръкавиците и ги пусна в малко метално кошче за боклук, смъкна надолу книжното ми покривало и намаза корема ми с гел. — Извинявам се, че гелът е малко студен.

— Няма нищо — отвърнах, благодарна, че е толкова внимателен.

Той започна да плъзга ултразвуковата сонда по корема ми, докато на екрана се появи замъглено черно-бяло изображение. Отначало то изглеждаше само като мастилено петно, такова, каквото използваха психиатрите, но после различих глава и ръка.

— О, Боже мой! — извиках. — Тя смуче мъничкия си палец, нали?

— Хmmm — каза господин Мур, а Беатрикс се усмихна.

Едва не се задавих, като им казах, че никога не бях виждала подобно чудо.

— Тя е свършена — казах. — Нали е напълно свършена?

Господин Мур се съгласи.

— Голяма красота е — смънка той, после присви очи в екрана и бавно задвижи сантиметър по сантиметър сондата по корема ми. Изображението изчезна за миг, после пак се появи.

— Какво? — попитах. — Какво виждате? Момиче е, нали?

— Само един момент... Трябва да се вгледам по-внимателно. После ще направя някои измервания.

— Какво ще измервате? — попитах.

— Главата, корема и бедрената кост. После ще огледаме мозъка, камерите на сърцето и тъй нататък.

Изведнъж ми хрумна, че може нещо да не е наред с дъщеря ми. Защо не помислих за това по-рано? Съжалих за всички чаши вино, които бях изпила, за кафето, на което не можех да устоя сутрин. Ами ако съм й навредила? С нетърпение наблюдавах ту екрана, ту господин Мур за издайнически изражения. Той спокойно прегледа различните части на бебето ми, изговаряйки на глас числа, които Беатрикс записваше в картоната ми.

— Това нормално ли е? — питах след всяко число.

— Да, да. Ужасно, красиво нормално е.

В този момент „нормално“ прозвуча като най-прекрасната дума в английския език. Не беше нужно дъщеря ми да е красива като мен. Не

беше нужно да е изключителна във всяко отношение. Искях само да е здрава.

— Е, готова ли си да чуеш голямата новина? — попита ме господин Мур.

— О, знам, че е момиче. Нито за момент не съм се съмнявала, но умирам да чуя потвърждение, за да започна да купувам розови неща.

Господин Мур въздъхна шумно през носа си, цъкна с език и рече:

— Ами... Трябва да те предупредя, че розовото едва ли ще е най-добрият избор.

— Какво?! — възкликнах и се напрегнах да видя по-добре изображението на екрана. — Не е ли момиче?

— Не. Няма да имаш момиче — поясни той и се обърна към мен с горда усмивка, която предполагаше, че момчето винаги е предпочитаният пол.

— Значи момче? Сигурен ли сте?

— Да, сигурен съм. Ще имаш момче... — той посочи екрана с десния си показалец, а с другата ръка продължаваше да държи сондата върху корема ми. — И „още“ едно момче.

Той извърна глава от екрана и ми се усмихна широко, очаквайки реакцията ми.

Умът ми се завъртя бясно и се спря върху една дума, доскоро обикновена, която сега се изпълни с безумно, ново значение: близнаци. Успях да произнеса въпрос:

— Две бебета?

— Да, Дарси. Бременна си с две момчета — усмивката на доктора стана още по-широка. — Поздравления.

— Трябва да има някаква грешка. Погледнете отново — настоях. Той сигурно грешеше. В нашия род близнаци нямаше. А и не бях взимала никакви средства за плодовитост. Не исках близнаци. Още по-малко — момчета близнаци!

Господин Мур и Беатрикс си размениха многозначителни погледи, после захихикаха сдържано, по английски. Именно тогава си помислих, че те просто ме пързаят. Въртят ми някакъв жесток, малък номер. Да кажат на една неомъжена янки, че ще има близнаци. Чудесен номер! Итън ме беше предупредил, че чувството за хумор в Англия е доста различно.

— Шегувате се, нали? — попитах, напълно изумена.

— Не — отвърна господин Мур. — Съвсем сериозен съм. Ще имаш две момчета. Поздравления, Дарси!

Надигнах се до седнало положение, покривалото ми се изхлузи и полетя към пода.

— Но аз исках *момиче*. И то *едно*. А не *две момчета* — настоявах, без изобщо да ме интересува, че съм напълно гола от кръста надолу.

— Е, да, но тези неща не могат да се поръчват като ментов пай — каза господин Мур с принудена усмивка, като се наведе, вдигна покривалото ми и ми го подаде.

Загледах го свирепо. По никакъв начин не оцених аналогията му, нито явното му задоволство.

— Никога ли не сте грешили за тия неща? — попитах отчаяно. — Чувала съм, че се случва понякога. Никога ли не сте правили грешка?

Господин Мур отговори, че е „напълно сигурен“, че ще имам близнаци. После обясни, че понякога момичетата се бъркат с момчета, но обратното рядко се случва.

— Значи сте *сигурен*?

С търпението на Ани Съливан, която учи Хелън Келър^[1] на азбуката, той посочи плаващото изображение на екрана. Две тупкащи сърца. Две глави. И два пениса.

Разплаках се — всичките ми представи за всички хубави и розови неща се изпариха и се замениха с ужасните спомени за по-малкия ми брат Джеръми. Как вибрираха устните му, когато издаваше безкрайни, монотонни звуци като на булдозер. Щях да преживявам това двойно. Беше невъобразимо.

Господин Мур явно почувства нарастващото ми отчаяние и със съчувствен тон поясни, че новината за близнаци често се посреща с чувства, по-различни от открит оптимизъм.

Преглътнах сълзите си с усилие.

— Това е грубо омаловажаване.

— С времето се свиква — отбеляза той.

— Значи *две момчета*? — попитах отново.

— Две момчета — потвърди той. — Еднояйчни близнаци.

— Как, за бога, се е случило?

Господин Мур прие въпроса буквално, защото ми преподаде бърз урок по биология, сочейки екрана и обяснявайки, че бебетата ми си поделят една плацента, но има два плодни сака.

— Или диамнионични монохорионни близнаци — допълни той. — Което означава, че оплодената ти яйцеклетка се е разделила между четири и седем дни след зачатieto.

— По дяволите! — прошепнах.

Той натисна един бутон и ми обясни, че ще ми извади ултразвукова снимка. После задвижи сондата и отново щракна. Подаде ми две снимки: едната с надпис Бебе А, а другата — Бебе Б. Взах ги е неохота от ръката му. Господин Мур ме попита дали искам, като се облека, да изпия чаша ментов чай с Беатрикс, която се доближи до масата и ми се усмихна.

— Не. Не, благодаря. Трябва да вървя. — Станах и се облякох възможно най-бързо.

Докторът се опита да ме придума да се върна на стола за по-нататъшни пояснения, но аз трябваше да се махна оттук, нерационално вярвайки, че кабинетът му и импозантната му викторианска официалност бяха превърнали момиченцето ми в момченце, което после бяха удвоили. Ако избягах, може би всичко щеше да се подреди от само себе си. Ще отида да потърся друго мнение. Положително има добър американски лекар в Лондон. Някой, който ще има титлата „доктор“, за Бога!

— Съжалявам, господин Мур — запелтечих, — но трябва да си вървя.

Господин Мур и Беатрикс ме наблюдаваха как привърших да се обличам, взех си чантата и на път към вратата казах на доктора, че ще чакам да ми изпрати сметката и че много му благодаря. После се озовах отново на Харли Стрийт, онемяла от новината, поднесена от господин Мур, и изложена на хапещия лондонски ситен дъждец.

Вървах из града замаяна, думата „близнаци“ думкаше в слепоочията ми. Тръгнах по Бонд Стрийт, оттам към Мраморната арка, после към Найтсбридж. Вървах, докато долната част на гърба ми не ме заболя и ръцете и пръстите на краката ми не изтръпнаха. Не се отбих в нито един магазин, колкото и изкусителни да бяха витрините. Не спрях никъде освен за няколко минути в „Старбъкс“, когато силно заваля. Помислих си, че познатият тъмнооранжев и пурпурен декор ще ми

предостави малко утеха. Но не стана така. Не ме успокоиха и горещият шоколад и кифличка, които лакомо изгълтах. Мисълта, че нося едно бебе беше плашеща. Сега вече направо умирах от страх. Как щях да се грижа за близнаци или дори да ги разпознавам? Чувството беше сюрреалистично.

Към три часа, тъкмо когато започна да се стъмва, се прибрах вкъщи премръзнала и изтощена.

— Дарси? Ти ли си? — чух Итън да пита от спалнята си.

— Да — извиках в отговор, докато събличах самото си и изритвах обувките от краката си.

— Идвай!

Тръгнах по коридора и отворих вратата на стаята му. Той лежеше на леглото с отворена върху гърдите му книга. Лампата до леглото му хвърляше топла мека светлина върху русата му коса, също като ореол.

— Може ли да седна? Малко съм мокра.

— Разбира се, че може.

Седнах с кръстосани крака в края на леглото, разтрих ходилата си и потреперих.

— Хвана ли те дъждът? — попита той.

— Да. Малко. Цял ден ходих из града — казах жаловито. — Забравих да си взема чадъра.

— Неразумно нещо за Лондон.

— И тъй. Няма да повярваш какво ми се случи днес...

— Ограбиха ли те? — попита той, барабанейки с пръсти по гръбчето на книгата.

— Не. По-лошо.

Итън се закикоти.

— Нима има нещо по-лошо от това да ти откраднат чантата „Гучи“?

— Не е смешно, Итън. — Гласът ми трепереше.

Усмивката му изчезна, той затвори книгата и я подхвърли на леглото до себе си.

— Какво се е случило?

— Сутринта бях на лекар...

Той седна и по лицето му се изписа загриженост.

— Всичко наред ли е с бебето?

Разкръстосах краката си и ги свих пред гърдите си, подпирайки брадичка върху коленете си.

— Всичко е наред с... бебе-тата.

Итън ококори очи.

— Бебета ли?

Кимнах.

— Близнаци?

— Да. Близнаци. Еднояйчни *близнаци*.

Итън се вторачи в мен за секунди, после ме попита дали не го будалкам.

— Изглеждам ли весела?

Тъглчетата на устата му трепнаха, сякаш едва се сдържаше да не се засмее.

— Не е смешно, Итън... И моля те, не ми казвай, че съм си го заслужила. Защото, повярвай ми, вече си помислих, че това е наказание. Може би задето съм показала известно фриволно държане в Манхатън. Или прекалено много пазарувах... Или съм се надсмивала над нечия външност. Или задето правих секс с Маркърс зад гърба на Декс... И Бог показа неодобрение към мен и хоп, нещо раздели ембриона ми... и ми поднесе два еднояйчни мъжки близнака. — Разплаках се. Новината наистина беше стигнала да съзнанието ми. Близнаци. Близнаци. *Близнаци*.

— Дарси, отпусни се, мила. Нямаше да кажа нищо такова.

— Тогава защо се усмихваш?

— Усмихвам се, защото... съм радостен.

— Радостен си, че съм изиграна?

— Не, Дарс. Радвам се *за теб*. Ако едно бебе е благословия, тогава ти имаш двойно по-добра съдба. Две бебета! Това е едно малко чудо! А не наказание. — Думите му звучаха убедително, тонът и изражението му — още повече.

— Така ли мислиш?

— Не мисля, а *знам*... Това е чудесно.

— Но как ще се справя?

— Ти само го *пожелай*.

— Не знам дали мога.

— Разбира се, че можеш... Виж. Я си вземи един горещ душ, облечи си топла пижама, а аз ще ти приготвя нещо за вечеря.

— Благодаря ти, Итън. — Почувствах се утешена още преди да съм свалила влажните си дрехи. Загрижеността на Итън беше едно от качествата му, които най-много ми харесваха. В това отношение имаше нещо общо с Рейчъл. Спомних си как Рейчъл носеше шамфъстъци в къщи всеки път, когато имах нужда от истинско развеселяване. Тя знаеше, че шамфъстъците бяха любимите ми ядки, но най-хубавата част беше как тя винаги приемаше ролята на лешникотрошачка и ми подаваше обелени ядка след ядка. Помня, че си мислех колко по-вкусни са, когато не прекъсваш дъвченето, за да ги белиш. Предложението на Итън да ми приготви вечеря ми напомни за онези дни с шамфъстъците.

— Хайде, влизай под душа и почвай да измисляш имена на момчета. Уейн и Дуетейн може да се окажат най-уместни. Какво ще кажеш?

Закикотих се.

— Уейн и Дуетейн Роун... Добре звучи.

По-късно същата вечер, след като с Итън изядохме домашно задушеното говеждо и прекарахме доста време да се възхищаваме на сладките, еднакви профили на момченцата ми на снимките им от ултразвука, ние си легнахме.

— Как така нито веднъж не прекара нощта у Сондрин? — попитах, докато се пъхах под завивките.

Итън загаси лампата, легна до мен и отговори:

— Връзката ни още не е сериозна.

От „още“ нещо ме прободеше, но изрекох само:

— О! — и смених темата.

След продължително мълчание Итън прошепна.

— Още веднъж поздравления, Дарс. Две момчета. Впечатляващо!

— Благодаря ти, Итън — отвърнах и почувствах, че едно от моите момченца ме срита.

— Чувстваш ли се по-добре от това?

— Съвсем мъничко може би — отвърнах. Още не се вълнувах от новината, но поне вече не я възприемах като проклятие или наказание.

— Благодаря ти, че се показваш радостен от този факт.

— Наистина съм радостен.

Усмигнах се на себе си и плъзнах крак върху прохладните чаршафи към ледените ходила на Итън.

— Обичам те, Итън. — Затаих дъх, обезпокоена, че макар да изпуснах „аз“ в „Аз те обичам“ (което винаги прави излиянието безопасно и платонично), пак казах прекалено много. Нямах намерение да създавам впечатлението, че искам нещо повече от приятелството му.

— Също те обичам, Дарс — каза Итън и размърда пръстите на краката си до моите.

Усмигнах се в тъмнината, пропъдих безпокойствата си и потънах в много дълбок и кротък сън.

[1] Първата сляпо-глуха, завършила колеж, чиято учителка е била именно Али Съливан. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 24

На сутринта се събудих, обзета от нова паника. Как можах да зачена близнаци? Дали Итън ще ни остави да живеем при него? Дали две креватчета ще се поместят в мъничката ми стая? Ами ако не можех да си намеря работа? Бяха ми останали по-малко от две хиляди долара — колкото едва да покрия разносните за болницата, да не говорим за бебешките принадлежности, храната, наема. Казах си да се успокоя, да продължа да следвам списъка си и да разрешавам нещата ден по ден.

И така, остатъкът от седмицата ми мина в търсене на работа. Стараех се да бъда непредубедена и най-усърдно се интересувах от всякаква работа: престижна работа, работа като PR, дори черна работа. Четях обяви във вестниците, обаждах се по телефона, явявах се лично. Нищо не изскочи — освен някакви разочароващи заключения, свързани с трудности по осигуряване на разрешително за работа. Дори по-лошо, научих, че в Англия на всички работещи жени им се разрешава шест и половина месеца отпуск по майчинство. Новината едва ли можеше да мине за обещаваща. Кой ще ме назначи, както съм бременна в момента, знаейки, че скоро ще трябва да ме пусне в отпуск за шест месеца? Започнах да се безпокоя, че ще се наложи да се върна към предишната си работа и предишния си живот. А това беше последното нещо, което исках.

До събота вечер вече се чувствах напълно изцедена и обезсърчена и се приготвих да се отпусна за купона у Мег и да престана да се безпокоя поне една вечер. Без да бързам, пробвах няколко тоалета за бременни, които бях купила от „Н&М“ (което не се броеше за безразсъдно пазаруване, понеже досегашните ми дрехи вече не ми ставаха), и се спрях на семпла черна рокля. Застанах пред огледалото и се възхитих на начина, по който тя обгръщаше корема и бедрата ми, изтъквайки издутината ми. Добавих малко спирала и гланц за устни — не исках да скривам сиянието от бременността си под тежък грим. Накрая обух семпли черни обувки с високи токчета и

сложих диамантените си клипсове от Декс. Резултатът, според мен, можеше да се определи като умерена елегантност.

Итън се прибра точно когато тръгнах да излизам.

Той подсвирна, когато постави разтворената си длан върху корема ми и ме потупа.

— Изглеждаш страхотно. Къде си тръгнала?

Напомних му, че съм поканена на вечеря.

— Забрави ли? Нали се запознах с едни жени в едно кафене миналата седмица?

— О, да. Англичанките. Забележително е, че са те поканили. Повечето американци биват канени в английски домове само на прощално парти. — Това не беше първият му коментар относно затворената природа на британското общество, едно от малкото неща, които той не харесваше в тази страна.

— Много съм развълнувана по този повод — казах. — Надявам се на задушевна атмосфера.

— Имаш предвид група невротични жени, които пушат цигара след цигара и разговарят за диети и за свалки с шефовете си ли?

— Нещо такова — разсмях се. — А ти какво ще правиш тази вечер?

— Не ти ли казах?... Излизам на вечеря със Сондрин.

Прободе ме чувство на завист, когато той ме погледна смутено. Той знаеше много добре, че не ми е споменавал за срещата им. Всъщност не беше споменавал за Сондрин, откакто ги бях видяла двамата в „Мъфин Ман“.

— Не, не си ми казвал. — Кимнах към найлоновата торбичка в ръката му — беше от „Одбинс“, магазина за вино, близо до нас. — И очевидно имаш и планове за след вечеря?

Той отговори, че може би, щяло да зависи от това как ще мине вечерята.

— Е, добре, приятно прекарване — пожелах му аз и си казах да не се вглъбявам върху връзката му.

Когато тръгнах към вратата, Итън ме попита дали смятам да взема такси.

— Не. Метрото — подчертах аз. — Напоследък съм много пестелива... ако не си забелязал.

— Много е късно, за да се возиш в метрото сама.

— Но нали каза, че било безопасно вечер?

— Така е. Но... знам ли. Бременна си. Ето, вземи — той отвори портфейла си, извади няколко банкноти и ми ги подаде.

— Итън, нямам нужда от парите ти. Справям се чудесно в рамките на бюджета ми — казах аз, макар че тази сутрин не приеха една от кредитните ми карти в „Маркс&Спенсър“, когато исках да си купя нов сутиен за наедрелите ми от бременността гърди.

Той прибра парите си и настоя:

— Добре... но, моля те, вземи такси.

— Ще взема. — Неговата загриженост ме развълнува. — Ти също внимавай.

Той ме изглежда въпросително.

— Използвай презерватив.

Той извъртя очи нагоре и махна с ръка, което аз изтълкувах като: „Луда ли си! Не смятам да спя скоро с нея“. После ме целуна по бузата за довиждане и аз долових мириса на одеколona му. Беше приятен и ми навя странна меланхолия. Напомних си, че Саймън Джинджифила ме чака на английска вечеря в Мейфеър.

Но докато седях на задната седалка в такситo на път за апартамента на Мег, ентусиазирана за предстоящата вечер, не можех да се отърва от чувството за празнина в стомаха ми. Не беше само привидната ми ревност към срещата на Сондрин и Итън или нарастващата ми тревога за отглеждането на близнаци. Бях нервна и за самата вечеря. Нямам спомен да съм била тревожна, когато излизах вечер в Ню Йорк и затова се питах защо сега се чувствах толкова различно. Може би защото вече нямах гадже или годеник. Изведнъж осъзнах колко е безопасно да си имаш някого, както и колко е важно да липсва напрежение, за да блестиш. Колкото и да беше иронично, това беше култивирало определена освободеност на духа, която, на свой ред, ми беше позволила да бъда душата на компанията и да трупам благоразположението на още повече мъже.

Аз обаче вече не бях обвързана с никого, нито бях в удобната зона на Манхатън и Хамптънс, където знаех какво точно да очаквам в който и да е бар, клуб, купон или сбирка. Където знаех, че независимо от мястото, можех да изпия няколко питиета и не само щях да съм най-красивата в заведението (с едно-единствено изключение, когато бях в

„Лотус“ и там влезе Жизел Бюндхен^[1]), но в повечето случаи и най-бляскавата.

Но всичко това се беше променило. Нямах си интимен приятел, страстно тяло или ярост, породена от алкохол, до които да прибягна. Така че, не е нужно да казвам, че бях повече от малко неспокойна, когато спряхме пред градската къща на Мег. Слязох от таксито и платих на шофьора през страничния прозорец (практика, която предпочитах пред нийорския начин на плащане — вътре, над предната облегалка). После си поех дълбоко въздух, отидох до вратата и позвъних.

— Здравей, скъпа! Толкова е хубаво, че пак те виждам — каза Мег, когато отвори вратата. После ме целуна по двете бузи и аз с леко облекчение видях, че тя също е облечена в черна рокля. Поне бях облечена подходящо.

— И аз се чувствам страхотно, че те виждам! Благодаря ти много, че ме покани — отвърнах и се отпуснах.

Мег се усмихна и ме представи на съпруга си, Йоси, слаб като върлина, с тъмна кожа и странен акцент (по-късно научих, че е от Израел, но бил учил в Париж). Той пое палтото ми и ми предложи питие.

— Чаша шампанско може би?

Поставих ръка върху корема си и учтиво отказах.

— Тогава „Перие“?

— С удоволствие — отвърнах и Мег ме поведе към гостната, която приличаше на снимка в списание. Таваните бяха по-високи от всички частни жилища, които бях виждала — почти пет метра. Стените бяха боядисани в тъмно, романтично червено. В камината гореше огън и хвърляше мека светлина върху персийския килим и тъмните, старинни мебели. Избелели книги с твърди корици изпълваха полиците, които заемаха цяла една стена от пода до тавана. Нещо в тези книги ме плашеше, сякаш по-късно щях да бъда изпитвана по литература.

Гостите също ме плашеха по някакъв начин. Не приличаха на хомогенната нийорска тълпа. Напротив, десетина или дванайсетина на брой, те изглеждаха толкова различно в културно и расово отношение, сякаш бяха реклама на „Бенетон“. Когато Йоси се върна с

искрящата минерална вода в кристална чаша, Мег ме попита дали съм извадила късмет в намирането на работа.

— Засега не — отвърнах. — Но бях при доктора.

— И разбра ли пола на детето? — попита тя нетърпеливо.

— Да — отвърнах и осъзнах, че бях забравила да се подготвя за този въпрос.

— Момиче ли е?

— Не. Момче. — За част от секундата реших да не ѝ казвам още, че са близнаци. Да си сама и да очакваш едно бебе е приемливо донякъде, може би дори в реда на нещата, но да си сама и да имаш близнаци беше доста смущаващо, да не говорим, че изобщо не беше новина, която да разгласиш на елегантна вечеря.

— О! Момче! Чудесно! — възкликна Мег. — Поздравления.

Усмяхнах се с известно чувство на вина, че не ѝ казах пълната истина. Но междувременно тя ме разхождаше из стаята и ме представяше на гостите. Хеприк, швед, и Сесилия, съпругата му францужойка, и двамата челисти. Туми, дизайнер на бижута от Камерун. Беата, красива жена, родена в Прага, израснала в Шотландия, която сега работела предимно в Африка с пациенти, болни от СПИН. Ули, грамаден германец, колега на Йоси в банковата сфера. Един по-възрастен арабин, чието име беше съставено предимно от странни съгласни и аз не можах да го запомня, дори след като ми го повтори два пъти. Неколцина англичани, между които Шарлот и съпруга ѝ Джон. И Саймън Джинджифила, който имаше безброй лунички, съответстващи на шокиращо червената му коса и за мое облекчение не ми обърна внимание за сметка на Беата, която случайно също беше червенокоса (което винаги повдигаше интересния въпрос дали червенокосите търсят други червенокоси от нарцисизъм, или просто защото нямат друг избор, тъй като нечервенокосите не са им интересни).

Във всеки случай аз бях някак извън компанията. Единствената в минисъбранието на Обединените нации, която не допринасяше с нищо за геополитическия разговор. Нямах представа дали Азия е пазарен играч, или е все още купувач. Нямах мнение как заплахата от тероризъм и провеждането на различни избори щяха да допринесат за падането на цените на стоковата борса. Или дали икономическият спад в луксозните пътешествия е почти приключил. Не знаех нищо за

конфликта в Судан, който беше принудил хиляди бежанци да прекосят границата и да се прехвърлят в Чад. Или за конверсията на английската лира в евро. Или за шансовете на Франция в следващата Световна купа. Както и за ръгби (нещо за Петте нации?) и „Закуска с Фрост“ (каквото и да беше това). Нито пък колко много „безсрамната любовна афера на Тони Блеър с Америка“ дразнела останалата част от света.

Чаках някой да подхване нещо за кралското семейство, единствената тема, за която познавах едно-друго. Но когато накрая тя бе повдигната, не се коментираше диетата „йо-йо“ на Фърги, нито конспиративната теория около смъртта на лейди Ди или последния любовен интерес на Уилям, или дългогодишната връзка на Чарлз с Камила. Не. Те разговаряха за това дали изобщо в Англия трябва да продължи да има монархия. А аз дори не знаех, че върви такъв спор.

След поне два часа коктейли за всички освен за мен, ние бяхме настанени около мароканска софра, където хората продължиха да пият. Всъщност огромното количество алкохол беше единственото сходство между стария ми свят и този. Но за разлика от Ню Йорк, където колкото повече пиеш, толкова повече оглупяваш, тези хора ставаха още по-приятни. Дори Декс и Рейчъл не говореха на такива сериозни теми на пияна глава. Установих, че мислите ми се реят, питах се какво ли правят сега Итън и Сондрин.

После, към края на вечерята, пристигна един късен гостенин. Аз седях с гръб към входа за трапезарията, когато Мег вдигна поглед и възкликна:

— О, здрасти, Джефри, скъпи. Отново модно закъсняваме, така ли?

Чух Джефри да се извинява и да обяснява, че бил задържан по спешност за цезарово сечение. Именно тогава се обърнах и видях самия господин Мур в невероятно красиво туидено сако, кашмирен пуловер с висока яка и сиви панталони.

Наблюдавах как моят доктор поздравява приятелите си, като се ръкува с мъжете и се навежда да целуне жените. После погледът му се задържа върху мен. Изглежда ме странно и след няколко удара на сърцето повдигна вежда и се усмихна, като ме позна.

— Дарси, нали?

Шарлот и Мег се спогледаха, сякаш си спомниха връзката.

— О, да! Забравих, че вие двамата вече сте се срещали — отбеляза Мег. — Дарси ни каза фантастичната, вълнуваща новина! — Тя, разбира се, имаше предвид моето едно момченце.

Господин Мур ме погледна и аз с ужас осъзнах какво щеше да бъде разкрито. Опитах се да го изпреваря, като кажа: „Да, той ми каза, че ще имам момче“, но преди да успея, господин Мур изтърси:

— Да. Близнаци! Чудесно, нали?

За първи път тази вечер в стаята настъпи пълна тишина. Всички насочиха погледи към мен. За човек, прекарал три десетилетия, радвайки се на внимание, аз трябваше да се зарадвам на този момент, но вместо това се почувствах унижена и трябваше да призная:

— Ъъм... всъщност нося близнаци.

— Близнаци! — от масата се разнесе колективно възклицание.

— О, Боже — възкликна Джефри, придоби ужасен вид и седна на свободния стол до мен. — Понеже Мег каза „фантастична новина“, си помислих... Искрено съжалявам.

— Няма нищо — отвърнах тихо, но ми идеше да се стопя и да изчезна, когато Мег се изправи и вдигна тост:

— За нашата нова американска приятелка и нейните две бебчета! Поздравления, Дарси!

Излезе, че аз съм не само тъпа американка, ами и неомъжена майка-лъжкиня на две бебета. Обърнах се към групата с широка, изкуствена усмивка и смотолевих с цялото изящество и достойнство, на което бях способна:

— Господин Мур... Джефри... направо ме срази миналата седмица, като ми каза, че ще имам две момчета... Явно, още не съм асимилирала този факт...

После зачаках групата да мине към други въпроси — което отне изненадващо дълго време, като се имаше предвид интереса им към много по-възвишени теми. Но когато накрая това стана, неудобството ми не премина. Аз почти не си отворих устата. Просто се съсредоточих върху чуждестранната, силно подправена храна. Джефри също като че ли се чувстваше неудобно и почти през цялото време ме избягваше. Когато се обърна към мен, го направи по формален и непохватен начин, за да ме попита нещо от рода на: „Харесват ли ти агнешкият таджин и кускусът с праскови?“.

Затова бях много изненадана, когато в края на вечерта, когато всеки изказваше благодарности на Мег и Йоси и си обличаше палтото, за да си тръгва, Джефри ми предложи да ме изпрати с колата си. Приех, предполагайки, че се опитва да изглади нещата. Очевидно, това беше неговият начин да се извини, задето ме издаде. Но начинът, по който сложи леко ръка на гърба ми, докато вървахме към колата му, навяваше на нещо повече. И въпреки неловкия факт, че беше завира пръсти във вагината ми, не можах да не почувствам трепет, когато той ми отвори вратата на зеления си „Ягуар“. В края на краищата той беше мъжът с най-приемливи качества, когото бях срещнала в Лондон. Казах си, че винаги мога да си намеря друг доктор.

Настаних се на светлокафявата кожена седалка и улових погледа на Джефри насочен в глезените ми, преди да заобиколи колата и да седне до мен. Запали мотора и докато излизаше от тесния паркинг, заговори:

— Чувствам се ужасно за случилото се тази вечер, Дарси. Толкова съжалявам. Беше изключително непрофесионално от моя страна. Но просто предположих, че си казала на всички. Ужасно предположение, наистина.

— Не се безпокойте, господин Мур — казах, „опипвайки почвата“. Ако той не възразеше на „господин Мур“, значи виждаше в мен само пациентката, която бе поставил в неудобно положение. И щях да знам, че изпращането му беше само от състрадание.

Той обаче каза:

— Джефри. Моля те, наричай ме Джефри. — Погледна ме с прекрасните си кафяви очи, обрамчени с тъмни мигли.

— Джефри — казах с леко флиртуващ тон. — Простено ти е.

Той пак ме погледна, кимна и се усмихна. После, след като измина разстояние, еквивалентно на три пресечки в Ню Йорк, попита:

— Е, как се чувстваш за... всичко?

— Започвам да свиквам с мисълта. Може би дори мъничко се вълнувам.

— Ами, според мен момченцата са направо чудесни — рече той искрено. — Аз имам едно. Казва се Макс.

— О, така ли? На колко е години?

— Наскоро навърши четири. Те растат толкова бързо. В един момент сменяш пелени, в следващия вече ги виждаш как отиват на

училище, прекалено горди дори да те хванат за ръка. — Той се засмя, после някак притеснено вметна, че „вече не бил с майката на Макс“.

Погледнах през прозореца си и се усмихнах леко, установявайки, че Джефри несъмнено проявява интерес към мен. И не можех да не се почувствам самодоволна. Все още го заслужавах — бременна с близнаци и всичко останало.

Когато пристигнахме пред сградата на Итън, попитах Джефри дали иска да се качи за едно питие и да си поговорим още.

Той се поколеба и рече:

— Много ми се иска.

Минути по-късно, след като установих, че Итън още не се е прибрал, аз заех провокативна поза на дивана и въвлякох Джефри в приятен разговор. Разговаряхме за Ню Йорк и Лондон. За търсенето ми на работа. За неговата професия. За еднояйчните близнаци. За бащинството. После преминахме към по-лични въпроси. Обсъдихме майката на Макс и тяхната приятелска раздяла. Стана дума и за Маркъс. Дори накратко за Рейчъл и Декс. Джефри беше малко скован, но въпреки това лесен за разговор. И много приятен за окото.

После, някъде към полунощ, ме попита дали имам нещо против да ме свърже с партньора си, господин Смит, който да стане новият ми лекар. Усмихнах се и казах, че същото ми беше минало през ума.

— Е, добре, тогава... сега, след като изяснихме онзи малък конфликт, може ли да те целуна? — попита той и се наведе към мен.

Казах, че може. И той го направи. И беше много хубаво. Устните му бяха меки. Дъхът му — приятен. Ръцете му — нежни. Всичко беше изпитано. Той спокойно можеше да се казва Алистър.

И все пак, точно в разгара на първата истинска целувка, която се случи след месеци, с Джефри, английски лекар, който се беше занимавал с моето ново състояние, умът ми беше другаде — към Итън и Сондрин. Дали лицето на Итън беше заровено във врата ѝ, или на някое друго място? Дали той се влюбваше в нея? Дали и тя беше завладяна от приятния му, но едва доловим одеколон?

[1] Бразилски супермодел. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 25

На другия ден преди обяд Джефри ми се обади, с което доказва, че е мъж, който не си пада по глупави игрички на изчакаване. Или може би само американските мъже те карат да чакаш. Във всеки случай той ми каза, че компанията ми му е била много приятна и че би искал да ме види отново. Сметнах прямотата му за безкрайно привлекателна, което на свой ред ме накара да се почувствам зряла.

По-късно същата вечер споделих това с Итън, докато той стоеше до печката и приготвяше за вечеря пържени яйца с бекон. И двамата обичахме храните за закуска по всяко време на деня. Всъщност, едно от малкото неща, с които двамата бяхме на едно мнение в гимназията, беше, че след футболни мачове е по-добре да ходим в „НОР“^[1], отколкото в по-популярното заведение „Тако Бел“^[2].

— Да, както разбирам, май си готова за истинска, здравословна връзка — каза той.

— Вместо да преследвам някого като Маркърс ли?

Той кимна.

— Маркърс ти се е явявал нещо като бунт. — Той чукна едното яйце с шпатулата, после провери внимателно жълтъка на другото. — Подсъзнателно си знаела, че Декс не е за теб, затова си му изменила, за да избягаш от годежа си.

Обмислих мъдростта в твърдението му и му казах, че според мен е прав. И добавих:

— А как са нещата между теб и Сондрин?

Итън не се беше прибирал едно денонощие и аз прекарах дълга, неспокойна нощ, като час по час поглеждах часовника и се питах какво ли се е случило между тях.

Итън се изчерви и продължи да гледа яйцата.

— Е? — подканих го. — Как беше снощи?

Той изгаси газовия котлон.

— Прекарахме много хубаво.

Реших да карам без заобикалки.

— Спа ли с нея?

Бузите му порозовяха. Очевидно беше спал.

— Не е твоя работа — отвърна. — А сега препечи филийки, ако обичаш.

Станах и сложих две филийки бял хляб в тостера.

— *Донякъде* ми е работа.

Той поклати глава и попита:

— От къде на къде?

— Ами, аз съм ти съквартирантка... и делим едно легло...
Трябва да зная дали статусът ми е застрашен по някакъв начин —
отвърнах предпазливо.

— Статусът ти ли?

— Мястото ми в леглото ти.

— Можеш да ползваш леглото ми.

— Мога ли? Как така? — попитах може би с малка надежда, че
той е решил, че Сондрин не е жената за него в дългосрочен план.

— Защото няма да хвърля една бременна жена на вълците...
Просто аз ще се преместя при Сондрин — побърза да добави той,
сякаш вече ми е дал достатъчно подробности по въпроса.

Може би дори беше решил, че вече не е уместно да спим един до
друг. Поне аз все още имах легло за известно време, но какво щеше да
стане, ако отношенията между Итън и Сондрин станеха по-сериозни и
те поискаха да заживеят заедно? Тогава какво? Мисълта ме
разтревожи... и дори малко натъжи. Харесваше ми близостта, до която
стигнахме с Итън, и не исках това да се променя.

Реших, че трябва да се подготвя за най-лошото. Ако Итън и
Сондрин задълбочат връзката си, аз също исках да имам връзка. Както
от емоционална гледна точка (кой иска да е сам, в края на краищата?),
така и, колкото и да ми беше неприятно да го призная, от финансова
гледна точка. Така ми се щеше да добавя към списъка си „да бъда
самостоятелна и независима“, но на практика как можех да остана в
Лондон без работа и с две деца?

Затова се впуснах в срещи с Джефри и си фантазирах голяма
сватба и безкрайно щастлив живот след това с нашите три момченца и
два кокер шпаньола. Едва ли не се чувах след много години да
подчертавам всеки път, когато започвах да разказвам историята за това
как сме се запознали: „Нали разбирате? Нещата не се случват току-

така. Животът ми беше ад, но после се подреди напълно, като с магическа пръчка“.

Един следобед споделих надеждите за бъдещето си с Шарлот и Мег, докато се разхождах в Хайд парк с тях и Натали. И двете като че ли се възрадваха на идеята Джефри и аз да се съберем. Те го превъзнесоха, нарекоха го „чудесен баща“, „бриляnten лекар“ и „широко скроен мъж, който не се плаши от бременна жена“.

— И — добави Шарлот, докато маневрираше с бебешката количка между групата японски туристи, снимащи статуята на Питър Пан — на всичко отгоре е очарователен и богат.

Засмях се.

— Да. А искахте да ме пласирате на един кофти „джинджирил“!

Мег се разсмя.

— И аз не знам защо не се сетих веднага за Джефри. Сигурно защото гледаме на него като на лекар.

Шарлот се съгласи.

— Така е. Но сега вече е толкова *очевидно*. Вие сте напълно един за друг.

Мег кимна.

— Той те обожава... Вие дори *изглеждате* възхитително заедно.

За секунда ми стана неудобно. „Вие изглеждате възхитително заедно“ беше фраза, която хората често казваха за Декс и мен, а ето какво се получи накрая. Но аз избутах от главата си сравнението и казах през кикот:

— Да. Сега остава да проверя дали е добър и в леглото. Ако е така, цялата работа е в кърпа вързана!

След няколко дни се подготвих за въпросната проверка. Вечерта ни започна в „Айви“, един от най-известните ресторанти в Лондон. Главният готвач бил приятел на Джефри, така че имаме специално приготвено и вкусно меню, завършващо с десерт от великолепна шоколадова паста без брашно и някакво много скъпо порто за Джефри.

Докато чакахме сметката, се появиха Ел Макфърсън и съпругът ѝ. Те седнаха на резервираната за тях маса срещу нашата. Забелязах, че Джефри я оглежда, после погледна мен, сякаш сравняваше чертите ни. Когато го попитах какво мисли, той отвърна:

— Ти си по-хубава от нея. Предпочитам очи като твоите.

Усмигнах се и му казах, че и той е по-хубав от съпруга на Ел. „Хубав“ беше точното определение за външния вид на Джефри. Той се пресегна през масата и сложи ръката си върху моята.

— Какво ще кажеш да идем у дома?

Наведох се съблазнително над масата и отвърнах:

— Мислех, че никога няма да го предложиш.

Тръгнахме си от „Айви“ и отидохме у Джефри — първото ми посещение у тях. Бях си представяла, че има традиционна къща, като на Мег, но се оказа, че живее в малко таванско помещение, украсено с интересни скулптури, едноцветни рисунки и съвременна мебел. Помислих си за немарливото жилище на Маркърс и се зарадвах на липсата на видеоигри, аквариуми, кални гуменки и кутии от бира.

— Харесва ми жилището ти. Съвсем по вкуса ми — подчертах.

Стана му приятно от комплимента, но призна, че е използвал декоратор.

— Много е добра. Аз нямам търпение за такива неща.

Огледах отново наоколо и забелязах малка червена маса и столове, покрити с пастели, късчета хартия и наполовина подреден пъзел с герой от комикс, който ми беше непознат.

— Кътчето за игра на Макс, нали? — попитах.

Той кимна.

— Обикновено нещата му са пръснати из всички ъгълчета на апартамента.

Засмях се.

— Може ли да видя негова снимка?

Той посочи полицата над камината. На нея имаше снимка на Макс на каменист бряг; беше усмихнат и примижал от слънцето.

— Тук е на две и половина години. Сниман е в къщата ми в Сейнт Мойс.

— Какво красиво момченце. Прилича на теб — казах и отместих поглед от снимката към Джефри.

— Повече прилича на майка си. Но има моя нос. Горкото хлапе.

Засмях се и му казах, че харесвам носа му.

— Има характер — добавих и се сетих за Рейчъл. Тя винаги споменаваше за характера на нечие лице; казваше, че малките, правилни носове я отвращавали. Знаех какво имаше предвид. Аз харесвах силно изразения нос на Джефри.

Той ме обгърна с ръка и ме целуна по носа.

— И аз харесвам твоя.

Тази размяна беше един от съвсем ранните предвестници на „Аз те обичам“. Нали се сещате — когато всеки от една двойка започне да казва, че харесва дадено нещо в другия. „Харесвам очите ти. Харесва ми да бъда с теб. Харесва ми, че ме караш да се чувствам по този начин.“ После, изневиделица — направо: „Аз те обичам“.

Джефри ми предложи напитка.

— Сок? Вода? Чай?

— Нищо, благодаря — отвърнах, смучейки едно бонбонче тик-так.

Наблюдавах го как отиде до барчето и си наля чаша бърбън. После се върна при стереото. Африканска музика, която ми напомни за беквокалист в „Грейсланд“ на Пол Саймън, изпълниха помещението. Седяхме на модерния кожен диван — той беше обгърнал с ръка раменете ми — и разговаряхме. Докато слушах секси акцента му, подчертан от подрънкването на леда в чашата му, се опитах да разбера на кого ми прилича. Накрая реших, че той е един зрял Хю Грант, един мъжествен Рупърт Еверет и един английски Декс Тейлър. Той беше точно това, което бих си поръчала от менюто: абсолютен джентълмен — не частично мъж или момче.

Както винаги, той изчака доста дълго, преди да ме целуне. Бяхме полуоблегнати, но Джефри през няколко секунди се надигаше, отпиваше от бърбъна си и като че ли тихомълком се окопитваше. После отново ме целуваше. Накрая той стана и изрече формална покана за спалнята. Приех с мисълта колко много ми се прави секс. Толкова ми липсваше. Това беше най-дългата ми „суша“ от поне десет, ако не и повече години. По-важното — исках да поставя нещата с Джефри на друго ниво. Исках да внеса дълбочина и интимност в нашата донякъде формална връзка.

След минути желанието ми се изпълни. Джефри и аз застанахме до леглото му и започнахме бавно да се събличаме. Бяхме с лице един към друг, сваляйки една по една частите от дрехите си като игра на стрийп покер, в която не можеш да решиш дали искаш да си гола и уязвима, или да владееш положението. Аз исках всичко, веднага. Но бях търпелива, позволявайки на напрегнатото очакване да нараства. Накрая и двамата останахме голи. За първи път, когато бях с мъж, се

стеснявах от тялото си, но Джефри бързо разпръсна всяко мое притеснение, че бременността ми ще го отблъсне. Той коленичи пред мен и целуна пъпа ми. Чувственият жест ме накара да се почувствам желана и красива.

После той хвана ръката ми и ме поведе към леглото. Преходът беше гладък като сцена във филм, където всичко върви както трябва.

След кратко и приятно предразположение, след някак неловкото изваждане на презерватив и уверението на Джефри, че сексът е напълно безопасен по време на бременността ми, той проникна в мен отзад, което се оказа, че не е неприятно. Възбудата на Джефри трая много дълго време. Наистина много дълго време. Като добавка към забележителната му издръжливост той определено беше по-малко резервиран между чаршафите. В един момент престанах да наблюдавам и просто се отпуснах.

После след потните последици, докато слушах в хоровото изпълнение на племето, повтарящо ту лу лус, той притисна тяло в моето, целуна ме отзад по шията и каза:

— Ти си удивителна.

Благодарих му и му върнах комплимент. Той също беше удивителен.

И двамата заспахме, после повторихме всичко посред нощ и отново рано сутринта. След третия път го погледнах в очите и долових нещо. Долових поглед, който разпознах. Беше ми нужен само миг, за да го определя точно и когато това стана, бях уверена какъв е. Беше зависимост. Джефри беше станал зависим от мен. И само този факт ме изпълни със значителен триумф в един сезон на тежки загуби.

Не след дълго се запознах със сина на Джефри — Макс. Джефри отиде да го вземе от дома на майка му в Уимбълдън, а аз го чаках в апартамента му и едва потиснах силното изкушение да претършувам чекмеджетата му. В миналото нямаше да съм в състояние да се въздържа, но все пак в миналото струва ми се, исках да намеря нещо уличаващо за скандал заради любовници. Снимка на друга жена, старо любовно писмо, презерватив отпреди да се срещаме. Нещо, което да ме подразни, да подхрани ревността ми, да засили чувството ми за състезателност. Не бях сигурна дали бременността ми ме беше

направила по-зряла, по-улегнала или просто бе изсмукала силите ми. Във всеки случай се радвах на удобството на новата ми, спокойна връзка. Бариери не ме интересуваха, само гладко плаване и щастлив край.

Когато бащата и синът се върнаха, станах да ги посрещна, по лицето ми се изписа широка усмивка. Макс беше възхитителен — направо готов за детска реклама в морскосиньото си гащеризонче и пожари икарскочервено пуловерче с висока яка. Усетих първото си възмущение при мисълта да имам синове вместо дъщери.

— Здравей, Макс — казах. — Как си?

— Добре — отвърна той, избягвайки погледа ми, после подвиголена на пода и започна да търкаля детското си камионче. Видях, че има сини очи, но клепките му бяха тъмни като на баща му.

Опитах отново да привлека вниманието на детето, като се наведох и седнах върху петите си.

— Приятно ми е да се запозная с теб.

Джефри оформи с устни:

— Много е срамежлив — преди нежно да го подкани: — Няма ли да кажеш на Дарси, че и на теб ти е приятно да се запознаеш с нея?

— Приятно ми е да се запозная с теб, Дарси — смънка Макс и ми хвърли бърз, подозрителен поглед.

Изведнъж ми се прииска да съм по-опитна в общуването с деца. Помълчах за секунда и пак заговорих:

— Страхотно е това камионче... товарно автомобилче. — Седнах на пода и кръстосах крака.

Макс отново ме погледна, този път по-продължително. После хвана камиончето за кабината и го търкулна няколко пъти към мен.

— Има големи колела. Виждаш ли? — попита той, сякаш ме изпробваше.

— Виждам. Наистина са големи, много големи.

Макс не изглеждаше впечатлен от отговора ми. Помъчих се да изровя още информация от спомените си за камионите.

— Моят брат Джеръми имаше червено камионче като твоето — казах накрая. — Само че кормилото му беше от другата страна.

— От тази ли? — посочи той пътническото място.

— Точно така! — отвърнах и поставих ръце върху неговите, като се напънах да се сетя какви гърлени звуци издаваше Джеръми, за да ме

ядосва, когато играеше с камиончетата си. Прочистих гърлото си с надеждата да ги имитирам правилно.

— Вруууу — започнах, но осъзнах, че такъв шум издават предимно спортните коли. Опитах пак: — Грррррррр. Грррррррр — и затъркалях предните колела върху дясното си коляно. Чувствах се малко глупаво, както вероятно някой мъж се чувства, когато е подтикван от дъщеря си да си играе с кукла.

За щастие Макс като че ли одобри звуковете ми ефекти. Видях, че ъгълчетата на устата му трепнаха във възможно най-леката усмивка. Това засили увереността ми. Продължих да издавам звукове на мотори, следвани от звука на мотор на празен ход. Бу. Бу. Бу. Бу. Този беше един от най-любимите на Джеръми.

— Хайде пак — изписка Макс.

Повторих го, забравяйки, че Джефри ни наблюдава, дори ме преценява.

— Грррррррррр — този път звукът беше по-силен, тъй като задните колела завършиха изкачването си върху коляното ми. После събух късите си чорапи, направих ги на топка и ги напъхах в кабинката на камиончето. — Ето ти и товар, който да превозиш до... до фабриката в... Ливърпул — продължих. Думите ми звучаха правдоподобно и ми олекна, че момчешките игри може и да са полесни и по-забавни, отколкото си мислех.

— До фабриката в Ливърпул — повтори радостно Макс.

И от този момент ние с Макс станахме приятели. Той непрекъснато изговаряше името ми с неговия възхитителен английски акцент и повеждайки ме за ръка, ми показва всичките си играчки, дори настоя да разгледам стаята му. Радвах се, че той ме прие, помислих си с трепет, че двамата с Джефри изглаждахме и последната пречка.

По-късно същата вечер, след като Джефри сложи Макс да спи, той дойде при мен в спалнята, усмихнат до уши.

— Е, ти се справи! Той те обича.

— Наистина ли? — попитах, питайки се дали баща му също ме обича.

— Да — не спираше да се усмихва Джефри.

— Това прави ли те щастлив? — попитах го и се сгуших до него.

— Колкото до Луната и над нея — отвърна той, пригладжайки назад косата от челото ми. — Милиони километри над Луната.

[1] International house of Pancakes(англ.) — абрeвиатура на веригата ресторанти, букв. Международна къща за палачинки. — Бел.прев. ↑

[2] Вeрига заведения за бързо хранене с мексиканска кухня. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 26

Джефри ме покани да прекарам Коледа с него и Макс на Малдивските острови, дори предложи да ми купи самолетния билет. След известно колебание попитах:

— Всъщност къде се намират Малдивските острови?

Той ме погледна с любвеобилен, прочувствен поглед, с какъвто ме поглеждаше и Декс в началото, когато признавах невежеството си.

— В Индийския океан, скъпа — отвърна той и ме погали по косата. — Представи си плажна ивица с бял пясък, кристалночиста вода, палми, полюшващи се от бриза.

Колкото и изкусителна да беше една ваканция на слънце и колкото и да нямах търпение да затвърдя връзката ни, учтиво отклоних поканата, като му казах, че е по-редно да се отдаде изцяло на сина си по време на почивката. Истината беше, че не ми се искаше да оставям Итън съвсем сам в Лондон. Той нямаше излишни пари, за да се прибере у дома за празниците, а Сондрин щеше за заминаване за Париж за една седмица и затова предполагах, че той ще разчита да прекара това време с мен. Част от мен дори се вълнуваше, че ще бъдем само двамата и сметнах, че тези дни може да бъдат последното „Ура“ — и последните ми вечери с преспиване у тях — преди всеки да поеме по пътя си към романтичния фронт.

Останах с впечатлението, че Итън се чувстваше по същия начин, понеже на сутринта на Коледа отиде да се сбогува със Сондрин и се прибра в много добро настроение и предложи да идем да купим коледно дърво.

— По-добре късно, отколкото никога! — заяви той приповдигнато.

Облякохме се топло и се отправихме към близкия разсадник. Разбира се, най-хубавите елхи отдавна бяха изкупени, затова се спряхме на малка ела с рехави клонки и тук-там оголени места в основата. Докато успеем да закараме дръвчето вкъщи, изпопадаха още голяма част от игличките му.

Но с неговата изненадващо голяма колекция от украса и няколко чифта от блестящите ми висящи обеци малкото ни дървче доби доста почитителен вид. Итън каза, че трансформацията му напомняла на коледното дърво от „Коледата на Чарли Браун“. Съгласих се и му признах, че тази е най-хубавата елха, която някога съм имала, въпреки че винаги карах Декс да купува двуметрови елхи за апартамента ни в Ню Йорк.

Намалихме осветлението в дневната и включихме лампичките на елхата. Останахме необичайно дълго загледи в нея и заслушани в коледните песни на Хари Коник младши, междувременно отпивайки ябълков сайдер. След това продължително, приятно мълчание Итън се обърна към мен и ме попита дали съм избрала имена на бебетата.

Казах му, че съм съставила кратък списък, но още не съм се спряла на никое. Изброих му няколко:

— Тревър. Флин. Джонас. Какво ще кажеш?

— Честно ли?

Кимнах.

— Хм... Ами да видим... момче на име Тревър бе хванато да краде дрехи от сушилните в общата ни спалня в „Станфорд“. Флин звучи като „флегма“, а Джонас извиква в съзнанието ми китове...

Разсмях се и отговорих, че ще трябва да започна отначало.

— Не ги променяй заради мен.

Поклатих глава.

— Няма, но искам имената да ти харесват.

Той се усмихна и предложи да си разменим подаръците.

— Добре — и заплясках възбудено с ръце.

Той стана от дивана, седна с кръстосани крака на пода до елхата и ми подаде голяма кутия, увита в сребриста хартия.

— Първо ти.

Седнах до него и внимателно разгърнах опаковъчната хартия, както правеше баба ми, сякаш да я използва отново. После отворих кутията и разгърнах тюркоазната тънка мека хартия. Вътре имаше красива сива кашмирена жилетка от „Брора“ — магазина на Кингс Роуд, покрай който бях минавала неведнъж.

— Не е правена специално за бременни, но е достатъчно обемиста и продавачката ми каза, че много бременни купували такива — поясни той.

Станах и я пробвах върху клина си. Беше ми съвсем по мярка и оставаше още място за запълване, а кашмирът беше екстра качество.

— Много ми харесва, Итън!

— И нали виждаш, има и колан, така че можеш да отпуснеш колана, когато наедрееш... Реших, че можеш да я облечеш, когато излизаш с бебетата от болницата. Ще изглежда много добре на снимките.

— Като едното нищо! — Стана ми приятно, че Итън мисли и за снимки. Той беше от малцината ми познати мъже, които си правеха труда да ги подреждат в албуми. Погледнах го и попитах дали той ще прави снимките.

— Не искам да се намърдвам на мястото на Джефри, но... ми се ще да съм там. Събитието е твое.

— Джефри приема приятелството ни — казах, без да знам дали това наистина е така, но се надяхах да е. Само по този начин връзката ни можеше да продължи.

Итън се усмихна и рече:

— Там има още един подарък — и посочи един бял плик. На него пишеше: „За Дарси, Бебе А и Бебе Б“. Вътре имаше малък квадрат от синя хартия. Огледах го озадачена.

— Какво е това?

— Мостра на боя — поясни той. — Искам да боядисам стаята ти в този цвят, за да служи за детска стая. Щях да те изненадам и да го направя по-рано, но после се обезпокоих, че може би синьото ще ти се стори прекалено стандартно. Искан ли ти се нещо... по-неочаквано?

— Напротив, *харесва ми* този нюанс на синьото — отвърнах и се изпълних с топло чувство и трепет, че Итън иска да остана при него и след раждането. От седмици се канех да повдигна този въпрос и ето, че сега отговорът дойде. Обгърнах ръце около врата му и го целунах по бузата.

Итън продължи да ми разказва, че бил взел мерките на детско креватче в „Питър Джоунс“ и установил, че две такива щели да се поберат до по-дългата стена. И че бихме могли да сложим плот върху етажерката и да го ползваме като маса за повиване.

Усмихнато му отговорих, че планът му е безупречен.

— А сега е ред на твоя подарък — и му подадох пакета.

Той го отвори енергично, като скъса хартията и я метна настрана, после вдигна високо кожената дипломатическа чанта, с която замених старата му опърпана пластмасова чанта. Моето охарчване от седмици насам. Можех да кажа, че му хареса, защото веднага отиде в стаята си и се върна със старата си чанта, извади от нея листовите и папките и ги прехвърли в новата. После я метна през рамо и нагласи леко дръжката.

— Страхотна е. Сега вече приличам на истински писател.

Напоследък беше започнал да подмята много такива забележки. Сигурно се безпокоеше за напредъка — или за липсата на напредък — на романа си.

— Все още ли циклиш на едно място? — попитах го съчувствено.

— Да. Буксувам на изречението „Беше тъмна и бурна нощ“.

Засмях се и го уверих, че положително и на големите автори им се е случвало да блокират и не се съмнявам, че ще продължи успешно през новата година.

— Благодаря ти, Дарс. Оценявам го — каза той искрено.

После двамата се свихме на дивана под голямото одеяло, за да гледаме на видео „Животът е прекрасен“. Точно там, където чичото случайно даде плика с парите на господин Потър, Итън натисна бутона ПАУЗА и попита дали може да го превърти малко по към края.

— Не издържам тази част. Много ме разстройва.

Съгласих се. Докато наблюдавахме как мрачните сцени се превъртат във вид на замъглено петно, не можех да не се запитам за собствения си живот, особено за отчуждаването с майка ми. Откакто ѝ пратих писъмце от Лондон, тя изобщо не ми се беше обаждала. Твърдо вярвах, че топката е у нея, но към края на филма, докато наблюдавахме сцената с щастливото семейство, в която най-малката дъщеря на Джордж Бейли казва: „Всеки път, когато забие камбана, ангел разперва криле“, реших да потисна гордостта си и да се обадя у дома.

Итън подкрепи идеята ми и аз нервно набрах домашния си номер в Инди. След петия или шестия звън телефонът вдигна майка ми.

— Здравей, мамо — заговорих, чувствайки се изплашена и малка.

Тя изрече името ми с леден глас, после на линията настъпи мълчание. Майка ми беше шампион по продължителна сръдня. Сетих

се за моята сръдня спрямо Рейчъл и си казах, че явно няма на кого да се метна.

— Да не прекъсвам вечерята ви? — попитах, както се пита вежливо чужд човек.

— Не, току-що свършихме. Джеръми и Лорън са тук.

— О! — възкликнах. — Как върви сватбената им подготовка?

— Много добре.

Изваках я да ме пита как съм, дали все още съм в Лондон. И след като такова нещо не последва, додадох мъчително:

— Аз още съм в Лондон... Нали получи писмото ми?

Тя ми отговори, че знаела, че съм в Лондон още преди да получи писмото ми — срещнала майката на Анализе в мола. Добави, че се почувствала неловко, задето трябвало да научи от чужди хора къде съм.

Сметнах за дребнаво да повдига този въпрос, като се имаше предвид, че й бях писала и че първа й се бях обадила по телефона. Но не допуснах това да ме възпре да й кажа колко съжалявам, че съм я разочаровала. Че е разбираемо да се е шокирала от новината. Че никоя майка не би искала дъщеря и да забременее толкова скоро след разваляне на годеж с друг мъж. Казах й още, че се е оказала права за Маркъс.

— Той излезе голям кретен, мамо. Вече не съм с него. Сега разбирам, че си искала само най-доброто за мен.

Итън стисна ръката ми и кимна, сякаш ме насърчи да продължавам в този дух.

Преглътнах, поех си дълбоко въздух и продължих:

— Направих си ултразвук тук, в Лондон... И разбрах пола.

— Момиче ли?

— Не, не е момиче. Аз също мислех, че ще е момиче. Но не е.

— Значи момче? Това е чудесно — каза тя безчувствено.

— Ами... да. По-точно... са две момчета. Ще имам близнаци. Еднояйчни близнаци! Не е ли това най-много щурото нещо на света?

Почти чух в главата си Рейчъл да ме поправя, че се казва или „най-щурото“, или „едно от най-щурите неща“. Но за мен да имам близнаци момчета беше най-много щурото нещо.

— Можеш ли да повярваш, мамо?

Стегнах се в очакване на най-лошото, но не по-малко ме заболя, когато последва друго. Тя не ме поздрави. Не се поинтересува за имената им. Не ме попита как се чувствам. Не каза, че се радва за мен. Попита само как ще се справя с отглеждането на близнаци. Сълзи опариха очите ми, когато ѝ отговорих, че смятам да си подредя живота в Лондон. Че си търся работа и положително ще намеря нещо. Казах ѝ за плановите ни с Итън да обзаведем детска стая в апартамента му и му се усмихнах с благодарност. Казах ѝ колко ми харесва Лондон, дъжда и всичко. После ѝ пожелах Весела Коледа и добавих, че я обичам. Казах ѝ да предаде на татко и Джеръми, както и на Лорън, че обичам и тях и че ще се постарая да се обадя отново. Тя отвърна, че също ме обича, но го изрече съвсем набързо, без капка топлота.

След като затворих, захлупих глава в шепите си и заплаках.

Итън ме погали по косата и занарежда:

— Ти постъпи правилно, Дарс. Добре направи, че ѝ се обади. Гордея се с теб.

— Не трябваше да се обаждам. Тя беше направо ужасна.

— Напротив, трябваше... Не ѝ позволявай да те разстройва. Ти можеш да контролираш само собствените си действия, а не реакциите на хората.

Издухах носа си и отвърнах:

— Не мога да се чувствам другояче. Тя ми е майка.

— Родителите често те разстройват. Просто трябва да се опиташ да се справиш по-добре, като се родят момчетата. А знам, че ще успееш.

— Откъде знаеш?

— Защото, Дарс, напоследък показваш истинските си цветове.

Отново издухах носа си.

— Какво имаш предвид под „истински цветове“?

— В смисъл, че... ти си добър човек — и той потупа леко ръката ми. — Силен човек. И че ще станеш чудесна майка.

През годините бях получавала безкрайни комплименти и ласкаещи егото ми думи от безброй мъже. *Ти си красива. Ти си секси. Ти си невероятна. Искам те. Омъжи се за мен.* Но тези думи на Итън бяха най-хубавото нещо, което бях получавала от мъж. Облегнах глава на рамото му, топлейки се на него.

— Ще се опитам, Итън. Наистина ще се опитам.

На другата сутрин, когато се събудихме, сънено си пожелахме Весела Коледа.

— Какво ще правим днес? — попитах го.

— Ще се отдадем на готварство — отвърна той весело.

Преди два дни бяхме напазарували и малкият хладилник на Итън беше претърпан с продукти.

— Друго?

— Ами, приготвянето на Коледната вечеря ще отнеме почти цял ден — отбеляза той.

Попитах го дали е предпочитал да изчакаме с отварянето на подаръците. Знаех, че духът на Коледата не е в подаръците, но винаги е малко тъжничко, когато и тази част от празниците отmine. Като никога преди се радвах повече, че давам, отколкото, че получавам.

Итън каза, че предпочита да отворим подаръците си на Бъдни вечер и добави:

— Но мога да ти дам нещо друго...

Погледнах го и вероятно лицето ми е изразявало изненада. Въобразявах ли си, или просто тонът му издаваше предложение. Канеше ли се Итън да ме сваля? Преди да си отговоря, той продължи невинно:

— Какво ще кажеш за една поема?

— О! Да. Разбира се — отвърнах, облекчена, че не отговорих нещо неподходящо, та да изпадна в неловко положение. — Как се казва поемата?

Той се замисли за миг и отвърна:

— „Сексапилна мама“.

Усмихнах се и го подканих, спомняйки си смешните му импровизирани рими в гимназията. Той прочисти гърлото си и започна, почуквайки в ритъм и клатейки глава:

*„В секси роклята си ти си една сексапилна мама.
Най-сладката бременна жена в града.
Представяше си как купуваш играчки за момиче,
но вместо това ще имаш две едрички момченца.
Ти прие вестта с лекота, не се разплака, нито се
нацупи.“*

*Щото си наясно що е майчинство
и не ще има майка, по-добра от теб.
Твоето бебче е щастливец, както и неговото
братче!“*

И двамата се развеселихме. После той ме прегърна и точно тогава едно от бебетата здравата ме срита. Лицето на Итън светна. Засмях се.

— Усети ли това?

— Да. Леле боже!

— Той те усети.

— И още как! — смънка Итън, постави ръка върху корема ми и лекичко го натисна.

Едно от бебетата отвърна с внушителен удар. Итън се закикоти.

— Това е безумие. Все още не мога да повярвам, че тук има две бебета!

— На мен ли го казваш! Имам чувството, че пространството ми намалява. Започва наистина да става тясно.

— Боли ли те?

— Не точно. Просто този натиск тук е странен. Но започвам да чувствам отново болки в гърба.

Итън ме попита дали искам да ме масажира.

— Ако масажът на гърба е толкова добър колкото на ходилата?

— Дори по-добър.

— Ами, давай, тогава — съгласих се и се обърнах на едната си страна.

Итън потърка ръце. После повдигна нощницата ми и разкри голия ми гръб и ябълковозелените ми прашки. Сърцето ми се разтуптя при мисълта, че на практика Итън ме вижда гола за първи път. Затаих дъх, когато той натисна горещите си палци в кръста ми и бавно започна да ги движи нагоре, между плешките ми. После започна силно да разтрива раменете ми.

— Прекалено ли натискам? — попита той тихо.

— Не-е-е. Страхотно е — изстенах, чувствайки как цялата ми скованост и напрежение се отцеждат от тялото ми. Докато продължаваше да ме масажира, не можех да спра да си представям, че

правя секс с него. Помъчих се да пропъдя тази мисъл, като си напомних, че това ще развали приятелството ни, да не говорим какво ще стане с връзките ни, връзки, които всъщност вървяха добре. Независимо от всичко, нямах намерение да се показвам отново измамница. Запитах се дали подобни мисли минават и през главата на Итън, когато ръцете му тръгнаха надолу по гърба, палците му мачкаха мускулите ми. Задържа ги малко повече върху кръста ми, после ги придвижи по-ниско, до ръба на прашките ми, точно над опашната кост. Допирът му стана по-нежен, когато ръцете му минаха по хълбоците ми. После ги задържа там, давайки сигнал за края на масажа.

— Готово! — обяви той и ме потупа два пъти по хълбоците.

Обърнах се с лице към него, чувствах се останала без дъх и то по някакъв странен начин.

— Благодаря ти. Беше страхотно.

Той не отговори, само ме загледа с ясните си, сини очи. Изглежда също беше развълнуван. Почти сигурна бях. Дори ми се стори, че гърдите му се издигаха и спускаха под тениската му така, сякаш и той беше останал без дъх.

После, след продължителен, странен момент, точно когато си помислих, че се кани да изрече нещо съществено, дори може би да ме целуне, той си пое дълбоко дъх, изпусна го шумно и рече:

— Е, какво ще кажеш да нападнем кухнята?

Почти през целия ден двамата останахме по пижами, докато приготвихме Коледната вечеря. Аз играех ролята на заместник-главен готвач и прилежно изпълнявах инструкциите му. Белех и нарязвах зеленчуците, а той се беше съсредоточил в обработката на пуйката. Освен че си изгорих пръста с гъшата мас, когато извадих пащърнака от фурната, всичко вървеше забележително гладко.

После, когато навън вече се стъмваше, отидох да си взема душ. Под горещата вода си позволих да си възстановя усещането от масажа му сутринта. Бях изненадана, че Итън е способен да ме накара да се чувствам по този начин. Улових се, че се замислям за това какво ли си е мислил и той. И когато излязох изпод душа, дори се извих да видя в огледалото гърба си и с облекчение установих, че дупето ми все още беше малко и — да чукам на дърво — стегнато и без целулит. Изпълни

ме вина и смут. Заради кого бях благодарна, че имам хубаво дупе: заради Джефри, заради Итън или заради самата себе си? Докато си обувах чист клин, си казах, че съм луда, че дори вероятно съм си въобразявала еротичния елемент в целия масаж.

Когато се върнах в дневната, видях, че Итън е преместил кухненската маса пред елхата и е сложил покривка с цвят слонова кост и най-хубавите чинии.

— Колко е хубаво! — казах и го целунах по бузата с облекчение, задето не чувствах нищо друго освен привързаност към добър приятел.

Той се усмихна, настрои звука на класическата музика и издърпа стола ми, за да седна. — Да пируваме!

И какъв пир се получи! На нивото на ресторант при всички случаи. За начало имаме салата от пушена съомга с горчица и копър, последвана от основното ястие: печена пуйка с подправки и лимон. Гарнитурата ни се състоеше от печени картофи, пържено брюкселско зеле с кестени, моркови с глазура от портокал, червено зеле с ябълки и пащърнак, подправен с морска сол. Десертът ни беше чудесна ягодова пита с бадеми, която Итън беше купил от „Мезон Блан“ — сладкарски магазин на Кенсингтън Чърч Стрийт.

Ние ядохме ли, ядохме, докато не можех да поема нито залък повече, като междувременно възхвалявахме положените усилия. След това се излегнахме на дивана — както винаги глава до крака — завихме се с одеяло и наблюдавахме догарянето на свещите. Тъкмо се накахме да си лягаме, когато телефонът иззвъня и ни накара да се ококорим. Тайничко се надявах да не е Сондрин или дори Джефри. И двамата се бяха обадили по-рано през деня, така че не виждах причина за още разговори.

— Искаш ли да се обадиш? — попитах Итън.

— Не, не държа — смънка той, но вдигна телефона и каза „Ало?“.

Хвърли ми скритом поглед, после заговори с напрегнато изражение.

— Здравей, Рейчъл.

Седях скована до него и слушах как ѝ пожелава Весела Коледа. Пак ме погледна някак притеснен. Аз му се усмихнах, за да му покажа, че ми няма нищо. После отидох в стаята му и се свих под завивките. Опитах се да я пропъдя от ума си, но очевидно това не беше възможно.

Запитах се дали се обажда от Индиана. Дали и Декс е с нея. След секунди Итън се появи на вратата. Лицето му беше сериозно.

— Рейчъл ли беше?

— Да.

— Приключихте ли?

— Не, още не... просто исках да те проверя...

— Нищо ми няма — отговорих и зарових отново лице под одеялото.

— Добре... Исках също да те питам... дали да ѝ кажа за близнаците. Тя пита за теб...

— Това не ѝ влиза в работата — отсякох. — Не искам да знае нищо за живота ми.

Итън кимна.

— Уважавам това. Тогава няма да ѝ кажа нищо.

Замислих се за миг, после го погледнах над одеялото.

— О, всъщност добре. За мен няма никакво значение.

— Сигурна ли си?

— Да. Напълно.

Итън кимна, затвори вратата и се върна в дневната. Изведнъж ме връхлетя вълна от скръб и едва удържах сълзите си. Защо се разстроих така? Нямах ли още нещо освен предателството на Рейчъл? Имах си ново гадже, нови приятелки, нов най-добър приятел в лицето на Итън и чаках две бебета. Също така бях сигурна, че ще си намеря работа през новата година. Всичко се подреждаше. Тогава защо бях толкова тъжна? Замислих се за секунди, разрових се надълбоко и излязох с отговор, който не ми хареса. Не исках да го призная пред себе си, но знаех, че има нещо общо с това, че Рейчъл ми липсва.

Насила станах от леглото, отворих вратата и напрегнах слух да чуя края на разговора на Итън. Той говореше тихо, но все пак чух откъслечни фрази.

— Близнаци... Момчета. Еднояйчни. Удивително. Вярваш или не, да... Наистина е страхотно... Тя много се е променила... Все едно е друг човек... Да. С нейния лекар (сmee се). Да, смени го с друг, разбира се... Тъхъ, браво на нея... Ами вие с Декс?... Разбира се, да. Това вече е нещо... — Последва продължително мълчание. Накрая смразяващата дума: — Поздравления.

Можех да се сетя само за едно нещо, за което да я поздравя.

Боже, Господи! Декс и Рейчъл са се сгодили! Как тъй са се сгодили толкова скоро? Искаше ми се да чуя повече, но се усилих да затворя вратата и да се промъкна обратно под завивките. После заповтарях неколkokратно: Не ме интересуват Рейчъл и Декс. Аз продължавам напред. Когато Итън се върна в стаята, като по чудо успях да устоя да не задавам въпроси за разговора им. Личеше си, че Итън е удивен от въздържанието ми. Възнагради ме с целувка по челото и нежен поглед. После ми каза да остана в леглото.

— Аз ще разчистя. Ти стой тук и си почивай.

Кимнах, чувствах се изцедена и изтощена.

— Благодаря, Итън.

— *Аз ти благодаря*, Дарси.

— За какво?

Той се замисли за секунда и рече:

— За забравимата Коледа.

Усмихнах му се смело и го изчаках да излезе от стаята, за да си поплача тихо във възглавницата.

ГЛАВА 27

В навечерието на Нова година Итън, Сондрин, Джефри и аз излязохме за първи път заедно. Джефри беше направил резервация за „Гордън Рамзи“ — елегантен ресторант на Слоун скуеър — най-подходящото място за специални случаи. Докато се хранехме, не преставахме да хвалим новата френска кухня. Джефри я определи като „сюблимна“, а Сондрин я нарече „симфония от аромати“. Намерих и двамата за претенциозни, въпреки точното описание на моето печено свинско шкембе от западния регион с къпоолу от патладжани и печената шотландска яребица със задушено червено зеле на Итън — която аз опитах неведнъж.

За жалост междуличностната динамика не излезе извън рамките на храната. Според мен мярката за успеха на двойните срещи е доколко добре се разбират жените, а между Сондрин и мен просто не се създаде настроение. На повърхността всичко изглеждаше съвсем приятно. Тя се държеше изключително мило с мен и разговорите с нея вървяха съвсем непринудено, но често се долавяше и снизхождение от нейна страна. Сякаш си мислеше, че имам нужда от насърчение във всяко отношение. Поне четири пъти каза: „Изобщо не ти личи, че си бременна“, което вече не беше вярно. В действителност си личеше, че съм бременна и аз се чувствах удобно в новата си форма. А всеки път, когато станеше дума за работата ѝ като куратор, тя се обръщаше към мен и измъркваше: „Сигурна съм, че и ти ще си намериш работа много скоро!“.

Освен това имах ясното чувство, че Итън ѝ беше казал каква купонджийка съм била навремето, защото тя непрекъснато ме разпитваше за любимите ми клубове, моделиери, вина и хотели. Разбира се, аз продължавах да харесвам тези теми, но бих се зарадвала да се спомене нещо и за неродените ми синове.

Взаимоотношенията между Итън и Джефри също изглеждаха напрегнати под приятелската външност. Ако трябваше да се басирам, щях да кажа, че Итън смяташе Джефри за прекалено сдържан и

безцветен, а пък Джефри в общи линии се дразнеше от приятелството ми с Итън и особено от необичайното ни спане заедно. Това беше и причината за първото ни спречкване миналата вечер. Стана въпрос, че съм спала в леглото на Итън по време на празниците и Джефри сега беше мълчалив, почти намусен. След като го склоних да говорим за проблема, той ми каза, че било „малко повече от доста странно“ да спя в едно легло с приятел мъж. Уверих го, че връзката ми с Итън е сто процента платоническа и се чувствах облекчена, че говоря самата истина, но бях убедена, че той продължи да го смята за заплашително. Това ставаше очебийно всеки път, когато по време на вечерята опитвах от храната на Итън. След третата хапка Джефри агресивно ми предложи да вкуся и от неговото предястие и когато отказах, на него му стана неприятно. Сякаш беше моя вината, че не ми хареса как звучи „филе от лаврак, увито в пармека шунка“.

Но четиримата привършихме вечерята, после продължихме в „Анабелс“, клуб с ограничен достъп на Баркли скуеър, където към нас се присъединиха десетина-дванайсет приятели на Джефри от хайлайфа. Сондрин беше в стихията си сред елегантната тълпа и счете за необходимо да разговаря с всеки от непознатите, предимно с мъжете. Поведението ѝ ми беше познато, защото и аз го бях правила много пъти — тя показваше на Итън, че е желана и от други мъже. В един момент, когато я видях, че е погълната в разговор с един джентълмен в смокинг, който много приличаше на Франк Синатра, попитах Итън дали му е неприятно. Той ме погледна с объркан вид и попита:

— Защо? Защото разговаря с онзи мъж ли?

Кимнах.

Той погледна Сондрин, лицето му беше като маска на безразличие.

— Не, ни най-малко — добави и сви рамене.

Не можех да не се почувствам доволна от отговора му. Желаех му щастие, но не и да е влюбен до уши, а изглежда, че случаят не беше такъв.

Джефри, от друга страна, изглеждаше, че е лапнал по мен. Представи ме гордо на всичките си приятели. Час по час ме издърпваше настрана и ме питаше как се чувствам и дали имам нужда от нещо. И точно преди полунощ, когато тълпата отброяваше

оставащите до Новата година секунди, той ме целуна страстно, завъртя ме в пълен кръг и надвика тълпата:

— Честита Нова година, скъпа!

— Честита Нова година, Джефри! — отвърнах изчервена и щастлива да посрещна една паметна година с моя елегантен английски любим. Но не можех да не се чувствам и разсеяна — питах се какво става между Итън и Сондрин. Огледах помещението и ги зърнах седнали на един диван, хванати за ръце, а Итън поръчваше още питиета на един сервитьор. Докато ги наблюдавах, ми се прииска той да срещне погледа ми. Когато накрая това стана, аз дискретно му изпратих въздушна приятелска целувка. Той се захили и ми отговори по същия начин. Изведнъж ме обзе силно желание да бъда до него, да си разменим първите думи през Новата година. Исках да му благодаря за всичко, за това, че се показва толкова добър приятел, когато имах най-голяма нужда от това.

Точно в тази секунда Джефри прошепна в ухото ми:

— Влюбвам се в теб, Дарси.

Цялата настръхнах. Думите на Джефри бяха отговорът на всичките ми желания. Но докато се окопитя да му отговоря същото — че и аз се влюбвам в него — улових отново погледа на Итън и думите просто не можах да излязат от устата ми.

По-късно същата нощ, след като се разделихме с Итън и Сондрин, аз правих любов с Джефри в леглото му. Чувствах, че независимо от възбудата му, мислите му бяха другаде.

— За бебетата ли се тревожиш? — попитах го накрая. — Сигурен ли си, че това все още не е опасно?

— Да, изобщо не е опасно — отвърна той задъхан. — Но все пак се безпокоя.

Като доказателство на думите му ерекцията му спадна и той ми каза, че предпочита само да ме прегръща.

— Нещо против?

Отговорих му, че не, но че и аз малко се безпокоя. После, след продължително мълчание, той изрече думите направо:

— Дарси, аз те обичам. — Дъхът му беше топъл в ушите ми и можех да кажа, че косъмчетата на врата ми настръхнаха. Този път му

прошепнах, че и аз го обичам. После изброих наум всички причини: обичах го заради неговата любезност; обичах го, задето е удивителна партия, макар че все още беше уязвим и това го правеше несигурен; и преди всичко го обичах, защото той ме обичаше.

Докато зимата в Лондон се изнизваше и терминът ми приближаваше, Джефри все повече трепереше над мен. Сякаш беше прочел всякаква литература за това как мъжът да се отнася с бременна жена. Водеше ме в най-известните ресторанти: „Мирабел“, „Асаги“ и „Петрус“. Обсипваше ме с подаръци: скъпа Маркова козметика и бельо, които оставяше на леглото си и се правеше на не по-малко изненадан от мен, когато ги виждах на излизане от банята. Уверяваше ме, че с всеки изминал ден ставам все по-красива и твърдеше, че не можел да види пъпчиците (или „петната“, както ги наричаше още) по носа и брадичката ми. Непрекъснато говореше за бъдещето ни. Обеща да ме заведе на екзотичните места, на които бил ходил: Ботсвана, Будапеща, Бора Бора. Обещаваше ми прекрасен живот и ме караше да се чувствам жена с късмет.

И все пак, докато всяка вечер лежах до него, не можех да се отърся от чувството, че нещо не е наред. Че независимо колко безупречно се подреждаше животът ми, нещо липсва. Бях напълно сигурна, че е свързано с бедственото ми финансово положение. Никога в живота си не се бях тревожила за пари. Дори в колежа и през първите си дни в Ню Йорк, преди да започна работа като барманка, трябваше само да се обадя по телефона на баща ми и той разрешаваше проблема, като ми изпращаше телеграфически няколкостотин долара или нова кредитна карта. Сега обаче беше невъзможно да се обадя на баща ми, така че накрая преглътнах гордостта си и признах пред Джефри за състоянието си. Гласът ми беше пресеклив от срам, когато му казах, че новият ми гардероб стопи спестяванията ми.

— Не се безпокой за пари, скъпа — каза той. — Аз мога да се грижа за теб.

— Не искам да го правиш — отвърнах, като избягнах да го погледна в очите.

— Но аз искам.

— Много мило. Благодаря ти. — Лицето ми почервеняваше все повече. Знаех, че трябва да приема помощта му, но не беше лесно. Казах му, че ми липсва работа, за да се чувствам напълно независима.

Той ме увери, че след като родя, ще си намеря чудесна работа.

— Ти си умна, талантлива, красива. Когато бебетата станат на шест месеца, ще можеш да започнеш отново да си търсиш работа. Аз ще те свържа с толкова много хора... А междувременно... съм на твое разположение.

Усмихнах се и пак му благодарих. Убедих себе си мислено, че не използвам Джефри. Обичах го, а обичаш ли някого, не го използваш. Така си е. Освен това знаех, че един ден ще му се отплатя по някакъв начин.

Същата вечер отидох да си легна извънредно облекчена, че проведох този труден разговор, облекчена, че имах предпазна мрежа, когато изхарчех и последната си лира. Душевното ми спокойствие обаче трая кратко и само след няколко дни топката в стомаха ми се върна с пълна сила.

Този път споделих опасенията си с Шарлот и Мег, докато пиехме чай в апартамента на Шарлот. Седяхме край малката ѝ кухненска маса и наблюдавахме Натали, която пренебрегна голямото си разнообразие от играчки и предпочете да разхвърля тиганите и тенджерите в кухнята. Представих си какъв по-голям хаос можеха да създадат заедно с още една Натали.

— Просто не знам какво ми има. Но нещо ме яде отвътре.

Шарлот кимна.

— Просто си разтревожена за раждането и майчинството. За всичко, което ти предстои. И подобни гледки няма да ти се разминат! — Тя посочи Натали, извъртя очи нагоре и се засмя.

— Това трябва да е — съгласи се Мег, която току-що беше оповестила чудесната новина, че и тя е бременна. Но беше в първите седмици, обзета от тревоги да не пометне. — Все има нещо, за което да се тревожи човек — допълни тя.

— Мхм — подкрепи я Шарлот. — Отговорността, която ти се стоварва на плещите, те накара да се чувстваш малко несигурна.

— Може и да сте прави, момичета — казах и споделих кошмарите си как губя или забравям някъде едното, а понякога и двете си бебета. Бях сънувала също за синдрома на внезапната смърт при

новородено, отвличания, „Изборът на Софи“, смъртоносни пожари, цепнато небце и липсващи палци, но изгубването на бебе беше основният мотив. В един от сънищата си просто бях свила рамене и бях споделила с Итън: „Ох, добре поне, че остана едното, и то напълно прилича на изгубеното“.

— Напълно е нормално да имаш такива сънища — отбеляза Шарлот. — И аз имах такива. Те ще отминат... Просто се съсредоточи в приготовленията за майчинството. Така ще се почувстваш по-уверена.

През следващите няколко седмици следвах съвета ѝ, като се обаждах на нея и на Анализе за други съвети. Освен това четох статии и книги за родителската философия, за кърменето и графика. Записах се също в курс по раждане, където научих всичко: от това как да дишам по време на раждането до това как да къпя бебетата си.

Но въпреки всички уверения, които получавах, и подготовката си за майчинството, пак се чувствах несигурна. Наистина няхах представа на какво се дължи, но мислите ми винаги се отплесваха към Итън. Напоследък почти не го виждах. Всеки път, когато отивах в апартамента му да си взема някои дрехи, той вече беше излязъл — или да работи, или беше у Сондрин. Или по-лошо, понякога чувах дрезгав смях, идващ от стаята му. Не ревнувах, защото бях много щастлива със своята връзка. По-скоро ме пробуждаше мисълта, че ми липсва начинът, по който преди вървяха нещата. Предполагам, така се чувства човек, когато негов близък приятел се впусне в романтична връзка, която заплашва приятелството ви — или поне всекидневната му същност. Смътно помнех, че се чувствах така, когато Рейчъл прекарваше цялото си време с гаджето си от юридическото училище — Нейт. Уверявах себе си, че независимо от промените през идващата година, Итън и аз винаги ще си останем близки. По-близки, отколкото бяхме преди да се преместя в Лондон. Просто трябваше да положим усилия да се виждаме. Затова, след като мина една седмица, без да се засичаме, аз позвъних на мобилния му телефон и му предложих да се видим за вечеря само двамата.

— Струваш ми се унила — отбеляза Итън, докато вадеше от пакетите взетата за вкъщи тайландска храна.

— Да, малко, може би — признах. — Мисля, че се дължи на всички промени на хоризонта. Мег и Шарлот твърдят, че е нормално да

имам лоши мисли.

Той кимна и започна да прехвърля вечерята от еднократните опаковки в чинии.

— Така е. Животът ти ще се промени драстично. — И след като се замисли за секунда, добави: — А може и да е заради неуредения ти конфликт с майка ти?

— Не — възразих и духнах горещия си залък. — И не мисля, че е дори заради Рейчъл, ако и това си мислиш. — Гледах го в очакване да каже нещо повече по въпроса. Още не ми беше казал — а и аз не бях питала — какво си говориха на Коледа. Кое то ме устройваше. Не исках потвърждението на годежа ѝ да разстрои деликатното равновесие на живота ми. Продължих: — Не знам. Не мога да определя какво точно чувствам. Но нещо не е наред.

Той предположи, че вероятно имам нужда да свия гнездо.

— Мисловно си подготвена, но... трябва да го направиш и физически. — След глътка бира добави: — Май ще трябва да подредим детската стая. Смятам да я боядисам този уикенд.

Усмихнах се развълнувана, че той продължава да ни иска, но след известно колебание попитах:

— Ами Джефри?

— Какво Джефри?

— Той може да поиска да се преместя при него. Напоследък говори, че възнамерява да потърси по-голям апартамент — казах нервно, сякаш по някакъв начин предавах Итън с намерението си да се изнеса. Двамата бяхме извървели дълъг път, откакто му се бях обадила от Ню Йорк като обезумяла, за да го помоля да му погостувам за няколко седмици.

Итън се опита да вземе парченце зелена чушка с пръчиците.

— Това ли искаш? Да живееш с Джефри? — попита той с изненада.

— Защо го казваш по този начин?

— Не го казвам... Имам предвид... Просто не знаех, че нещата между вас са станали толкова сериозни. Явно, че се е стигнало много бързо дотам.

Почувствах, че му отговорих с отбранителен тон, че да, нещата между нас стават сериозни и че Джефри е всичко, което съм търсила.

— Стига да си щастлива... Единствено това искам за теб.

— *Щастлива съм.*

Итън доби замислен вид, когато сложи в устата си от кафявия ориз. Сдъвка го, преглътна, отпи бира и продължи:

— Все още мисля, че трябва да вървим нататък и да боядисаме стаята ти... За всеки случай.

— В случай, че скъсаме с Джефри ли?

— Не, не това имах предвид. Просто... в случай, че нещата между вас с Джефри се проточат по-дълго от момента, в който сметнете, че сте готови да заживеете заедно. При всички случаи искам децата да имат стая и тук.

— Това е толкова мило, Итън. Ти си изключително добър приятел.

И тъй, докато Джефри работеше на повикване през уикенда, Итън боядиса стените на стаята в синьо, положи нов пласт бяла боя върху етажерката за книги и постави едно до друго креватчетата, които бях купила преди няколко седмици. Междувременно Мег и Шарлот ме заведоха да купя още принадлежности от първа необходимост: пелени, кърпи, шишенца, биберони, памперси, двойна детска количка, като включих всички покупки в последната си кредитна карта. Но докато плащах, Мег и Шарлот ме изненадаха — бяха ми купили прелестни и много скъпи сини платнени постелки за креватчетата и подходящо перде за малкото прозорче на стаята.

— Видяхме те как им се възхити — каза Мег.

— Много ви благодаря, момичета — казах и приех подаръците.

Това ми напомни за Рейчъл — тя винаги проявяваше щедрост, каквато аз приемах за даденост в егоистичното си минало.

— Няма за какво — казаха те почти толкова радостни, колкото бях и аз самата.

Казах им каква късметлийка съм с приятелки като тях в Лондон.

По-късно същата вечер, когато двамата с Итън довършихме детската стая, аз му благодарих отново.

Той се усмихна.

— Сега по-добре ли се чувстваш?

— Да — отвърнах.

Той облегна ръка върху ръба на детското креватче на Бебе А.

— Видя ли? Няма нищо, което едно бясно харчене на пари да не може да изцери.

Засмях се и му казах, че е прав.

— Да. Нищо, което една малка синя постелка да не може да освежи.

Но докато слагах някои неща в пътната чанта, за да ги занеса в апартамента на Джефри, се изпълних със силното подозрение, че нещата не са толкова прости.

ГЛАВА 28

Имах своето Богоявление в деня на Свети Валентин.

Моя беше идеята да излезем отново с Итън и Сондрин. Макар първото ни усилие да не се увенча с особен успех, исках да опитам отново. Отначало Джефри възрази, каза, че предпочитал да бъде само с мен. Казах му, че там, откъдето идвам, Денят на св. Валентин е моден, любителски празник, който не оправдава очакванията, и следователно имаме два избора: да го подминем и да си поръчаме пица или да прекараме вечерта с друга двойка. Казах му, че нямам намерение да бъда една от ония глупави двойки, седнали сами на маса, облечени в розово и червено, които лакомо поръчват фиксирано меню на повисока цена, и че вечеря навън с друга двойка ще приведе в хармония целия този празник. Той с неохота се съгласи и направи резервация за четирима за „Дафнис“, италиански ресторант в Южен Кенсингтън.

Вечерта на четиринайсети Джефри и аз се качихме в колата и пристигнахме в ресторанта точно навреме. Сондрин и Итън се появиха с половин час закъснение и видът им — разчорлени коси, пламнали бузи и смутен израз — издаваше: „Току-що правихме секс“. Разбира се, не можах да се въздържа да не натрия носа на вечно точния Итън с въпроса си:

— Какво правихте досега вие двамата, та закъсняхте толкова?

Сондрин, със самодоволна усмивка, се показва изключително доволна от себе си, а Итън смънка виновно:

— Ужасен трафик. Наистина съжалявам, приятели.

Повдигнах вежди и подметнах:

— Тхъ, *трафик*. Да бе.

Междувременно Джефри намери управителя и го уведоми, че компанията „най-накрая се е събрала“. На път за масата ни се впуснахме в незначителни приказки — от онези, в които жените винаги вметват някои задължителни комплименти. Аз се възхитих на ниските обувки „Шанел“ на Сондрин, а тя пък ми каза за милионен път колко прекрасно изглеждам. После пипна корема ми, без да иска

разрешение (нещо, което не разрешавах на никого, освен на Итън и Джефри) и каза с приповдигнат тон:

— Толкова е вълнуващо! — Думите ѝ не прозвучаха искрено. Може би защото си спомних, че казах нещо подобно на Анализе по време на бременността ѝ, а в същото време си помислих „По-добре ти, отколкото аз, сестро“.

— Колко още ти остава? — попита Сондрин.

— Джефри каза, че за близнаци продължителността на бременността е трийсет и шест, трийсет и седем седмици, така че предполагам, остават ми още шест седмици.

Джефри вдигна поглед от листа с вината и ме погледна с възхищение. Напипа ръката ми под масата и преплете пръсти с моите.

— Едва издържа на напрежението — рече той.

Видях как лицето на Итън се изпъна — изражение, което придобива, когато е разстроен, и устните му трепнаха. Запитах се какво ли си мисли. Просто в случай, че се е почувствал изключен от изреченото от Джефри „ние“, казах на Сондрин:

— Да, вече наистина започвам да го чувствам реално. Особено след като двамата с Итън подредихме детската стая миналия уикенд. Стана прелестно. Видя ли я вече?

— Не — отвърна тя сковано и погледна Итън. Сега беше неин ред да се подразни. Можех да ѝ съчувствам. Ако аз излизах с някой мъж, нямаше да искам приятелката му и нейните близнаци да живеят в апартамента му. И тя направи същото, каквото бих направила и аз — предизвика отговор от Джефри, несъмнения ѝ съюзник.

— А ти виждал ли си стаята? — попита го тя.

Тактиката проработи, защото устните на Джефри се свиха в права линия.

— Не — отвърна той, — още не съм я виждал... Много бях зает напоследък... а и нали търся апартамент. Искам да намеря по-голям, с повече стаи.

Лицето на Сондрин светна.

— Ти и Дарси ще заживеете заедно?

Джефри издърпа ръката си от моята, сложи я върху масата и ме погледна с израз, който беше английският еквивалент на „по дяволите!“, а аз казах:

— Да, смятаме да заживеем заедно.

— Повече е от „смятаме“, скъпа... Ние активно се готвим за това, нали?

— Точно така — потвърдих, — такъв е планът.

Неловко мълчание се възцари на масата, всички ние се усмихвахме един на друг, после сведохме съсредоточен поглед към менюто. След минута сервитьорът се появи и взе поръчките ни. Оказа се, че всички сме си поръчали филе миньон, средно опечено. Сондрин и Джефри като че ли смятаха, че поръчването на четири еднакви стека, е нещо като нарушение на етикета, затова в последния момент двамата промениха решението си: Сондрин си поръча морски костур, а Джефри — агнешки врат.

По време на вечерята и четиримата полагахме огромни усилия да поддържаме оживен разговор, но както в навечерието на Новата година, така и сега се чувстваше непогрешимо напрежение, долавяха се много изкуствени усмивки. В основни линии никой не прекарваше особено добре и аз имах чувството, че това ще е последният ни път заедно четиримата.

После, точно преди да пристигнат десертите, аз станах от масата с извинението, че за първи път от две седмици се въздържам да чишкам толкова дълго. За мой ужас Сондрин каза, че и тя ще дойде. Тръгнахме към тоалетната през лабиринта от натруфени двойки и тя се опита да завърже разговор, като каза колко удивителна двойка сме били аз и Джефри. Не можах да се насия да й отговоря със същото, затова само й благодарих. Именно тогава, когато се обърнах да пусна водата, видях в нея яркочервена ивица. За миг се смутих. После разбрах — аз кървах. Паникьосах се и се избърсах. Върху тоалетната хартия се появи друго кърваво петно.

Следващите няколко минути ми бяха като в мъгла, но си спомням, че ахнах толкова силно, че Сондрин попита дали всичко е наред. Отвърнах й: не, не е наред. Почувствах как сърцето ми бие учестено, когато приседнах върху студения порцеланов ръб на тоалетната чиния.

— Какво има, Дарси? — попита Сондрин на фона на шума от автоматичната сушилня за ръце и радостна женска глъч.

Успях да кажа:

— Кървя. — И просто останах права в кабинката, със смъкнати до глезените ми пликчета, стискайки краката си един до друг, сякаш

бебетата щяха да паднат. През цялото време пред очите ми се изредиха откъси от книгите за бременни, които бях прегледала набързо. Едва ли не виждах думите на страниците от изрази като: „ниско разположена плацентата“ и „преждевременно разкъсване на околоплодния мехур“, дори ужасяващото съкращение ЦИЗМБ, което означава Център за изследване на загуба при многоплодна бременност. Не можех да си поема дъх, камо ли да стана и да изляза от кабинката.

След няколко минути чух по-силна глъч, когато Сондрин оповести, че в тоалетната влиза мъж. Тогава разпознах гласа на Джефри, последва почукване по вратата на кабинката ми. Успях някак си да стана, вдигнах пликчетата си и отворих вратата. До Джефри стоеше Сондрин, а до умивалниците няколко други зяпнали жени.

— Миличка, какво има? — попита ме той.

— Тече ми кръв — казах, чувствайки се прималеля от звученето на думите.

— Много ли? — попита той със събрани вежди.

Обърнах се и посочих надолу. Червени следи се разливаха върху водата и я правеха плашещо розова.

Джефри погледна и заговори с умерено спокойствие. Каза ми, че кървенето през третото тримесечие, особено при два плода, не е необичайно. Успокои ме, че всичко ще се оправи, но трябва да отида в болница.

— Веднага ли? — попитах.

— Да. Итън вече изкарва колата ми.

— Значи е сериозно, така ли? Ти си изплашен, нали?

— Не, не съм изплашен, любима.

— Възможно ли е да загубя бебетата?

— Не.

— Сигурен ли си?

Знаех, че той не може да е сигурен за такова нещо, по ми олекна, като го чух да отговаря с „да“.

— Ако родя сега, те ще оживеят ли?

Той ми каза, че нямало да се стигне дотам, но ако се случи, щели да оживеят, защото съм била достатъчно напреднала в бременността си. „Всичко ще бъде наред“, не преставаше да повтаря той, като обгърна с едната си ръка раменете ми, а с другата хвана лакътя ми и ме изведе от тоалетната и през залата за хранене, покрай масата ни със

сервирания прекрасен десерт. На входа Джефри подаде кредитната си карта и рече:

— Имаме спешен случай. Много съжалявам. Ще пратя някого да вземе картата ми.

Пътуването до болницата ми беше като в мъгла, но си спомням, че успях да мярна в огледалото за обратно виждане част от бледото, разтревожено лице на Итън. Помня също как Джефри продължаваше да ме успокоява, че всичко ще бъде наред. Най-вече си спомням мислите си, че ако нещо се случи, ако нещата не се оправеха, нямаше да понеса скръбта.

Когато пристигнахме в болницата, двамата с Джефри веднага влязохме в една малка стая в родилното отделение и зачакахме лекаря да дойде. Господин Смит се появи след минути, поговори с Джефри за кратко, преди да ме прегледа. Докато ме опипваше отвътре, лицето му изразяваше пълна съсредоточеност. Джефри крачеше до мен.

— Какво? — попитах. — Какво става?

Господин Смит ми каза, че въпреки кървенето, шийката ми е все още затворена. Джефри показва облекчение, но във всеки случай аз зададох на господин Смит въпроса:

— Това значи ли, че бебетата са добре?

— Да. Но ще трябва да ви прегледам на феталния монитор, за да съм напълно сигурен — отвърна той и направи знак на сестрата. Потръпнах, когато тя вдигна болничната ми нощница и прикрепи изводите на три монитора около корема ми. Поясни, че единият монитор ще измерва контракциите, а другите два ще проследяват сърдечните удари на бебетата. Държах се за студената рамка до леглото ми и непрекъснато я питах дали ги чува.

Джефри ме успокояваше да бъда търпелива, че бебетата са все още малки и че понякога е нужно време, за да се долови сърдечният ритъм. Аз чаках и продължавах да си мисля най-лошото. Най-сетне радостен галопиращ звук изпълни стаята. После още един. Две тупкащи сърца. Две отделни тупкащи сърца.

— Значи и двете бебета са живи? — попитах с разтреперан глас.

— Да, скъпа. — По лицето на Джефри се разля широка усмивка. — И двете са добре.

В този момент на облекчение нещо в ума ми прещракна и аз разбрах какво ме беше тревожило напоследък. Беше толкова ясно. Може би всякакво критично положение би свършило тази работа — да те накара да видиш нещата такива, каквито са. Или може би се дължеше на връзката ми със синовете ми — да чувам свистящия звук на техните движения и тупкането на мъничките им сърчица. Или пък беше чувството на огромна благодарност, което изпитвах за чудото, че в мен живееше не едно създание, а две. Каквото и да беше, аз осъзнах нещата в този момент точно тук, в болничната стая.

За всеки случай попитах Джефри дали ще има нещо против да повика Итън.

— Ни най-малко — отвърна той. — Ще ти го пратя, а ние двамата с господин Смит ще си поговорим. — Той се наведе и ме целуна по челото, после излезе от стаята заедно с партньора си.

След малко Итън отвори вратата и тръгна колебливо към мен. Очите му бяха влажни, сякаш беше плакал или се беше мъчил да не се разплаче.

— Джефри ти каза, нали? Всичко е наред.

— Да. Каза ми. — Итън приседна предпазливо в края на леглото. Стисна крака ми през чаршафа.

— Тогава защо изглеждаш толкова разтревожен?

— Не знам... Просто ти ме разтревожи... — гласът му заглъхна.

Повдигнах малко горната половина на леглото си и разперих ръце, за да му подсказжа, че искам прегръдка. Итън откликна и допря буза до моята, а ръцете му ме обгърнаха. От тази простичка, но задушевна прегръдка в сърцето ми се затвърди една проста истина: аз бях влюбена в Итън.

ГЛАВА 29

Джефри нахлу в стаята, докато аз продължавах да стоя в преобразяващата прегръдка с Итън. Поне на мен ми се стори, предвид нагласата ми, че Джефри нахлу, но по-вероятното беше, че просто влезе както винаги по своя си достолепен начин. Във всеки случай се почувствах смутена и гузна. Казах си, че като никога не мамех. Не можех да владея чувствата си и Джефри не можеше да чете мислите ми. Както и Итън. Външно погледнато, аз прегръщах приятел. Вътрешно обаче се тресях от вълнение.

Проследих с поглед как Итън стана и отиде до прозореца, сякаш да ме остави насаме с Джефри. Идеше ми да му изкрещя: „Не! Остани тук!“. Но вместо това погледнах Джефри, който стоеше в подножието на леглото с изправената си стойка, искрящобяла риза, безупречен костюм и вратовръзка. Независимо от изпитанието ни, той запази хладнокръвие, спокойствие и твърдост. Стана ми ясно защо се смущавах да го обичам, защо толкова силно исках да го обичам. Теоретически той беше съвършен: красив лекар, предан любовник, явен спасител.

— Какво ще стане сега? — попитах Джефри, докато си играех с разнищения подгъв на болничната си нощница. Разбира се, имах предвид какво ще стане в следващите няколко минути и часове, но вътрешно си задавах въпроси за по-дългосрочното бъдеще. Бях подлъгана да се влюбя в някого така, както някога беше изписано на хартия. Декс отговаряше на всички квадратчета, на обобщението за подходящ годеник: добър човек, изсечени скули, грижливо обличане, тлъста банкова сметка. И ето колко злополучно беше приключила тази връзка. Зарекох се да не повтарям нова седемгодишна грешка. Или дори седемдневна. До седмица трябваше да скъсам с Джефри.

Моят интимен приятел на път да стане бивш много скоро ме уведоми с енергичен, професионален тон, че господин Смит решил и той се съгласил, като предпазна мярка, да остана на легло до раждането на бебетата. Каза, че не искали никакво ненужно напъване

на шийката на матката ми. Бях чела, че такава практика често се прилага при бременност с близнаци, но въпреки това новината ме разтърси.

— Значи трябва да лежа по цял ден? — попитах.

Джефри каза, да, освен отиване до тоалетната и банята. Трябвало да избягвам всякакъв стрес, тъй като стресът предизвиквал контракции.

— А ще мога ли да ставам да приготвям ядене?

— Не, скъпа. Ще наема жена, която да идва да готви и да се грижи за теб, докато съм на работа. — Той се замисли за миг и добави: — Познавам една чудесна португалка, която ни помагаше след раждането на Макс. Ще ти хареса.

Итън се обърна с лице към нас, очите му светеха.

— Това няма да е необходимо, Джефри. — Тонът му беше настоятелен и отговорен. Дори секси. — Аз ще остана да пиша вкъщи и ще се грижа за нея.

Усмихнах се — бях развълнувана и в същото време неимоверно облекчена. Не исках да оставам в апартамента на Джефри. Исках да бъда вкъщи с Итън. Исках да остана с него завинаги. Почудих се как толкова изумително осъзнаване може да се развие за миг и да промени всяко отделно нещо в живота ти. Аз обичах Итън. Беше лудост, но самата истина. Дори той никога да не ми отвърнеше със същото, чувствата ми към него обезсилваха всяка възможност за бъдеще с Джефри. Никога не бях разбирала какво имаха предвид хората, като казваха, че е по-добре да останат сами, отколкото да имат неподходяща връзка. Сега го проумях. Исках Итън или никого друго.

— Няма да имаш нищо против да пишеш вкъщи? — попитах го предпазливо.

— Ни най-малко.

— Но нали каза, че там не можеш да се съсредоточаваш. Не искам да нарушавам творческия ти процес.

Джефри, който като че ли усещаше, че нещо става, използва случая и се намеси:

— Да. Ние не искаме да пречим на писането ти.

Затаих дъх и почувствах как мускулите ми се напрягат, когато Итън се доближи до леглото ми и ме стисна за рамото.

— Дарси и бебетата й не са пречка.

— Дарси? — Джефри ме погледна жално, с ръце на гърдите. — Това предложение устройва ли те?

— Да — отвърнах извинително.

— Значи е уредено — вметна Итън. — Да вървим вкъщи.

Минаваше полунощ, когато Итън, Сондрин и аз излязохме уморени на тъмната, тясна улица пред болницата и изчакахме Джефри да изкара ягуара си от паркинга. Той слезе от колата, заобиколи бързо от страната на пътника и ми помогна да се кача. Итън и Сондрин седнаха отзад.

По пътя Сондрин зачурулика за това как щяла да идва и да ми готви, а Джефри за сетен път благодари на Итън за „високия му дух“ и „желанието да помогне при нужда“. Аз гледах мълчаливо през прозореца си и се опитвах да определя какво точно чувствам. Чувствах вина за предстоящото ми скъсване с Джефри. Облекчение, че бебетата ми са добре. Безпокойство, че все още ми предстои дълъг път. И преди всичко любов към Итън, любов, която беше достигнала до дъното на сърцето ми и ме изпълваше едновременно с колебание и въодушевление.

Когато стигнахме до апартамента, с половин уста Итън покани Джефри и Сондрин да се качат. Те, разбира се, нямаха друг избор, освен да откажат. Така де, какво щяхме да правим в случая? Да се накачулим върху леглото на Итън за полунощна закуска с чай и бисквити ли? Чух Итън да прошепва извинение на Сондрин. Тя смънка нещо в отговор — не чух добре, но беше нещо от рода, че той ще ѝ липсва — после последва звук от бърза целувка. Джефри, на свой ред, леко докосна устните си до моите и каза, че ще ми се обади утре сутринта. После добави:

— Пий колкото можеш повече вода, тъй като дехидратацията може да предизвика контракции. И не ставай от леглото. — По изражението му беше ясно, че не е забравил, че в апартамента на Итън има само едно подходящо легло.

Итън и аз слязохме от колата и застанахме на тротоара, докато Сондрин заеме моето място отпред. Джефри обеща на Итън през полуотворения си прозорец, че ще изпрати благополучно Сондрин до тях. После помахна набързо с ръка и затвори вратата ѝ. След секунда

раздразненото дуо изчезна от поглед. Обърнах се към Итън, чувствайки се странно свенлива пред момчето, което познавах от четвърти клас.

Изчаках един удар на сърцето и заговорих:

— Те май... се подразниха, нали?

В тъглчетата на устните на Итън затрептя усмивка.

— Малко. Да...

От изражението му ме напуши нервен смях.

— Направо са бесни — казах.

— И още как! — захили се той.

Докато Итън ми помагаше да изкача предните стъпала към сградата му, и двамата се съгласихме, че няма нищо смешно в това, че Джефри и Сондрин се вкиснаха. За да подсиля смисъла, се извиних на Итън, че му развалих Деня на свети Валентин. Той ми каза да не ставам глупава, защото нищо не съм развалила.

— Сондрин може и да не е на това мнение.

Той сви рамене, докато отключваше вратата.

— На Сондрин ще ѝ мине... И на двамата ще им мине.

Замислих се как Сондрин и Джефри станаха „двамата“ и дали само до времето на раждането ми Итън и аз ще бъдем „ние“. Харесваше ми да сме „ние“ с Итън, помислих си, докато вървахме по коридора към стаята му. Когато той светна лампата, видях неоправеното му легло, както и станиоловата опаковка от презервативи върху нощното шкафче. Лудорията им преди вечеря се потвърди. Итън изглеждаше притеснен, когато ме попита дали ще имам нещо против да поседя на дивана, докато смени чаршафите. Нещо в измъченото му изражение ме подтикна да обвия ръце около него, да го целуна и да му кажа колко го обичам.

Вместо това обаче, отидох да седна на дивана, изпълнена с трепет и вълнение, че ще спя до Итън. Сърцето ми отказа да се укроти, дори след като си напомних, че лекомисленото ми страстно желание също беше вид стрес, а Джефри ме беше предупредил, че стресът предизвиква контракции. След няколко минути Итън се появи в тениска и боксерки. Не можах да се въздържа да не огледам краката му. Бяха си същите — с тънки глезени и нежни светли косъмчета, само че сега изглеждаха още по-привлекателни.

— Готово — обяви той. — Искаш ли да си сложиш пижама?

Казах му, че нито една вече не ми става. През последните няколко седмици с Джефри бях спала гола, но не му разкрих тази подробност.

— Да ти дам една от моите? — предложи Итън.

Съгласих се, макар да се съмнявах, че и тя ще ми стане. Итън беше съвсем малко по-едър от размера дрехи, които аз носех. Той ми подаде една карирана памучна пижама.

— Ето. Пробвай тази.

Взех я и казах, че ще отида да я пробвам в банята.

— Добре, но побързай. Трябва вече да си в леглото.

Кимнах и обещах да не се бавя. Влязох в банята, съблякох дрехите си и застанах странично пред огледалото. Коремът ми беше огромен. Толкова огромен, че не можех вече да виждам ходилата си, без да се наведе. Помолих се да наедрея още повече през следващите няколко седмици — колкото по-едра, толкова по-добре. Изчишках се и затаих дъх, когато се обърнах да погледна в тоалетната чиния. За мое голямо облекчение вече нямаше кръв.

Бързо си измих зъбите, напписах лицето си със студена вода и си сложих меката, топла пижама на Итън, като смъкнах ластичния колан под корема си. Тя ми стана. Помирисах единия ръкав, надявайки се да подуша одеколона на Итън, но усетих само лек мирис на фабричен омекотител.

Когато се върнах в стаята на Итън, той беше отметнал завивката по хотелски маниер.

— Хайде, изкатери се — подкани ме той и бухна възглавницата ми с юмрук.

Вмъкнах се под завивката и го попитах дали и той скоро ще си легне. Да, скоро, след като си измиел зъбите и свършел още някои неща. Запитах се дали едно от тях не беше да се обади по телефона на Сондрин.

Ако наистина ѝ се беше обадил, разговорът не е продължил дълго, защото след минути той се върна в стаята, загаси лампата и се настани в леглото до мен. Закопнях да го докосна, колебаейки се дали да потърся ръката му под завивките. Точно когато реших да не го правя, той се наведе и ми залепи набързо една целувка вляво от устата ми. Дъхът му миришеше на „Листерин“, устните му оставиха мокра следа върху кожата ми. Докоснах мястото и го чух да казва:

— Толкова се радвам, че бебетата ти са добре, Дарс. Радвам се също, че си тук.

— Аз също, Итън. Благодаря ти.

В тъмнината стиснах очи и върнах времето назад. Представих си, че двамата с Итън сме наистина заедно, едно постоянно „ние“ на път да станем истинско семейство.

На другата сутрин ме събуди телефонът. Първата ми мисъл беше дано не е Джефри. Следващата — че все още обичам Итън. Така че, чувствата ми не бяха просто илюзия, вкоренена в почти трагедия. Почувствах размърдване на матрака, когато Итън се пресегна да вземе телефона. Чух френския акцент на Сондрин. Изглежда, се поинтересува къде съм спала, защото той отговори:

— Точно тук.

Контролиращият хитър ход на ревност призори беше нещо, което щях да предприема в досегашния си живот и пред себе си се зарекох никога да не постъпвам така, независимо от обстоятелствата на бъдещите ми връзки. Беше егоистично и отблъскващо. Итън реагира, както предположих — със сдържано раздражение. Направих се, че спя, когато той стана от леглото и й зашепна бясно в коридора, че говорела нелепости.

— Нима снощи не стана свидетел на същото изпитание? — попита той. — Какво си мислиш? Че нещо става ли?... Не. Не. Тя ми е *приятелка*, Сондрин... Тя не иска да стои там... Не знам... Искаш ли да я питаш?

Разговорът продължи още малко в този дух и накрая той каза, че трябва да затваря. После отворих едното си око и го видях на вратата с разчорлена коса, която стърчеше на всички страни като накит за глава на американски туземец. Попитах го дали всичко е наред.

— Да-а-а-а — проточи той, но изглеждаше раздражен, когато прекоси стаята до гардероба и извади оттам чифт джинси и тъмносин пуловер с висока яка.

— Бясна ли е Сондрин, че съм тук? — попитах го с известно чувство на вина.

— Не. Тя е страхотна в това отношение — излъга той. — А ти как се чувстваш?

— Добре, но трябва да ида да чишна.

Итън кимна, изглеждаше нервен. И двамата знаехме какво всъщност трябваше да направя — да проверя дали кървя. Той приседна в края на леглото и ме изчака. След малко се върнах и му докладвах:

— Няма кръв — и радостно вдигнах палци.

Той се усмихна и ми нареди отново да си легна.

— Казвай сега, какво да ти приготвя за закуска?

Не исках да съм му в допълнителна тежест, достатъчно главоболия му причинявах, затова казах, че ще се задоволя с овесена каша, макар всъщност да ми се ядяха яйца.

— Добре. Няма да се бавя.

След като Итън излезе от стаята, аз запрелиствах книгата си „Когато чакате близнаци“, която умишлено бях оставила до леглото му преди няколко седмици. Разгледах графиката по седмици на бременността и обиколката на главата, определяйки, че главичките на бебетата ми засега бяха с размера на лимон. Ако успеях да осъществя целта си да издържа до трийсет и шестата седмица, главичките им щяха да стигнат размера на грейпфрут. Казах си, че мога да го постигна.

След малко Итън се върна с дървен поднос в ръце. Върху него имаше чиния с бъркани яйца, нарязани домати и препечени филийки бял хляб, всичко това с красива украса от клонка магданоз.

— Не зачетох поръчката ти за овесена каша. Сега ти е нужен протеин.

Седнах в леглото и изправих коленете си, за да постави подноса върху тях и възможно най-близо до корема ми, въпреки че това беше трудно постижимо. После седна до мен на леглото.

— Благодаря ти — казах. — А твоята закуска?

— Не съм гладен. Просто ще ти правя компания.

Усмихнах се и поех залък от яйцата.

— Имат ли нужда от още сол или черен пипер?

— Не, всичко е точно. Благодаря ти.

Докато дъвчех, почувствах бебетата да се размърдват едновременно. Бебе А ме блъсна силно под гръдния кош, Бебе Б плуваше спокойно, създавайки обичайното леко развълнувано чувство. Разбира се, беше вероятно да се движи само едното бебе, като размахва ръчички и рита едновременно. Но не мислех, че е така. Имах

чувството, че двете бебета се движеха в тандем. Започнах да мисля, че бих могла да различа движенията им и от това да разпозная черти от тяхната индивидуалност. Бебе А като че ли беше по-чувствително. Съответно Тип А. Той щеше да е моят атлет, моето предприемчиво момче. Бебе Б ми се струваше по-улегнал и по-отстъпчив. Артистът с нежно сърце. Представих си ги двамата как слизат от училищния автобус, напълно еднакви отдалече. Единият тупка баскетболната си топка, другият люлее калъфа с тромпета си.

Каквито и интереси да имаха, се надявах синовете ми да бъдат добри, щастливи момчета, които да притежават мъдростта и смелостта винаги да следват сърцата си.

Останалата част от деня, като се изключеха петте минути под душа, прекъснати от почукването на Итън по вратата на банята с настояването му да побързам, аз прекарах в хоризонтално положение. Подремвах, четях книгата „Близнаци“ или някое от купчината списания „Хелюу“. През повечето време обаче мислех за Итън и се питах какво ли щеше да е усещането да се целуваме бавно и страстно. Да се любим. Да го чувам как ме представя като негово гадже, а по-нататък и като негова годеница. Накратко си зададох и въпроса дали това не е просто едно от моите предизвикателства, дали не беше необходимостта ми да искам всеки мъж да ме обича.

Но дълбоко в себе си знаех, че това няма нищо общо с тези неща. За първи път в живота си бях наистина влюбена. Не ставаше въпрос за това какво ще ми даде Итън или как щяхме да изглеждаме като двойка, когато отидехме на някой купон. Всичко се свеждаше единствено до него. До добрия, възхитителен, страстен, умен, духовит Итън. Бях луда по него и толкова преливаща от емоции, че се налагаше да потискам импулса си да го викам в стаята, както ми бе казал да правя по всяко време. Вместо това търпеливо чаках да си даде почивка от писането и да надникне със симпатичната си разрошена руса коса в стаята, за да ме провери. Понякога казваше само едно бързо „здравей“ или ми допълваше чашата с вода. Друг път ми донасяше чиния със закуска: сирене и солени бисквити, нарязани круши, маслини, домашно приготвена салата със спагети и сандвичи с фъстъчено масло, нарязани на четвъртинки. Винаги ми говореше нещо, докато ядях. Веднъж, в един късен следобед, когато навън дъждът се лееше като из ведро, той се мушна под завивките и подремна с мен. Заспа пръв и това ми

предостави възможността да огледам лицето му. Всичките му черти ми харесваха. Извитите, плътни устни, дългите му пясъчноруси мигли, които растяха прави надолу, царственият му нос. Докато се възхищавах на чертите му, устните му потрепнаха в съня и единствената му трапчинка се появи за миг. Именно тогава разбрах какво точно искам за своите момченца. Искяхте да имат Итън за баща.

ГЛАВА 30

През следващата седмица се наслаждавах на приятното съжителство с Итън и толерирах постоянното прекъсване от страна на Джефри. Той се обаждаше през няколко часа и се отбиваше всеки ден след работа. Понякога носеше вечеря и тогава бях принудена да прекарам вечерта с него вместо с Итън (който пък бързо отиваше при Сондрин). Друг път се правех на заспала и той просто ми оставяше бележка от личното си тефтерче, което между другото беше украсено с фамилията им герб. Такова нещо щеше да ми се понрави в дните на фантазиите ми относно Алистър. Сега обаче предпочитам обикновените жълти паметни бележки на Итън. Сега предпочитам всичко, свързано с Итън.

Един следобед през трийсет и първата ми седмица Джефри се отби изненадващо по време на обедната си почивка. Бях заспала, четейки „Ю Ес Уикли“, което Анализе нарочно ми беше изпратила заедно с кутия от прословутите ѝ овесени сладки със стафиди и шише масло за тяло за еластичност на кожата. Когато се събудих, видях Джефри да стои странно изправен на стол с права облегалка, придърпан до леглото ми. Изражението му беше същото, каквото имах и аз, докато наблюдавах спящия Итън и тогава разбрах, че сега е моментът да сложа край на нещата.

— Здравей, скъпа — каза той, като се протегна и стана. Гласът му беше нисък и загрижен. — Как се чувстваш?

— Добре. Само изморена, но в общи линии комфортно.

— Отби ли се господин Смит днес следобед?

— Да — усмихнах се. — Харесва ми, че докторите в тази страна правят и домашни посещения.

— И? Какво ти каза?

— Че всичко изглежда наред.

Той кимна.

— Хубаво. Имала ли си оттогава крамп, контракции?

Поклатих глава.

— Добро момиче. — Той се пресегна и пригладя косата ми назад. После ми се усмихна с тънка, загадъчна усмивка и додаде: — Имам нещо за теб. — И ми подаде три диплянки за недвижими имоти с удивителни, просторни апартаменти в луксозни квартали. Мечтата ми, откакто бях дошла в Лондон. Погледът ми се спря върху описанията: пет спални, тераса, изглед към парк, действаща камина. Беше ми трудно, но му върнах диплянките. Не можех да чакам повече, не можех да рискувам тези брошури да възвърнат старата Дарси.

— Не си ли в настроение да ги разгледаш? — попита Джефри.

— Идеята не ми се струва добра — отвърнах.

— Нещо не е наред ли?

Той знаеше, че не е. Хората винаги знаят. Затърсих точните думи, съчувствените думи. Но е много трудно да захаросаш едно скъсване, когато си в леглото на друг мъж, в неговата карирана пижама. Затова избъбрих вербалния еквивалент на сваляне на лейкопласт:

— Джефри, много съжалявам, но мисля, че трябва да скъсаме.

Той прошумоля с диплянките и забодя поглед в най-горната, на която беше апартамент в Белгрейвия, който приличаше на този, в който живееха Гуинет Полтроу и Крис Мартин. Прободе ме мисълта, че ако трябваше да остана с Джефри, щях може би да стана една от дружките на Гуинет. Представих си как си поделяме дрехи, как тя ме хваща под ръка и казва: „Всичко мое е и твое“. Щяха да ни снимат за „Хелюу“. Като голям фен на „Колдплей“ Итън също щеше да бъде облагодетелстван. Представих си как синовете ми си играят с малката Епъл. Може би някой ден единият от тях щеше да се ожени за нея. Аз щях да организирам вечерята преди сватбата, Гуинет — сватбата. Двете щяхме да се чуваме по телефона всеки ден и да обсъждаме подреждането на цветята, да опитаме тортата, да избираме вината. Рязко се върнах в действителността. Дори примамката с Гуинет не беше достатъчна да промени решението ми относно Джефри.

Най-сетне той заговори:

— Заради Итън ли?

Свари ме неподготвена и нервна при споменаването на името на Итън. Не знаех как да отговоря, но накрая казах:

— Просто нямам подobaващите чувства към теб. Мислех, че имам... но... не съм влюбена в теб. Съжалявам.

Прямите, голи думи ми прозвучаха познато и аз осъзнах колко сходни бяха те с думите на Декс, когато скъса с мен. Изведнъж ми дойде наум, че независимо кога беше започнала връзката му с Рейчъл, не тя е била причината за нашето скъсване. Ние с Декс се разделихме, защото не бяхме един за друг и защото той просто е бил в състояние да се влюби в нея. Ако двамата с него бяхме стъпили на твърда почва, той нямаше да ми изневери. Осъзнаването ми действа някак освобождаващо и ми даде възможност да преодолее още една част от негодуванието си спрямо тях двамата. Щях да се замисля над това по-късно, но засега се съсредоточих върху Джефри, изчаквайки отговора му.

— Няма нищо — най-сетне отговори той и елегантно махна с ръка.

Сигурно съм изглеждала смутена от равнодушието му, защото той доуточни:

— В момента си в много трудно положение. Да си на легло не може да не те смущава. По-нататък ще изясним нещата... След като родиш. А междувременно наистина искам да се грижа за теб. Само ми дай тази възможност, скъпа.

От устата на повечето мъже тези думи щяха да прозвучат или снизходително, или патетично-последен, отчаян опит да се задържи една връзка. Но от Джефри това беше достолепна, прагматична и искрена декларация. За част от секундата той ме спечели. В края на краищата Джефри беше моят билет за оставането ми в Лондон за дълго време. Но дори по-важното — той беше моята емоционална защитна преграда. Не е възможно да бъде преувеличена уязвимостта, която съпровожда бременността, особено обстоятелствата на моята бременност, и мога да кажа, че Джефри успокояваше голяма част от тревогите ми. Той беше добър човек, който полагаше великолепни грижи за мен и от всеки негов жест се подразбираше обещанието, че винаги щеше да го прави.

Само че аз не бях влюбена в него. Беше толкова просто. Мисълта да бъда с човек единствено по любов ми се струваше наивна и възвишена, нещо, за което винаги смъмрях Рейчъл, когато го кажеше, но сега дойдох на нейното. Затова се усилих да не се отклонявам от пътя.

— Много мило от твоя страна — казах и се пресегнах да хвана ръката му. — И не мога да ти кажа колко много оценявам твоята любезност и всичко, което направи за мен. Но ние трябва да скъсаме. Просто не е редно да оставаме заедно, при положение че нямам чувства...

После, за да подсиля мисълта си, му казах, че ще ми липсва, макар да знаех, че ще ми липсват малко повече допълнителните облаги, които вървяха с него, отколкото той. Пуснах ръката му.

Джефри примижа. Очите му бяха тъжни, но сухи. Без капка горчивина той каза, че много съжалява, задето ще ме загуби, но че ме разбира. Постави коженото си куфарче върху скута си, отвори го и прибра вътре лъскавите брошури. После стана и се запъти към вратата.

— Можем ли да останем приятели? — извиках след него, чувствайки се като обезумяла от лесното му предаване. Безпокоях се, че въпросът излезе от някогашната Дарси, от Дарси, която обичаше да й се кланят на всяка цена. Може би просто исках да запазя контрол над Джефри. Но когато той се обърна, погледна ме през рамо и отговори, че много би искал, разбрах, че намеренията ми бяха чисти. Исках да останем приятели с Джефри, защото го харесвах като човек. А не защото исках нещо от него.

По-късно същата вечер, когато Итън легна до мен и зачете статия в „Нашънъл джиографик“ за глобалното затопляне, му казах, че този следобед съм скъсала с Джефри. Разказах му всичко с изключение на въпроса му за него.

Итън ме изслуша с повдигнати вежди.

— Виж ти, не знаех, че вие двамата сте били на хлъзгава почва. — Тонът му обаче го издаде. И той, като Джефри, не беше изненадан.

Кимнах.

— Да. Просто не го усещах.

— Той добре ли го прие?

— Предполагам.

— А ти?

Свих рамене.

— Не знам. Чувствам се гузна след всичко, което направи за мен. И може би мъничко тъжна... Но в общи линии смятам, че така е по-добре, дори това да означава да се върна в Ню Йорк по-скоро, отколкото ми се иска.

Итън примигна.

— Какво каза?

— Казах, че се чувствам гузна...

— Не, не. За връщането ти.

— Аз нямам работа, Итън. Вероятно ще трябва да се върна на старата си работа, след като родя. Просто нямам пари, за да остана тук.

— Можеш да останеш колкото искаш.

— Не мога да го направя. Достатъчно ти бях в тежест... А и не е като да имаш купища пари — допълних усмихната.

— Приятно ми е да си тук, Дарси. Нямам търпение да се появят бебетата. Толкова се вълнувам. Не допускай да ставаш зависима от пари. Все ще измислим нещо. Аз имам малко спестявания.

Погледнах искреното му лице и трябваше да преглътна импулса да призная чувствата си. Не че се страхувах от това да бъда отблъсната. Беше много повече от това, чувствата ми бяха в безопасност и не мислех, че е честно да натоварвам Итън с всичко. Той вече имаше връзка. Не му беше нужно напрежението да се безпокои за мен и за евентуалното отражение на наранените ми чувства върху бременността ми.

Затова се усмигнах и казах:

— Благодаря ти, Итън. Ще видим какво ще се случи.

В съзнанието си обаче знаех, че времето ми в Лондон, както и времето ми с Итън изтича.

ГЛАВА 31

На другия ден навърших стандартния период от трийсет и две седмици, който според книгата „Близнаци“ означаваше, че за децата ми съществуваше „малка вероятност да имат продължителни здравни проблеми в резултат на преждевременно раждане“. Това сякаш беше огромна преграда, която изглеждаше иронична, като се имаше предвид, че бях постигнала целта си, без да правя абсолютно нищо, освен да се излежавам в леглото, да чета списания и да се храня.

За да отпразнува важното събитие, Итън ме изненада с домашно приготвена шоколадова торта, която ми поднесе върху дървения поднос. Тортата беше украсена с трийсет и две сини свещи — по една за всяка седмица от бременността ми — и докато ги палеше, той пееше: „Честит рожден ден, Бебе А и Бебе Б!“

Разсмях се, намислих си желание и духнах свещите на два пъти (за което той каза, че се брояло, защото нося две деца). После отрязва и поднесе на всеки от нас по едно голямо парче. Поисках второ, после и трето, възхвалявайки готварските му умения, особено глазурата. След като раздигна чиниите и подноса, той се върна с голяма кутия, увита в ментовозелена хартия на бели точки.

— Не беше нужно — казах, надявайки се да не се е охарчил много за бебешкия подарък.

Той церемониално постави кутията в скута ми.

— Не е от мен... От Рейчъл е.

Загледах пакета. И наистина, увиването на подаръка издаваше маниера на Рейчъл: безупречно и красиво, но така направено, че да не прилича на професионално. Забелязах правилните ъгли, късите ленти скок, успоредни на ръбовете на кутията и симетрично вързаната панделка. Незнайно защо пакетът изрови всички най-хубави спомени, всички моменти, прекарани с Рейчъл през годините.

Итън ми хвърли поглед крадешком.

— Разстрои ли се? Не трябваше ли да ти го давам? Вярно, поколебах се...

— Не, няма нищо — казах и прекарах ръка по увития пакет. Ръката на Рейчъл беше докосвала тази кутия, помислих си, и това ме изпълни с най-абсурдното усещане, усещане, което свързвах с човек от отвъдното.

— Ще го отвориш ли? — попита той.

Кимнах.

— Получих го преди няколко седмици, но исках да изчакам да наближи датата ти. Реших, че днес е подходящ ден... защото повече не се безпокоя. Бебетата ще са добре.

Сърцето ми силно се разтуптя, докато внимателно отвързвах бялата панделка, после махнах хартията и отворих кутията — вътре имаше две бели одеялца, поръбени със светлосин копринен кант. Това бяха най-пухкавите, най-разкошните неща, които бях докосвала. Спомних си, че Рейчъл беше подарила подобно одеялце на Анализе за нейното бебе, но моите бяха още по-хубави. След един продължителен момент извадих картичката от плика. Той беше илюстриран с две детски колички. Отворих бавно картичката и видях познатия, красив почерк. В ушите ми зазвуча гласът ѝ, докато четях:

„Скъпа Дарси,

Преди всичко искам да ти кажа колко много съжалявам за всичко, което се случи между нас. Липсва ми приятелството ти и съжалявам, че не мога да споделя това специално време в живота ти. Но въпреки разстоянието, което ни дели, искам да знаеш, че често мисля за теб. По няколко пъти на ден. Много се зарадвах, като научих от Итън, че си щастлива и че си добре. Както и близнаците! Толкова е типично за теб да превръщаш едно чудесно събитие в нещо двойно по-вълнуващо! И накрая искам да ти изпратя моите сърдечни поздравления, когато станеш майка. Надявам се някой ден да се запозная със синовете ти. Сигурна съм, че те ще бъдат красиви, удивителни момченца, също като майка им.

С най-добри пожелания и винаги с много любов,
Рейчъл“

Все още стискайки картичката, облегнах глава на възглавницата. От месеци очаквах да чуя нещо от Рейчъл, но едва сега, когато прочетох картичката ѝ, осъзнах колко много ми се е искало това. Погледнах Итън. Лицето му беше спокойно, търпеливо.

— Хм. Представяш ли си! — казах, запълвайки тишината.

— Какво ти пише? — попита той.

Изразих чувството си, като извъртях очи нагоре. После усуках косата си, завързах я с ластиче и отвърнах безгрижно:

— Да речем, че се опитва да се сдобрим. — Думите ми бяха надменни, но нотката в гласа ми ме издаваше. И въпреки усилията си, почувствах, че се размеквам. Помъчих се да замаскирам чувствата си, като метнах картичката към него като при игра на фризби.

— Ето ти я. Прочети я сам — казах пренебрежително.

Устните му мърдаха, докато четеше. Накрая вдигна поглед към мен и рече:

— Хубаво е написана.

— Да. И одеялцата също са много красиви — и погладих копирения кант с палец. — Май вече не искам тя да върви в ада — казах през смях. — По-скоро в някое мрачно място в рая.

Итън се усмихна.

— Това значи ли, че трябва да ѝ се обадя? — попитах го.

Част от мен искаше да чуе: „Да, редно е да ѝ се обадиш“, понеже исках извинение, за да преглътна гордостта си и да отстъпя. Итън обаче каза:

— Не е нужно да ѝ се обаждаш. Просто ѝ прати благодарствено писъмце. — Той ми върна картичката.

Не можах да се въздържа да не я прочета наново на глас, подчертавайки смисъла на написаното.

— Пише, че „съжалява за случилото се между нас“. А не за *това, което тя направи*.

— Мисля, че се подразбира.

— Тогава какво по-точно значи? Че би върнала онова, което тя направи с Декс, ако можеше? — попитах, като пренавих отново косата си.

— Вероятно просто иска да се е справила с нещата по друг начин — каза Итън.

— Как например?

— Не знам... може би, като изчака, докато вие с Декс скъсате и тогава да започне да се среща с него.

— Тя ли ти каза това? Знаеш ли го със сигурност?

— Не, не и със сигурност. Не.

— Добре — казах и продължих да се взирам в картичката. — По нататък... „Въпреки разстоянието, което ни дели“. Как мислиш, кое разстояние има предвид, емоционалното или географското?

— Вероятно и двете.

— Мислела за мен *всеки ден*. Не смяташ ли, че преувеличава?

— Не, не смятам. А ти не мислиш ли за нея всеки ден?

Отговорът беше „да“, но аз се престорих, че не съм чула въпроса, докато продължавах да чета:

— „Много се зарадвах, като научих от Итън“. — Спомних си част от разговора, който дочух на Коледа. — Какво по-точно ѝ каза ти?

— Ами, очевидно съм ѝ казал, че чакаш близнаци момчета. Нали ми разреши да ѝ кажа... и просто ѝ казах, че се чувстваш добре. Че си се сприятелила с няколко души. Казах ѝ също и за Джефри.

— Разговарял ли си с нея, откакто скъсахме с Джефри?

— Не.

За миг ми мина през ума да го попитам за годежа на Рейчъл, но реших, че все още не съм готова да чуя потвърждение за това. Затворих картичката и я пъхнах обратно в плика.

— Тя не може честно да мисли, че бихме могли да бъдем отново близки приятелки, нали? — попитах и гласът ми заглъхна.

— Тя те познава много добре, Дарси. Не смятам, че очаква ти да подадеш ръка — смънка той. Тонът му беше категоричен, но изражението му говореше: „Мисля, че ще подадеш ръка“. Или може би „Мисля, че вече си подавала ръка“.

Отлагах написването на благодарственото писъмце до Рейчъл близо две седмици, защото не можех да реша какво да е съдържанието или тонът. Дали веднага да ѝ простя? Дали да ѝ пиша, че и тя ми липсва и че макар никога да не приема връзката ѝ с Декс, искам да възстановим приятелството ни? Ставаше ли изобщо въпрос за това?

Една вечер, съботната вечер на трийсет и четвъртата ми седмица, нещо ме накара да стана от леглото и да извадя малък кожен албум от страничния джоб на един от куфарите ми в гардероба в детската стая. Бях запълнила албума преди няколко лета и го пъхнах в багажа си в

последния момент. Върнах се с него в леглото и го запрелиствах, подминавайки снимките с Клеър и Декс и различни други приятели, докато не стигнах до една снимка на Рейчъл и мен, правена в Хамптънс веднага след като тя и Декс бяха завършили право. Вгледах се в безгрижните пози, широките ни усмивки, прегърнати през кръста, стоящи до ръба на водата по бикини. Едва ли не ме лъхна соленият въздух, океанският бриз и почувствах как пясъкът под краката ми се движи. Дори чух смеха ѝ. Запитах се защо снимки на плажа на изгубени любими същества като че ли винаги въздействат по-силно от другите снимки.

Докато ги гледах, се замислих за всичко, което се беше случило между Декс, Рейчъл и мен, решавайки отново, че пукнатините във връзките ни са били развѣдник на измама. Декс и аз си бяхме изневерили един на друг, защото преди всичко не си подхождахме. Рейчъл ме предаде, защото приятелството ни беше с кусури. Аз я излъгах за Маркъс поради същото потискано чувство — неизговореното състезание, което може да поквари дори най-здравите приятелства. То беше разрушило нашето.

Колкото и да ми се искаше да ги смятам за отговорни, знаех, че аз също не съм безупречна. Всички ние бяхме отговорни. Всички бяхме лъгали и мамили. Но въпреки всичко знаех, че всеки от нас е добър човек. Всеки от нас заслужаваше втори шанс, шанс да бъде щастлив. Замислих се над израза „Измамиш ли веднъж, пак ще повториш“ и го отхвърлих като заблуда. В добрите приятелства хората обикновено не мамят и не можех да си представя, че Декс и Рейчъл ще се мамят един друг. Знаех също, че ако някога бъдех с Итън, никога нямаше да го мамя. Щях да съм му вярна винаги във всяко отношение.

И в този момент, когато бях на косъм от прошката, раждането започна. Отначало ме преряза силен спазъм в долната част на корема и когато станах, за да отида да се изчишкам, течност обля крака ми. Водите ми бяха изтекли. Испитах странно спокойствие, когато телефонирах на господин Смит и му описах симптомите. Той потвърди, че наистина съм започнала да раждам и ми нареди да отида в болницата възможно най-скоро. Каза, че ще ме чака там.

Итън беше в един спортен бар на „Пикадили“ и наблюдаваше участието на „Сганфорд“ в баскетболното първенство на НСАА^[1]. Не ми беше приятно да го прекъсвам — той гледаше на това първенство

много сериозно — но пък беше настоял да му се обадя „и при най-дребния повод“, затова реших, че изтичането на водите ми е достатъчен повод. Той отговори на първото позвъняване и се опитваше да надвика глъчката в бара.

— Дарси? Как си?

— Добре съм... „Станфорд“ печели ли?

— Още не са излезли. В момента гледам „Уейк Форест“. Те се представят доста добре... което е хубаво, понеже съм заложил на тях за финалната четворка.

Представих си го как е приседнал на високото столче на бара и държи жълтия си флумастер, с който маркира предположенията си.

— Кога започва твойт мач? — попитах, колебаейки се дали да не изчакам мачът да свърши, за да го помоля да ме чака в болницата.

— Скоро. Защо? Добре ли си?

Помълчах и накрая казах:

— Много съжалявам, Итън. Знам с какво нетърпение очакваше това първенство и участието на „Сганфорд“ и всичко... но водите ми изтекоха. Дали ще можеш да дойдеш, за да ме закараш в болницата?

— О, Боже! Не мърдай! — извика той. — Веднага идвам!

Десет минути по-късно той нахлу през входната вратата и по коридора — в спалнята, викайки:

— Таксито чака долу! Таксито чака долу!

— Тук съм — извиках в отговор от дневната. Малкият ми платнен сак, който бях приготвила преди седмици, лежеше в краката ми.

Той се втурна в дневната, целуна ме по бузата и задъхано ме попита как съм.

— Добре съм — отвърнах с облекчение, като го видях. — Ще ми завържеш ли обувките? Не мога да се наведа.

— Божичко, толкова съжалявам, че не бях тук — каза той, като се наведе да завърже маратонките ми „Найк“. Ръцете му трепереха.

— Къде ти е якето? — попитах, понеже забелязах, че се прибра само по щастливата си тениска „Станфорд“. — Навън сигурно е лют студ.

— Оставил съм го в бара.

— О, Итън, съжалявам. Толкова съжалявам също, че ти прекъснах и мача.

Той ми каза да не ставам глупава, че щял да си прибере якето по-късно, а мачът не бил чак толкова важен. Когато се наведе да вземе сака ми, забелязах чиста лепенка върху ръката над лакътя му да се подава изпод тениската му.

— Отказал си пушенето? — попитах и осъзнах, че не го бях виждала с цигара от дълго време, нито бях долавяла никаква издайническа миризма по дрехите му.

— Да. Не мога да допусна тютюнев дим около теб и бебетата. — Той нервно разтърка лепенката, сякаш да си влее нов приток от необходимия никотин.

Благодарих му — трогна ме усилието му.

— Няма защо. Все едно трябваше да ги откажа. А сега, да вървим! — той ме изправи на крака и извика: „Schnell! Schnell!“, което реших, че означава „бързо“ на друг език, май на немски. Придържаше ме до вратата, където грабна единствената си друга връхна дреха — яркожълт дъждобран. После си пое дълбоко въздух, потри ръце една в друга и рече:

— Е, това е!

Докато пътувахме с таксито за болницата, Итън ми помогна за дихателните упражнения, което беше забавно, защото като че ли по-скоро на него му беше нужно да вдишва и издишва. Засякохме, че контракциите са през шест минути и продължаваха около трийсет секунди всяка.

— Много ли боли? — питаше Итън всеки път, когато стиснех очи. — Колко по скалата от едно до десет?

Прагът на болките ми нормално беше доста нисък, а аз бях известна с това, че си дерях гърлото, дори когато ми вадеха трънче, така че болката в действителност беше по-скоро единайсет. Аз обаче му казах, че е четири, защото исках той да се гордее с издръжливостта ми. Казах му също, че не съм изплашена — това изявление идваше от някогашна кралица на песимистична драма. Но беше истина — не ме беше страх. Просто знаех, че всичко с бебетата ще е наред. Бях изкарала трийсет и четири седмици и половина. И имах до себе си Итън. Какво повече можех да искам? Чувствах се като най-голямата късметлийка на света. Бях готова да посрещна синовете си.

Регистрирахме се в болницата и Итън забута количката, в която бях седнала, до посоченото ни родилно отделение. После ми помогна

да се преоблека в болнична нощница. Изчерви се, когато заставах гола пред него и за секунда аз също се смутих.

— Още нищо не си виждал — казах, за да смекча неловкостта и се засмях. — Тук няма да видиш скромност от моя страна... И силно се надявам, че не си гнуслив.

Той се усмихна, взе ръката ми и каза, че може да го понесе. После ми помогна да се излегна на леглото. Беше облекчение да се изпъна — и ме налегна силно усещане за умора. Исках единствено да заспя, но болката беше прекалено силна за това. След около пет минути дойдоха господин Смит и акушерката му. Тя се зае с интравенозната система, докато той ме преглеждаше и ме уведоми, че имам вече близо пет сантиметра разкритие.

Малко след това дойде и анестезиологът с епидуралната упойка. Никога не съм се вълнувала толкова, като видях иглата, предчувствайки, че ще изпадна в блажено състояние, подобно на въздействието от райския газ при зъболекаря. Вместо да ме облее леко вълнение и да се почувствам, сякаш летя, епидуралната анестезия само отстрани болката. Но след силните контракции липсата на болка ми подейства направо еуфорично.

После всичко се случи много бързо. Помня, че Итън държеше единия ми крак под коляното, акушерката — другия, а господин Смит ме напътстваше да натискам надолу и да напъвам. И аз го правех — възможно най-силно. Отново и отново. Помня, че дишах тежко, потях се в изобилие, правех всички възможни противни физиономии и надавах гърлени викове. Измина много време, преди докторът да обяви, че първото бебе започва да излиза. Надигнах се и се помъчих да видя — зърнах тъмна, сплъстена коса, после рамене, торс и две кльощави крачета.

— Момче е — потвърди господин Смит.

После чух първата жална нота на сина ми на бял свят. Гласът му беше дрезгав, сякаш беше ревал в утробата ми с часове. Ръцете ме засърбяха да го взема.

— Искам да го видя — казах през сълзи.

— Един момент — каза докторът. — Трябва да срежем пъпната връв... Итън, ще приемете ли честта?

— Може ли? — попита ме Итън.

Кимнах и заплаках още по-силно.

— Разбира се, че може.

Итън пое големите метални ножици от акушерката и внимателно отрязва пъпната връв. После докторът я върза и набързо огледа бебето ми, преди да го увие в одеяло и да го остави върху гърдите ми. Изместих главичката му върху сърцето си и то мигом притихна, а аз продължих да плача. Разгледах ангелското му лице, поглъщайки всяка подробност. Извивката на носа, мъничките му, но пълни устни, трапчинката на лявата му буза. Колкото и странно да беше, той страшно много приличаше на Итън.

— Съвършен е. Нали е съвършен? — попитах всекиго и никого.

Итън положи нежно ръка върху рамото ми и каза:

— Да. Наистина е съвършен.

Съзнателно попивах този момент, решавайки, че всичко, което бях чела, видяла и чула за раждането бледнееше пред онова, което чувствах в действителност.

— Как ще се казва? — попита Итън.

Огледах лицето на сина си, търсейки отговор. По-раншните ми претенциозни имена — като Ромео и Енцо — ми се сториха нелепи и напълно неподходящи. Изведнъж името изплува в съзнанието ми.

— Джон — казах. — Името му ще е Джон. — Бях сигурна, че той ще заслужи това простичко, но силно име. От него ще стане един прекрасен Джон.

Именно тогава господин Смит ми напомни, че ме чака още работа и акушерката взе Джон и го подаде на сестрата. Опитах се да задържа погледа си върху първото си новородено, но вълна на болка ме заля отново. Затворих очи и изстенах. Изглежда, че действието на епидуралната упойка беше преминало. Помолих за нова доза. Лекарят обаче отказа с някакво обяснение, върху което не можех да се фокусирам. Итън непрекъснато повтаряше, че ще се справя.

След няколкоминутна агония чух нов вой. Братчето на Джон се роди секунди след полунощ. Еднояйчни близнаци със свой отделен рожден ден. Макар да знаех, че бебетата бяха еднакви, бях не по-малко нетърпелива да видя и второто си новородено. Итън отрязва и неговата пъпна връв, а акушерката пови бебето и ми го подаде. През още сълзи мигом предположих, че това бебе има чертите на братчето си, само косата му беше малко повече. Имаше решително изражение, което ми

се стори забавно за едно толкова мъничко новородено. И този път името му само дойде в ума ми.

— Ти си Томас — прошепнах му. То отвори едното си око и ме погледна с явно одобрение.

— Може ли да подържа и двете едновременно? — попитах доктора.

Той кимна и постави отново Джон върху гърдите ми.

Итън ме попита дали съм се спряла и на вторите им имена. Помислих си за второто име на Итън, Ноел, и реших, че всеки от синовете ми трябва да има част от най-добрия мъж, когото познавам.

— Да — отвърнах. — Имената им са Джон Ноел и Томас Итън.

Итън си пое дъх и се опита да преглътне сълзите си.

— Дарси, за мен е... такава чест — каза той едновременно изненадан и трогнат. После се наведе и ни прегърна. — Обичам те, Дарси — прошепна в ухото ми. — Обичам и трима ви.

[1] NCAA National — Collegiate Athletic Association (ориг.) — Национална академическа асоциация по атлетика. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 32

През следващите двайсет и четири часа нямах представа дали е ден, или нощ. Беше просто едно размазано петно от време с Джон и Томас. Итън не се отделяше от мен, освен да отиде да вземе солени бисквити с фъстъчено масло от автомата, болкоуспокояващо от сестрите или бебешки терлички от магазина за подаръци във фоайето на болницата. Спеше на походно легло до мен, съпровождаше ме до тоалетната, изпълваше със снимки ролка след ролка черно-бели филми.

Погрижи се също така да се обадя на майка ми. Когато се възпротивих с обяснението, че съм прекалено изтощена и още не ми е до нея, той набра номера по мобилния си телефон и каза:

— Ето. Ще съжаляваш, че не си го направила.

Поех телефона точно когато майка ми се обади.

— Здравсти, мамо. Аз съм — заговорих и се почувствах сразена, още преди разговорът да е започнал.

— Здравей, Дарси. — Гласът ѝ беше формален и скован както на Бъдни вечер.

Не си позволих да се наскърбя, вместо това бързо съобщих новината.

— Имам две бебета, мамо. — Преди тя да отговори, ѝ разказах основното: пълните им имена, както и килограмите, колко са високи и кога се родиха. После добавих:

— Представяш ли си, мамо? Близнаци, родени в различни дни? — погледнах към Джон, който спеше върху гърдите ми, след това към Томас, който беше в ръцете на Итън.

Майка ми поиска да повтори всичко, за да го запише. Повторих го и накрая тя каза:

— Поздравления, миличка. — В гласа и се прокрадна нежност.

— Благодаря, мамо.

В това време Итън ме подкани да ѝ разкажа за по-дребните, но в много отношения по-важни подробности и зашепна:

— Кажи й, че Джон плаче повече от Томас и че на коляното си има белег по рождение във формата на Италия. Кажи как Томас се взира в теб с едното си око.

Послушах го и макар че разговорът можеше да протече по един или по друг начин, майка ми избра да бъде приятен, почти весел.

— Измъчва ме мисълта, че си сама — продължи майка ми загрижено и със съжаление.

— Благодаря ти, мамо. Това означава много за мен... Но аз не съм сама. С Итън съм — отвърнах, не за да й противореча, а защото исках тя да разбере, че Итън играе важна роля в живота ми.

Итън се усмихна, настани по-удобно Томас в ръцете си и го целуна по мъхестата му главичка.

— Въпреки това. Никой не може да замести майката — заяви тя твърдо.

— Знам, мамо. — Думите й ме трогнаха.

— Затова ще дойда при първа възможност... В началото на юни. Веднага след сватбата на Джеръми и Лорън.

— Добре, мамо. Ще бъде наистина чудесно. Благодаря ти.

— И още нещо, Дарси.

— Да?

— Толкова се гордея с теб.

Зарадвах се да го чуя.

— Благодаря, мамо.

— Обичам те, миличка — продължи тя с пресеклив глас.

— И аз те обичам, мамо. И кажи на татко, на Джеръми и на Лорън, че обичам и тях. Наистина съжалявам, че няма да мога да присъствам на сватбата им.

— Джеръми разбира. Всички ние разбираме.

След като си казахме „дочуване“, се улових, че размишлявам върху това какво означава раждането на Томас и Джон в по-голямата схема на нещата, в структурата на семейството ни. Бях създала ново поколение. Отговорността към това беше неопишуема. Очите ми се напълниха със сълзи едва ли не за стотен път, откакто постъпих в болницата.

— След като родиш, нещата вече не са шега работа — казах на Итън и избърсах сълзите си с ръкава на нощницата си.

Той ми подаде Томас и ние четиримата се скупчихме на леглото.

— Ще дойде ли да ни види? — попита той.

„Ни“ не ми убягна. Усмихнах се.

— Да. След сватбата на Джеръми.

— Как се чувстваш при мисълта да я видиш?

— Всъщност нямам търпение — отвърнах изненадана от това колко много исках да споделя Джон и Томас с нея.

Итън кимна и ми хвърли кос поглед.

— Искаш ли да се обадиш на още някой?

Сигурна бях, че има предвид Рейчъл, затова казах името ѝ във формата на въпрос — две срички, които увиснаха в стаята, прозвучали едновременно утешително и заплашително.

— Е? Какво мислиш?

— Всъщност мисля, че *ще се обадя* — отвърнах решително. — После на Анализе, след това на Мег и Шарлот.

Този ред беше правилен.

— Сигурна ли си, че исках да говориш с Рейчъл?

Кимнах. Не можех да го изразя с думи, но по необясним начин се почувствах задължена да постигна официално примирие с бившата ми най-добра приятелка. Каквото и да се бе случило в миналото или каквото и да се задаваше за нас в бъдеще, исках Рейчъл да чуе новината за раждането на Джон и Томас лично от мен. Затова побързах да набера номера ѝ по мобилния телефон на Итън, преди да съм променила решението си. Докато слушах звъненето, не можех да реша дали исках тя да вдигне телефона, или да се включи телефонният ѝ секретар.

Стана нещо, което не бях предвидила.

— Ало? — изрече Декс бодро.

Паникьосах се, погледнах Итън с разширени от ужас очи и оформих с устни: „Декс е“.

Той направи изразителна гримаса, после ме подкани с юмрук и прошепна:

— Хайде, говори. Кажи, че търсиш Рейчъл.

Направих го, събирайки сили, като погледнах Джон, който издаваше тих звук на смучене в съня си. Декс беше стара история. Буквално преди два човешки живота.

Поех си дълбоко въздух и казах:

— Здравсти, Декс. Дарси е. Рейчъл там ли е?

— Здравей, Дарси — отвърна формално той. После замълча, сякаш беше нещо като портиер, подозиращ неприятност от чужбина, и накрая додаде: — Да, Рейчъл е тук.

Последва нова дълга пауза и шумолене по линията. Представих си го, че закрива слушалката и я поучава с нещо от рода: „Не ѝ позволявай да те вкарва в конфликт“.

Спомних си последния път, когато видях Декс в стария ни апартамент и ме хвана срам за лъжата, която се опитах да му пробутам. Вероятно заслужавах лошата си слава и не можех да го виня, че сега е предпазлив.

— Здравсти, Дарси — каза боязливо Рейчъл, гласът и прекъсваше от разстоянието. Беше глас, който бях чувала почти всеки ден в продължение на двацет и пет години и се почудих, че сега ми прозвуча едновременно и познат, и чужд.

— Здравсти, Рейчъл... Имах... Искях да ти кажа нещо — избъбрих, а сърцето ми биеше лудо. — Снощи родих. Две момченца.

— Поздравления, Дарси. — Гласът ѝ беше сърдечен и искрен. — Толкова се радвам за теб.

— Благодаря ти.

— Как се казват? — попита тя предпазливо.

— Джон Ноел и Томас Итън.

— Много ми харесват тези имена... На Итън ли ги кръсти?

— Да — отвърнах и се запитах дали Итън ѝ беше казал колко се бяхме сприятелили с него. Ако не, тя вероятно си мислеше, че се опитвам да използвам нейната почва, за да стана близка приятелка на Итън. Това не беше извън границите на старите ми номера и отново почувствах мигновен изблик на притеснение спрямо личността, която бях някога. Все пак устоях на порива да обясня защо имената са подходящи и вместо това заговорих за други подробности около раждането.

— Как се чувстваш? — попита тя тихо.

Изпитах облекчение, като казах:

— Добре съм. Раждането не беше тежко... *Просто съм много изморена*, но от това, което чувам, ще ставам все по-уморена.

Разсмях се, но Рейчъл остана сериозна. Попита ме дали майка ми ще дойде да ми помага.

— Ъхъ. Току-що говорих с нея. Ти си втората, на която се обаждам.

Исках да знае реда. Исках това да се счита за мое извинение между редовете. Не ми беше до пълно изпитване на приятелството ни, но исках да ѝ намекна, че съжалявам за случилото се между нас.

След дълго мълчание тя заговори:

— *Много се радвам*, че се обади, Дарси. Напоследък толкова много мисля за теб, питам се как си.

— Да. Получих писъмцето ти. И одеялцата. Толкова са специални. Много ми харесват. Благодаря ти.

— Няма защо.

— А ти как си? — попитах, осъзнавайки, че не бях готова да приключа разговора с нея. Исках да го удължа.

— Добре. Добре съм — отвърна тя някак колебливо.

— Как върви животът ти? — Въпросът ми се отнасяше до Декс, но и до всичко друго.

— Ами... най-накрая изплатих заемите си и напуснах работата си. Сега се занимавам с правни въпроси за една фондация за борба срещу СПИН в Бруклин.

— Това е чудесно. Сигурно си много по-щастлива.

— Е, да. Много ми харесва. Хубаво е да не се притесняваш за плащането на сметките си... А и пътуването с абонаментна карта не е чак толкова лошо.

Разбихах, че тя избягваше да спомене Декс по какъвто и да е повод, затова след още няколко секунди мълчание попитах:

— Добре ли я карате с Декс?

Исках да ѝ покажа, че статуквото не ме тревожи. И макар да ми беше странно да мисля за тях като двойка, всъщност наистина се справях забележително добре с нещата. Как можех да завиждам на нечие щастие, след като се чувствах толкова удовлетворена и доволна?

Тя издаде нещо като „хмм“, помълча и рече:

— Итън не ти ли каза?

— За годежа ви ли? — предположих.

— Хм... ами всъщност... ние с Декс... се оженихме — изрече тихо тя. — Оженихме се вчера.

— Виж ти! — възкликнах. — Не знаех.

Изчаках да ме залее вълна на ревност или горчивина. Или поне солидна доза тъга. Но не. Почувствах се така, както когато четях за сватба на знаменитости в „Пийпъл“. Заинтересувана от подробностите, но не от самата сватба.

— Поздравления! — казах и едва тогава разбрах защо Декс прозвуча толкова предпазлив по телефона. Моментът беше определено подозрителен.

— Благодаря ти, Дарси — отвърна тя. — Знам, че... всичко това е много странно, нали? — Тонът ѝ беше извинителен.

Съжаляваше ли, че се е омъжила за Декс? Или че не ме е поканила? Или за всичко?

Избавих я от неудобното положение, като заговорих:

— Всичко е наред, Рейчъл. Наистина. Радвам се за вас.

— Благодаря ти, Дарси.

Изпълних се с въпроси. Обмислих дали да ги цензурирам, но после си рекох защо пък да не питам.

— Къде се състоя церемонията? — беше първият ми въпрос.

— Тук, в града. В методистката църква на Шейсета и Парк Авеню.

— А тържеството?

— В „Дъ Ин“ в Ървинг Плейс. Бяха малко хора.

— Анализе беше ли?

— Да. Присъстваха само неколцина приятели и семействата ни...

Искаше ми се да си тук, но... — гласът ѝ заглъхна — знаех, че нямаше да дойдеш. Искам да кажа, нямаше как да дойдеш.

Засмях се.

— Е, да. Щеше да бъде адски странно, нали?

— Ами сигурно — отвърна тя плахо.

— А къде живеете двамата сега?

Каза, че си купили апартамент в Грамърси — най-предпочитания от Рейчъл квартал в града.

— Това е страхотно... А ще ходите ли на меден месец? — Сетих се за пътуването им до Хавай, но не исках да се поддавам на негативни емоции.

— Да... Довечера заминаваме за Италия.

— О, чудесно! Радвам се, че не ви изпуснах.

— Да, аз също.

— Надявам се да прекарате хубаво. Предай и на Декс най-добрите ми пожелания.

Тя отговори, че ще го направи. После отново се поздравихме и тя каза „довиждане“. Затворих телефона и погледнах Итън през нови сълзи. От онези, които бликват, след като си преминал през изпитание.

— Щях да ти кажа — заговори Итън, — но поради твоето поранно раждане реших да не те разстройвам, а вчера не беше ден за това... Освен това си помислих, че е редно Рейчъл сама да ти го каже.

— Всичко е наред. Изненадващо е, че всичко е наред е... Ти сигурно си бил поканен?

Той кимна.

— Да, но изобщо не съм имал намерение да ходя.

— Защо?

— Да не мислиш, че щях да те оставя в това положение?

— Можеше.

Той поклати решително глава.

— Никога.

— Ти си по-близък с нея — продължих, може би за да проверя чувствата му към мен, но също и защото се чувствах виновна, че той пропусна сватбата на една от най-добрите си приятелки заради мен.

— По-близък съм с *теб* — отвърна той искрено.

Усмихнах се, без да чувствам никакво чувство за победа над Рейчъл, само невероятна близост към Итън. Запитах се дали и той чувстваше същото... или дали беше само любов към приятел.

— И виж само какво щях да изпусна — продължи той и сведе поглед към Джон и Томас.

Замислих се за двете събития: раждането на бебетата ми и сватбата на Рейчъл, които станаха виртуално едновременно от двете страни на Атлантическия океан.

— Можеш ли да си представяш, че всичко това се случи в един и същ ден? — попитах го.

Итън поклати глава.

— Честно казано, не, не мога.

— Сигурно никога няма да забравям за тяхната годишнина.

Итън ме обгърна с ръка и ме остави да си поплача още.

В деня на изписването ни от болницата Джефри се отби да ни види по време на визитацията си. Ръкува се с Итън, целуна ме по

бузата и се възхити на синовете ми.

— Какъв добър човек — отбеляза Итън, след като Джефри си тръгна.

— Да, като нищо би спечелил наградата за „бивше гадже на годината“ — казах, мислейки си, че колкото и добър да беше Джефри, пак бях сигурна, че постъпих правилно, задето скъсах с него. Фактът, че нашата връзка бе преминала в приятелство, го потвърждаваше.

Сложих си жилетката, която Итън ми беше подарил за Коледа, а той пови Джон и Томас в одеялцата от Рейчъл и ги положи в двете ми ръце. После прибра нещата ни, пръснати навсякъде из стаята.

— Не искам да тръгвам — казах.

— Защо?

Помъчих се да обясня защо исках да остана завинаги в болницата — там за мен и децата ми се грижеше цяла армия от сестри и лекари. Дори завиждах на жените, на които им предстоеше раждане и казах на Итън, че съм готова да изтърпя болката отново, само и само да остана още няколко нощи там.

Итън ме увери, че няма за какво да се безпокоя.

— Ние ще се оправим, ще видиш.

Именно това „ние“ ме крепеше през онези първи луди дни и седмици вкъщи. Благодарение на него преодолях страха, че бебетата ми внезапно ще престанат да дишат, притеснението за кърменето, несигурността ми, когато ги къпех, и всички други обикновени, но очевидно непреодолими задачи. Преди всичко благодарение на него преодолях мъчението от безсънните нощи. Бях чувала родители само на едно новородено да говорят как ги изтощава липсата на сън, но да си подложена на безкраен цикъл от събуждане-хранене-преповиване на близнаци просто не е за вярване. Нека просто да кажа, че разбрах защо липсата на сън е форма на мъчение номер едно за политическите затворници.

Дните ни също не бяха по-лесни. Прането, миенето на чинии и сметките се трупаха с плашеща скорост. Храната пък изчезваше дори още по-бързо и ние често прибягвахме към отварянето на прашни консерви, вместо да закараме изнурените ни от липса на сън тела до близката бакалия. Понякога с дни не сваляхме пижамите си, а зъбите си миехме чак късно следобед. Аз определено нямах силата не само да се гримирам или да си правя прическа със сешоара, но дори да се

погледна в огледалото, освен когато минавах покрай него. Тогава хвърлях изпълнен с ужас поглед към сплъстената коса, подпухналите си очи и все още останалите пет-шест кила в повече, предимно около талията.

Накратко, съвсем не беше подходящ период за романтика, и все пак тя съществуваше и разцъфтяваше между нас, очевидна и в най-дребния жест на любезност. Беше „любов като глагол“, както обичаше да казва Рейчъл. Любов, която ме правеше по-търпелива, по-лоялна, по-силна. Любов, която ме караше да се чувствам по-завършена, отколкото се бях чувствала в обаятелното ми, изпълнено с вещи „Джими Чу“ минало.

И все пак външно Итън и аз си оставахме „само приятели“. Тези две думи ме преследваха особено когато Итън излизаше през няколко дни, за да се види със Сондрин. Тя все още му беше гадже. Аз бях само негова приятелка. Разбира се, двамата бяхме приятели, които си разменяха сантиментални погледи, приятели, които спяха в едно легло, изпълнено със сексуално напрежение, приятели, които си намираха обяснение за докосването, но аз се притеснявах, че ние никога няма да предприемем онзи опасен скок на доверие към това да станем истинска двойка, постоянен екип. Сънувах кошмари с трагичен край: Итън се жени за Сондрин, а аз се връщам в Ню Йорк с Томас и Джон. Събуждах се потна, със сълзи на очи, вкусвайки скръбта и разбитото сърце, пред които щях да се изправам, ако се наложеше да прекарам остатъка от живота си, уверявайки се колко невероятни можехме да бъдем заедно, стига само един от нас да не направил стъпка и поел риска.

Един следобед в края на април, когато двамата с Итън изведохме децата на обичайната всекидневна разходка в Холанд парк, той тържествено заяви, че снощи, докато били със Сондрин в „Бибендъм“ и ядяли стриди, той сложил край на връзката им. Изпълних се с вълнение и мисъл за благоприятна възможност. Почувствах също и неловкост между нас. Последната ни пречка бе премахната, но сега какво?

Изсмях се нервно и казах със закачлив тон:

— Доста странен начин да зарежеш някого на порция стриди, не е ли така?

— Е — подхвана Итън с поглед, съсредоточен върху алеята пред нас, — аз винаги съм бил най-находчивият... както добре знаеш.

Неговото „както добре знаеш“ ми се стори заредено със значение и ме разтревожи още повече. И запелтечих, изтърсвайки нещо за това, че не съм предполагала, че в месеците, в които няма „р“, не се ядат стриди.

— Бяхме си поръчали стриди — *fins de stair*, които могат да се ядат през цялата година. Но благодаря все пак за загрижеността — добави той и се прозя с престорено равнодушие.

— За теб винаги — отвърнах, докато заобикаляхме Крикет Лон. Доста време мина и мълчанието между нас натежа.

— Как се чувстваш? — попитах го най-сетне, подбирайки внимателно думите си. — По повод скъсването ви?

Итън ме погледна с повдигнати вежди.

— Отдавна се очакваше. Просто от недоспиване все не се наканвах да го направя, нали разбираш.

Кимнах. Разбирах.

— Просто не я чувствах достатъчно близка — продължи той. — След толкова време би трябвало да я чувствам по-близка. Или поне да имам чувството, че я познавам... Например, да познавам вкуса ѝ към музика, изкуство, храни, пътуване, литература. Но аз така и не я опознах. А може и просто да не съм държал особено много да я опозная.

Кимнах отново и забелязах, че и двамата вървахме с по-бърза крачка и избягвахме да срещаме погледите си.

— Имаше и още нещо — изрече той нервно и се спря, за да оправи шапчицата на Джон, която се беше изместила и закриваше очите му. — Тя беше непреклонна антиамериканка. Винаги съм първият, който дръзва да критикува нашето правителство. Но когато тя го прави, целият се наеждам. Непрекъснато скърцах със зъби, за да не ѝ отвърна: „Сега и с гъза си щеше да говориш немски, ако не бяхме ние“.

Усмихнах се, преструвайки се, че вниманието ми е било отвлечено от резултата три на три на футболния мач наблизо.

— А и миризмата и... — добави той.

— Какво? Не се къпе ли?

— Не, напротив — поклати глава той. — Много е чистоплътна. И употребява хубави парфюми, козметика... Въпросът е в естествения мирис на кожата ѝ. Има някаква миризма, която просто не ми харесва... Нали разбираш, миризма, която не може да се определи.

— Аз имам ли миризма? Когато не съм си сложила парфюм? — Изведнъж се обезпокоих, че Итън не харесва и моята миризма и че само съм си въобразявала за нашата физическа и химическа връзка.

Итън ме погледна, беше червен като рак.

— Да. Имаш миризма — отвърна той бавно.

— И? — попитах с разтуптяно сърце.

Той спря да върви, извърна лице към мен и се вгледа в очите ми.

— Твоята ухае на цитрусови плодове. Сладникави, но не много.

Изражението му заличи и последната следа от съмнение. Вече бях сигурна — Итън ме обичаше толкова, колкото и аз него. Усмихнах се и когато той обви едната си ръка около мен, а с другата продължи да държи дръжката на количката, аз се почувствах замаяна и сякаш останах без дъх. Двамата неведнъж си бяхме държали ръцете, но този път беше различно. Този път предвещавахе нещо повече. И то не се забави. Итън ме придърпа към себе си. После затвори очи, зарови лице в шията ми и вдъхна.

— Да. Миришеш на портокал — прошепна той. — Като на портокала в коледния ти чорап на сутринта.

През цялото ми тяло премина ток и тогава разбрах какво значи да ти „омекнат коленете“. Затворих очи и силно го прегърнах. После, наскоро Холанд парк, в разгара на футболния мач и на фона на кучешки лай и детска глъч, ние с Итън се целунахме истински за първи път. Не съм сигурна колко дълго продължи целувката — десет секунди ли, пет минути ли или някъде там — но знам, че всичко в целия свят като че ли замря с изключение на сърцата ни, които туптяха едно до друго. Помня как топлата му ръка се плъзна под якето и блузата ми, дългите му, тънки пръсти се впиха в гърба ми. Помня, че си помислих колко силно ми се прииска да почувствам кожата му до моята.

Когато накрая се отдръпнахме един от друг, Итън изрече името ми по начин, по който никой друг не го бе изричал, гласът му бе пълен едновременно с обич и желание. Очите ми се навлажниха, когато го погледнах в очите. Той пак беше Итън, слабичкото момче от детската

площадка и моят най-добър приятел. Но в същото време беше и нов човек.

— Струва ми се, че знаеш истинската причина за скъсването ми със Сондрин — рече той.

— Да, мисля, че да — прошепнах.

Съзнавах, че цялата сияех, изпълнена с предчувствието за това, което щеше да последва. Същия онзи следобед и всеки ден след него. Пъхнах ръка под лакътя му, обърнахме количката и потеглихме към къщи.

ЕПИЛОГ

Две години по-късно

Беше ярък летен ден в Лондон. Аз чакам в Холанд парк, облечена в кремава дълга рокля от шифон, толкова мека, че не можех да спра да я докосвам. Роклята е с шпиц деколте на гърба, а отпред е набрана над бюста и е украсена с блещукащи мъниста. Полата пада свободно — романтично и семпло — и се вее леко от бриза. Жената в сватбения магазин в Кенсингтън ми каза, че моделът бил вдъхновен от времето на Едуард, което означаваше, че Итън би харесал роклята. Тя беше първата, която пробвах, но когато знаеш, че нещо е подходящо, просто си сигурен.

Когато струнният квартет започва да свири, аз надниквам зад ъгъла на „Белведере“ в градините и си позволявам да зърна Итън. Бяхме се разделили за двайсет и четири часа, но за нас това беше огромен промеждутък. Дали от тази раздяла, дали от костюма му „Армани“ и от емоцията на деня, той ми се вижда по-красив отвсякога. Чувствам стягане в гърдите и си поемам бързи, плитки глътки въздух, за да не се разплача. Не бива да развалям грима си толкова рано. За момент ми се приисква да се облегна на баща си или да ме следва шаферка. Но не, бях взела правилното решение. Ще вървя сама до олтара, не напук или за да се самоизтъквам, а по-скоро да представлявам свой личен символ на това докъде съм стигнала.

Поемам си дълбоко дъх и завивам зад ъгъла на път към градините. Сега Итън се вижда целият. Лицето му издава, че той ме намира за красива, а аз нямам търпение да го чуя да изрази чувствата си с думи по-късно. Никой не може да изразява себе си така, както той. Не свалям очи от него. Накрая заставам до него.

— Здравсти — прошепва той.

— Здравсти — прошепвам в отговор и свещеникът започва да говори.

Церемонията е кратка, въпреки че часове наред двамата с Итън репетирахме клетвите си. Запазихме някои традиционни части,

останалото отхвърлихме, но всяка дума е пропита с наше собствено значение. Накрая очите на Итън са влажни и зачервени. Той се навежда напред и нежно докосва устните ми. Аз отвърщам на съпруга си също с целувка, запечатвайки мига, слънцето върху кожата си, уханието на полски цветя в арката край нас, ръкопляскането и щракането на фотоапаратите и тържествените ноти на Бетовеновата „Ода на радостта“.

Имам чувството, че летя, когато Итън и аз се обръщаме, ръка за ръка, с лице към гостите си. Виждам първо майка си, която попива очите си с дантелена кърпичка. До нея седи баща ми и държи Томас и Джон. Родителите ми са развълнувани, че съм намерила истинската си любов и то в лицето на писател, възпитаник на „Станфорд“, чиято книга за намирането на любовта на неочаквани места стана бестселър. Съмнявам се, че родителите ми ще се променят някога — за тях парите, материалните неща и външният вид винаги ще са от значение, но знам също, че част от нашето недоразумение е било в резултат на безпокойството и мисълта за детето им. Сега разбирам тези чувства.

Докато Итън и аз вървим по градинската алея, ние се усмихваме на другите гости. Виждам брат си и Лорън, която вече е бременна... Майката и бащата на Итън, между които, както си пролича по време на снощната вечеря преди сватбата, отново пламна любов... Анализе, Грег и сладката малка Хана, която скоро ще навърши три години... Мартин и новата му приятелка Луси... Фиби, която в крайна сметка успях да приема и почти я харесвах след няколко коктейла... Шарлот и Джан с Натали... Мег, Йоси и техния син Лукас... Джефри и Сондрин, които за голямо забавление на Итън и мен, наскоро се сгодиха.

После виждам и тях на задния ред — Рейчъл и Декс с тяхната дъщеричка Джулия, копие на майка си, но с тъмната, къдрава коса на Декс. Облечена е в розова набрана рокличка, която ѝ бях изпратила за първия ѝ рожден ден. Когато минавам покрай тях, посочвам синия копринен кант от износените бебешки одеялца на Томас и Джон, с който сега е вързан сватбеният ми букет от бели лилии. Рейчъл и аз не говорим често, но аз ѝ казах за плана ми да използвам панделката като „нещо синьо“ на сватбата си. Усетих я, че тя се трогна и остана доволна, че има косвен принос за нашия ден.

„Прелестна си!“, оформя тя с устни към мен.

Декс ми се усмихва, почти прочувствено, и аз му отвърщам с радостно кимване. Трудно е за вярване, че с него сме били седем години заедно. Сега за мен той не е нищо друго освен познат с изключително хубава коса.

Когато стигаме края на алеята, се обръщам с лице към Итън и двамата поемаме Томас и Джон от ръцете на баща ми, който ни следваше с тях.

— Вече женени ли сме, мами? — питат с английския си акцент, който не бяха научили вкъщи.

— Да! — засмивам се.

— Да! *Женени сме!* — допълва Итън.

Най-сетне!

Мислите ми се връщат към онзи есенен ден, когато Итън ми предложи. Бяхме за един уикенд в Единбург, за да отпразнуваме новата ми работа — събирах средства за една организация за осиновяване на деца. След като си взехме стая в хотела, решихме да се качим на Артърс Сийт, малка планина с изглед към древния град. Когато спряхме да си починем на склона и да се възхитим на просторния изглед в краката ни, Итън ми връчи мъничко парче хартия, толкова изтъркано, че беше като кадифе. След като се вгледах по-внимателно, успях да видя, че това е бележката, която му бях дала в пети клас. Бележката с текста „Ще излезеш ли с мен?“ и е отбелязаното с „да“ квадратче, изписано с червен молив.

— Къде, за *Бога*, изнамери това? — попитах, замаяна от мисълта, че той е запазил най-старото парченце от съвместната ни история.

— Открих го в една кутия със стари книжа — усмихна се той. — Мислех, че съм ти го върнал, но явно не съм, нали?

— Не. Ти просто ми отговори с „да“ в междучасието. Не помниш ли?

— Май не. — Итън кимна и додаде: — Обърни го.

Обърнах листчето и видях, че той беше написал собственоръчно въпрос.

„Ще се омъжиш ли за мен?“

Вдигнах поглед към него, стресната. После се разплаках и отвърнах: „Да, да!“. Ръцете на Итън трепереха леко, когато той извади малка кутийка от джоба на якето си, отвори я и сложи на пръста ми блестящ диамантен пръстен.

— Не е нужно да даваш обети или да си свързан генетично, за да бъдеш семейство. Ние вече сме — каза той. — Но аз искам да го направим *официално*. Искам да го направим да е *завинаги*.

После, като човек, който винаги държи да улови момента, той протегна ръка и направи годежната ни снимка. Знаех, че косата ми е разчорлена от вятъра и че носовете и на двама ни са червени и сополиви от студа, но не ме беше грижа. Бях се научила да не се вторачвам в такива повърхностни неща, а да оценявам стойностните. Знаех, че всеки път, когато погледнех тази снимка на планината в Шотландия, нямаше да видя никакви несъвършенства, само щях да се сещам за думите на Итън. *Искам да го направим официално. Искам да го направим да е завинаги.*

И тъй, през този радостен юнски ден, под небе, толкова синьо, че изглеждаше като боядисано с пистолет, ние сме точно това: официално семейство, на път да остане такова завинаги.

По-късно, след като всички отидохме в „Белведере“ за брънч с шампанско, тостовете за Итън и мен започнаха. Някои се шегуват за романа ни от пети клас. Други обясняват трескавия ни живот с това, че сме родители на близнаци и се чудят как се справяме. Всички казват колко се радват за нас.

После, когато си помислям, че тостовете са приключили, Рейчъл се изправя колебливо и прочиства гърлото си. Изглежда нервна, но аз просто знам колко мрази да произнася речи.

— Нищо не може да ме направи по-горда или по-щастлива от това да бъда свидетел на двама толкова близки приятели — започва тя, вдигайки поглед от бележката в ръката си и обгръщайки с поглед залата. — Познавам Дарси и Итън едва ли не от памтивека, така че знам какви чудесни хора са те. Знам също, че двамата са *още по-чудесни заедно*. — Тя млъква, очите ѝ срещат очите на Итън, после моите. — Предполагам, че всичко се свежда до силата на истинската любов и истинското приятелство... — Тя вдига чашата си, усмихва се

и додава: — Наздраве за Итън и Дарси, за истинската любов и истинското приятелство.

Когато всички ръкопляскаат и отпиват от шампанското, аз се усмихвам на Рейчъл, мислейки се, че го каза съвсем правилно. Любов и приятелство. Това е, което ни прави такива, каквито сме, и което може да ни промени, ако му позволим.

Издание:

Емили Гифин. Нещо синьо

ИК „Инфодар“, София, 2008

САЩ. Първо издание

Редактор: Станислава Първанова

Коректор: Ангелина Вълчева

ISBN: 978-0312-32385-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.